

K
à
d
o
n
o
E
i
k
o

Dịch vụ giao hàng
của phù thủy Kiki

02

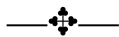
PHÉP
THUẬT
MÔI

Vũ Anh dịch

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

SACHMOI.NET

THỰC HIỆN EBOOK:

- Nguồn sách, Chụp sách: Hà
- Chuyển text, Tạo ebook: NYT

Kadono Eiko

Dịch vụ giao hàng của phù thủy Kiki – tập 2
PHÉP THUẬT MỚI

Vũ Anh *dịch*

Phát hành: Skynovel

Nhà xuất bản Thế Giới 2016

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Chương 1:

Kiki trở lại thành phố Koriko

“Jiji này! Tới thành phố Koriko rồi! Cậu thấy không?”

Kiki chỉ tay về phía trước. Lúc này, trông thành phố Koriko như đang trôi trên nền trời màu tím huyền ảo giữa ánh tà dương. Cứ mỗi khi màn đêm vừa buông xuống, nơi được thắp đèn đầu tiên trong thành phố, chẳng đâu khác chính là tháp đồng hồ.

Chỉ mới đi xa có một thời gian, mà sao Kiki thấy nhớ thành phố này khủng khiếp. Cô bé nhớ từng con đường, góc quanh, nhớ từng mái ngói và những người mà cô bé đã may mắn được gặp.

“Lúc mới đến thành phố này năm ngoái ấy, trông tớ giống một đứa con nít lắm nhỉ?”

“Chắc thế.”

Ngồi phía sau đuôi chổi, mèo ta tặc lưỡi liên hồi.

“Gì mà tặc lưỡi ghê thế?”

“Có gì đâu. Tại thấy sau một năm cậu cũng có chút thay đổi. Xấu tính đi ấy.”

“Đồ vô duyên!” - Kiki cúi rạp người xuống, bắt đầu tăng tốc.

Mặt trời giờ đã khuất hẳn dưới đường chân trời phía xa. Giữa khoảng trời màu tím sẫm cao vợi, mặt trăng bạc hiện ra, kiêu diễm tựa chân mày của một thiếu nữ xinh đẹp.

“Hôm tớ xuất phát trăng tròn vành vạnh chứ đâu có khuyết thế này nhỉ?”

Kiki hạ thấp cán chổi, chuẩn bị tiếp đất. Phía ngoại ô thành phố giờ đây đã trở thành một màu tối đen. Những cái cây khổng lồ phủ đầy lá đứng san sát nhau đầy ma quái.

“Ồi! Đau quá!” - Kiki bỗng hét lên. Chân cô bé đang vướng vào cái gì đó.

“Méo!” - Jiji cũng xù hết lông mèo lên.

“Có cái gì vừa sượt qua mặt tớ.”

“Hình như có cái gì đó chích tớ thì phải?”

Kiki hoảng hốt quay đầu nhìn về phía sau. Trên đỉnh ngọn cây có một cái bóng trắng trắng đang lấp ló. Trong lúc Kiki còn đang ngơ ngác, cái bóng đó lại ném thêm thứ gì đó vào mặt cô bé.

“Chết tớ rồi!” - Kiki đưa hai tay lên che mặt. Cây chổi bay mất lái, lao thẳng xuống đất. Chiếc chuông Kiki mang về làm quà cho cậu bạn Chuồn Chuồn kêu leng keng khi đóng hành lí bị rơi từ trên cao xuống.

“Méo!” - Jiji kêu lên thảm thiết. Kiki cố với tay bắt lấy cán chổi nhưng không tới. Cây chổi bay đang lao thẳng xuống đất với tốc độ chóng mặt.

“Hướng này! Kiki! Mau bám lấy mấy cành cây!” - Jiji lấy hết sức bình sinh cào cào lên váy cô chủ mình ra hiệu. Kiki cố gắng vươn tay hết cỡ, cuối cùng cũng bám được một cành. Kết quả là cả hai chủ tớ bị treo toòng teng như áo trên giá phơi đồ. Chỉ là tiếp đất thôi mà chẳng khác gì một pha nhào lộn đáng sợ trong gánh xiếc.

“Thành công rồi! Thành công rồi!” - Tiếng reo vui sướng vang lên phía trên đầu hai đứa. Ngược mắt nhìn lên, Kiki thấy một thằng bé mặc áo pijama màu trắng, vắt vẻo trên đỉnh ngọn cây, vừa lắc lư vừa cười đắc thắng.

“Em bắt được lũ gián rồi chị ơi!” - Thằng bé hét lớn. Ngay lúc đó, có ánh sáng phát ra từ ngôi nhà sát bên cạnh cái cây. Thêm một cô bé nữa mở toang cửa chạy ra, trông điệu bộ rất ư bực bội:

“Lại quậy phá nữa rồi. Em có thôi mấy cái trò này đi không?”

“Em mới bắt được hai con gián, một con bự một con nhỏ đây. Chị xem đi!”

“Gián ư?”

Kiki thấy thằng nhóc này thật quái đản. Đảo mắt thăm dò tình hình, bắt chọt cả Kiki lẫn cô bé vừa xuất hiện bốn mắt nhìn nhau chăm chú. Trông trạc tuổi Kiki, nhưng bộ dạng cô bé kia nom khắc khổ lắm.

“Chào buổi tối.” - Kiki nói một cách hết sức miễn cưỡng. “Tuy bị treo trên cành cây nhưng tội này không phải là gián đâu nhé.”

Cô bé đứng phía dưới gật đầu ra chiều thông cảm.

“Đừng có điều! Các người là một lũ gián thành tinh. Chứ không sao lại ăn vận đen đúa từ đầu đến chân thế này?” - Thằng bé vừa cãi lại, vừa tiếp tục rung lắc các cành cây.

“Ồi! Làm ơn đừng lắc nữa mà!” - Kiki nói lớn. Nhưng đã quá muộn. Sau một tiếng rắc, cả mèo cả người đã nằm một đồng dưới nền đất lạnh. Mông Kiki đau điếng. Cô bé lo lắng nhìn quanh tìm Jiji thì thấy cu cậu toàn thân cứng đơ, mắt mở to thao láo. Kiki hoảng hốt, kéo râu mèo ta vài cái để cấp cứu. Sau khoảng chục lần, cuối cùng Jiji cũng thở được vài cái yếu ớt.

“Các cậu ổn chứ?” - Cô chị của thằng nhóc nghịch ngợm nhìn cả hai bằng vẻ mặt lo lắng.

Kiki đưa tay vỗ vỗ sống lưng đau như, vật vã đứng dậy tự giới thiệu “Tớ là...”

“Á! Tớ biết rồi! Cậu là cô phù thủy đang nổi tiếng khắp thành phố này phải không?”

Khi thấy Kiki gật đầu, gương mặt cô bé bỗng bừng sáng:

“Ồ khu này lâu lâu cũng có mấy người trong thành phố đến chơi. Họ nói cậu mở dịch vụ giao hàng bằng chổi bay. Còn khen cậu bay giỏi nữa.”

Nhưng khi nhận ra bộ dạng lấm lem đất cát của cô phù thủy nhỏ, nụ cười trên khuôn mặt người chị bỗng méo đi một chút.

“Đừng nói là cậu vừa mới bị rơi xuống đây nhé!”

“Còn gì nữa.”

Kiki ngượng ngùng đỏ mặt, không quên lấy tay phủi hết đồng bụi đất còn dính trên người mình.

“Là em bắn rơi bọn họ đấy. Chị thấy em có giỏi không nào?” - Giọng của thằng bé nói vọng xuống từ đỉnh ngọn cây khiến cô chị giật bắn người, chột nhốt ra tình hình hiện tại.

“Yaa ời! Em đừng có leo cây nữa. Nguy hiểm lắm!”

“Ai mà sợ chứ.” - Thằng bé tiếp tục đu người qua một cành cây khác, ra vẻ thách thức.

“Ông trăng ơi ông trăng hỡi! Cháu sắp chạm đến ông rồi. Là lá la...” - Thằng nhóc vừa đưa hai tay lên trời vừa hát, không ngừng nhún nhảy. Tay thằng nhóc cầm cái ná cao su mà vung vẩy loạn cào cào.

“Chết rồi! Lỡ nó nhảy mạnh quá làm cành cây bị gãy là tiêu đời.”

“Không sao đâu. Cậu nhớ không, tớ làm dịch vụ giao hàng mà. Bây giờ tớ sẽ bay lên bắt thằng nhóc xuống cho cậu nhé. Mặc dù trời tối thui thế này thì cũng hơi khó bay một chút.”

Vừa nói vừa cười khúc khích, Kiki leo lên chiếc chổi bay và đạp chân lấy đà. Vút một cái là cô bé đã đến được đỉnh ngọn cây. Cô bé túm lấy cặp quần của thằng bé tinh nghịch mà lôi xuống.

“Không! Thả ta ra!” - Thằng nhóc không chịu thua, vùng vẫy dữ dội.
“Chị ơi! Cứu em! Em sắp bị gián ăn thịt rồi.”

“Này! Chị có phải là gián đâu mà em sợ.” - Kiki khẽ xuống giọng thuyết phục nhẹ nhàng, tiếng cô bé nhẹ như tiếng xào xạc của những chiếc lá cây khi gió thổi qua.

“Nhưng nhìn từ đầu đến chân, chị đen xì thế cơ mà. Em không biết đâu. Mau trả lại ông trăng cho em! Trả lại ông trăng tròn cho em!”

“Hả? Trả lại mặt trăng tròn? Tớ chẳng hiểu gì cả.” - Kiki ngơ ngác nhìn về phía cô chị đang đứng bên dưới.

“Tớ xin lỗi.” - Lúc bấy giờ, cô nhóc ấy mới lí nhí nói.

“Thằng nhóc này là em trai tớ. Nó thích mặt trăng lắm. Đặc biệt là trăng tròn. Nhưng cậu biết đấy. Trăng khi tròn khi khuyết là bình thường. Vậy mà nó cứ nằng nặc bắt tớ giải thích là tại sao mặt trăng lại khuyết, tại sao mặt trăng lại biến mất. Làm tớ muốn phát điên ấy chứ. Bởi vì thế nên tớ mới buột miệng giải thích là do mặt trăng bị một con gián đen khổng lồ đem giấu đi nên nó mới không nhìn thấy.”

“Ra đó là lí do nó lấy ná bắn tụi này.”

Kiki ngó xuống cái chân đang sưng tấy vì một lí do hết sức nhảm nhí mà đau lòng.

“Meo meo...” - Jiji bắt đầu rên rỉ. Mèo ta cố gắng cọ quây chiếc đuôi vẫn căng cứng nãy giờ. “Thôi chết, đuôi tớ bị gãy rồi!”

Cô chị hoảng hốt, đưa tay vuốt đuôi mèo liên tục, ra vẻ tạ lỗi.

“Mau trả ông trăng đây!” - Thằng bé cứ nắm vạt áo của Kiki mà giăng.

“Lại lên con ăn vạ rồi đây.” - Cô chị thở dài.

“Cũng do ba mẹ mình đi công việc suốt, nên mình phải cố gắng tìm cách trả lời những thắc mắc của em trai... Mà phải chi nó hỏi những chuyện bình thường giống bao đứa trẻ khác như cây cỏ chim muông thì còn đỡ. Đằng này nó toàn hỏi về thiên văn, nên mình cũng mù tịt...”

... Lúc trước, bà mình có đến thăm. Thấy nó thế này nên bà cũng cố giải thích là do mặt trăng làm từ pho mát nên đã bị bọn chuột gặm mất. Mà thằng bé không phục. Vì nó nói là chuột không có cánh thì làm sao bay lên trời mà ăn mặt trăng được.”

“Đề xem nào...” - Kiki nhìn thẳng vào mắt thằng bé, nhẹ nhàng nói:

“Theo chị được nghe kể, thì trên trời có một ngọn núi cao ời là cao. Ông trăng thường đi tản bộ ở phía bên kia ngọn núi nên đôi lúc không xuất hiện trên trời được.”

“Hứ!” - Thằng bé ngược nhìn lên bầu trời, xem chừng còn chưa tin hẳn.

“Yaa này! Bây giờ chị gián đen thui này sẽ đi tìm ông trăng giúp em nhé. Chị sẽ nắm với ông ấy là có bé Yaa đang đợi, bảo ông ấy mau trở về với em. Chị không nào?”

“Thiệt không chị? Vậy chị bảo ông ấy đến hứa với bé Yaa đi!”

“Được rồi! Vậy bây giờ bé Yaa bắt tay chị thay cho lời hứa. Chị sẽ chuyển cái bắt tay này đến cho ông trăng nhé.”

“Hay quá!”

“Rồi! Bắt tay chị nào!”

Thằng bé nắm chặt tay Kiki, miệng khẽ thì thầm:

“Chị nhớ bảo ông ấy sớm về với Yaa nhé.”

“Chị biết rồi.”

“Cám ơn nhiều nhiều! Cậu đúng là một phù thủy tốt bụng.”

Cô chị mừng đến phát khóc.

“Vậy tớ đi nhé!”

Kiki leo lên chổi bay cùng với Jiji giờ đã kịp hoàn hồn, bay vút lên trời cao.

“Tạm biệt mọi người!”

Cô bé bắt đầu tăng độ cao, hướng người về phía không gian bao la kia. Vừa lúc đó, thằng bé nói với theo:

“Lúc này chị nói là sẽ chuyển cái bắt tay của em đến với ông trăng. Mà ông trăng cũng có tay ư?”

“Ồ thì... phải tìm mới biết chứ.”

“Nếu ông ấy không có tay thì chị bắt “đuôi” ông ấy cũng được!”

“Đuôi ư?”

Nhìn lên vầng trăng khuyết trên bầu trời, bấy giờ Kiki mới hiểu câu nói của thằng bé. Ra “đuôi” là đây.

Thằng bé xem chừng vẫn chưa chịu buông tha, tiếp tục hỏi liên thoảng:

“Công nhận có đuôi cũng thích thật. Mà sao mèo lại có đuôi nhỉ? Bé Yaa cũng muốn có đuôi nữa.”

“Ừ ha, tại sao nhỉ... À, chắc là tại vì... mèo phải bò trườn suốt đấy. Em có bò như mèo đâu mà đòi đuôi làm chi.” - Kiki buộc phải ngừng bay để trả lời câu hỏi của thằng nhóc.

“Thôi đủ rồi, em vào ngủ cho chị nhờ.” - Cô chị kéo tay thằng bé, giục đi vào nhà.

“Tạm biệt em!”

Kiki khẽ cười khúc khích, tiếp tục nâng độ cao, hướng về phía mặt trăng. Dù khuyết, nhưng ánh trăng vẫn rất sáng. Cô bé khẽ đưa tay phải của mình lên thật cao. Từ dưới mặt đất, nhìn Kiki như thể đang chạm tay vào mặt trăng vậy.

“Thế là xem như bắt tay rồi nhé.”

Không khí trên độ cao này thật sự rất lạnh. Cô bé cố gắng vung vẩy tay phải thêm hai ba lần nữa.

“Thế là xong. Xem như tớ đã gửi cái bắt tay của thằng bé đến với ông trăng rồi. Nhiệm vụ đã hoàn thành.”

Xong việc, Kiki bắt đầu hạ dần độ cao để chuẩn bị tiếp đất.

“Kiki này!” - Ngay phía sau lưng cô bé, mèo Jiji cất tiếng thở dài ngán ngẩm.

“Đi nói dối một đũa con nít như vậy có ỏn không đây?”

“Sao lại nói dối nhi?”

“Chứ cậu có đi đến cung trăng được đâu?”

“Đành là thế. Nhưng tình cảm của tớ thì có đấy.”

“Vậy còn vụ bắt tay bắt chân thì sao?”

“Thì cậu thừa biết tớ không nói thật hoàn toàn với thằng bé. Nhưng đó là vì mục đích tốt thôi mà.” - Kiki dứt điểm câu chuyện trước khi Jiji kịp nghĩ ra gì để phản pháo.

“Thôi! Chúng ta về tiệm cô Osono đi!”

“Mà nhắc mới nhớ, Kiki này! Tại sao ban đêm trời lại tối nhi? Tại sao thế?”

“Cậu đúng là con mèo ham bắt chước mà. Để xem... lúc đó ông trời nhắm mắt thì phải tối chứ sao?”

“Lại điều nữa rồi! Ông trời mà có mắt á?”

Jiji nheo cặp mắt mèo tinh tường, ngó lên bầu trời một lúc lâu. Kiki cũng đưa mắt nhìn lên, trong một thoáng, vàng trăng lười liềm giờ giống con mắt khép hờ của ai đó trên nền trời sao lấp lánh. Cô bé khẽ hách-xì một cái.

“Ôi Kiki! Cháu về rồi à?”

Vừa thấy bóng Kiki xuất hiện trước cửa là cô Osono lao tới ôm chầm mừng rỡ. Sau một hồi cuống quýt, lấy lại bình tĩnh rồi cô mới bắt đầu hạ giọng, ôn tồn nói:

“Kiki về thật rồi này ông ơi!”

“Nhớ mọi người quá nên cháu bay về đây tức tốc luôn ấy chứ.”

“Nghe cháu nói mà cô cảm động muốn rơi nước mắt.” - Cô Osono nắm chặt tay Kiki, nói giọng bồi hồi xúc động. “Thôi! Mau vào nhà đi nào!”

Múi bánh mì quen thuộc tỏa ra khắp nhà, thơm phưng phức.

“Ồ! Cháu về rồi đấy à! Hai bác đợi cháu suốt ấy.”

Chồng của cô Osono nói một cách mừng rỡ, tay vẫn đều đặn nhồi bột bánh. Có vẻ như chú ấy đang chuẩn bị cho mẻ bánh ngày mai. Trên bàn, chú đã chuẩn bị sẵn mấy cái bánh nhân đậu và bánh hạt dẻ - món khoái khẩu của Kiki.

“Em bé khỏe chứ ạ?” - Kiki hỏi.

“Con bé mới ngủ hồi nãy. Nhờ vậy nên vợ chồng cô mới có thời gian mà thông thả thế này đây.”

Cô Osono vừa nói, tay vừa chỉ lên tầng hai.

“Mà con bé biết đi rồi cháu ạ. Mà biết đi là biết quấy. Ôi! Nó nghịch kinh khủng lắm. Chẳng thể rời mắt một giây phút nào.”

Cô Osono nói, đưa mắt nhìn Kiki tìm sự đồng cảm. Chợt, cô giật mình.

“Trời ơi! Kiki, sao người cháu đầy bụi đất thế kia? Lá cây vương cả vào tóc kia. Còn đuôi của Jiji nữa. Cháu làm gì mà đuôi nó cong queo tội nghiệp thế này. Chắc mày đau lắm hả?”

“Phải rồi! Cô có băng y tế không ạ?” - Kiki mếu máo, kéo váy lên cho cô Osono xem vết thương ngay chân.

“Ồi trời đất quỷ thần ơi! Máu!”

“Lúc bay ngang qua rừng rậm, cháu bị một thằng nhóc tinh nghịch bắn trúng đấy...”

“Thằng nhóc tinh nghịch?” - Cô Osono kinh ngạc không thốt nên lời.

“Cô đừng lo. Đó chỉ là một thằng bé với trí tưởng tượng hơi phong phú tí thôi.”

Kiki khẽ cười, trấn an cô chủ tiệm bánh mì. Cô Osono đưa tay lên ngực, thở phào một cái rồi chạy đi lấy hộp sơ cứu cho Kiki.

“Vết thương này của cháu chỉ cần sát trùng và bôi thuốc lên là ổn thôi. Quan trọng là đuôi của Jiji kia. Cong queo thế này, không lẽ lấy bàn ủi ủi cho nó thẳng ra nhỉ? Rồi, đã có cách... Tối nay ông cho Kiki mượn cái gối nào nặng nặng một chút, để đè lên đuôi con mèo. Ngủ một đêm là sáng mai nó thẳng lại thôi.”

Cô Osono miệng vừa nói liền thoáng, tay vừa thoăn thoắt lấy thuốc sát trùng, bông băng để sơ cứu cho Kiki. Còn Jiji, chàng mèo quay đầu lại nhìn cái đuôi đáng thương của mình, mặt buồn thiu.

“Công nhận đi với cậu xui thật. Có đi từ nhà đến đây thôi mà xảy ra biết bao là chuyện. Tớ mệt đến rụng cả đuôi với cậu mất thôi.”

“Cậu nói thế chứ, tớ lại thấy năm nay có vẻ sẽ là một năm kiểu kịch tính đây.” - Kiki khẽ nhún vai, tự tin khẳng định.

Chương 2: Kiki và Maruko

RENG RENG RENG RENG ~

Tiếng chuông điện thoại vang lên in ỏi.

“Mẹ ơi! Ra bắt điện thoại giúp con đi!” - Kiki úp mặt vào gối, khẽ rên lên.

“Còn không mau dậy cho nhanh. Mẹ cậu có ở đây đâu mà than với thờ.”

Jiji ghé tai Kiki thì thầm, không quên “khuyến mãi” thêm vài vết cào nhức nhối. Ấy mà Kiki vẫn chưa chịu dậy.

RENG RENG RENG RENG ~

Chuông điện thoại vẫn vang lên không dứt. Lúc này, Kiki mới chịu rời khỏi cái gối, ngẩng mặt ngơ ngác hỏi:

“Ồ kìa? Đây là đâu vậy cà?”

Rồi như vừa tỉnh giấc mộng, Kiki vùng dậy, phóng như bay xuống cầu thang, lao đến điện thoại, đoạn chụp lấy cái ống nghe.

“Vâng! Vâng! Đúng rồi ạ! Cháu là phù thủy... Hà? Cái gì cơ? Đuôi á?”

Kiki hỏi đi hỏi lại vài lần bằng cái giọng ngái ngủ, như thể chưa tin lắm điều mình vừa nghe. Nghe tới “đuôi”, Jiji giật mình nhớ lại vụ tai nạn kinh hoàng tối qua. Mèo ta vội ngoái ra sau để kiểm tra “bảo bối” gắn sau lưng mình. May mắn làm sao, đêm qua, nhờ cô Osono nhanh trí đề nghị dùng gối đè lên qua mà giờ đây đuôi của cậu chàng trông cũng thẳng thớm lại được đôi phần. Jiji thở phào như vừa trút được một gánh nặng to lớn.

“Vâng, cháu sẽ đến ngay!” - Kiki nhanh nhẩu đáp, sau đó cúp máy.

“Đuôi của ai mà nghe có vẻ nghiêm trọng thế?”

“Đuôi của hà mã ấy mà. Cuộc điện thoại vừa nãy là do người ở sở thú gọi đến. Họ có chuyện muốn nhờ tớ giúp.”

“Họ nhờ cậu mang đuôi đến cho hà mã hả?”

“Trời ơi, sao tớ biết. Phải hỏi mới rõ sự tình chứ. Cậu đi cùng không?”

“Đương nhiên là phải đi rồi.” - Jiji phe phẩy đuôi, trả lời chóng vánh.

Sở thú của thành phố Koriko tọa lạc trên một ngọn đồi thoai thoải, nằm ở phía bên kia sông Lớn. Trong khuôn viên rộng bao la đó có hàng trăm chiếc chuồng lớn nhỏ với đủ kích cỡ và hình dáng. Trên đầu mỗi chuồng thú đều có bảng tên của loại động vật đang sống trong đó.

Không quá khó để Kiki tìm thấy khu vực nhốt bày hà mã. Cô bé hạ chổi bay xuống. Trước chuồng của đàn hà mã là một cái hồ bơi xanh biếc. Kiki phát hiện ra một người phụ nữ đang ngồi xỏm cạnh hồ bơi, mắt nhìn đắm đắm vào làn nước mát lạnh ấy.

“A! Cô phù thủy nhỏ! Đến đây! Bà đợi cháu này giờ. Cháu tới mà xem này.”

Người phụ nữ kéo tay Kiki, chỉ về phía hồ nước. Lúc bấy giờ, Kiki mới nhận ra dưới đó có hai con hà mã, một lớn một nhỏ. Phần lớn thân hình to lớn của chúng chìm dưới mặt nước, trừ chỏm đầu với hai lỗ mũi, cặp tai và đôi mắt. Nhìn thoáng qua chẳng khác gì những mòm đá nhỏ mấp mô giữa lòng hồ.

“Từ sáng đến giờ con Maruko này và cả mẹ con bé chẳng chịu ra khỏi hồ nửa bước... À phải rồi, bà là nhân viên chăm sóc động vật ở sở thú này. Tên bà là Mama. Cháu đừng cười nhé. Nghe thì buồn cười chứ đó là tên thật của bà đấy.”

Người phụ nữ chậm rãi đứng dậy và giải thích. Lúc bấy giờ, Kiki mới giật mình. Bà Mama trông vĩ đại chẳng kém gì “mama” thực sự của mấy chú hà mã này.

Bà Mama huých nhẹ vào khuỷu tay Kiki, khẽ nói.

“Này cái chuồng bên cạnh ấy, nó...”

“Cái chuồng bên cạnh nó thế nào ạ?” - Kiki cất giọng hỏi to.

“Suýt!” - Bà Mama ghé miệng sát vào tai Kiki, hạ giọng thấp còn hơn lúc nãy. Giọng bà chẳng khác nào tiếng gió, râm rì, râm rì:

“Bên đó là lãnh thổ của bày sư tử đó. Cháu đừng có nhìn sang... Cơ mà cứ thử nhìn một chút đi!”

Kiki vô cùng khó hiểu.

(Đã bảo là đừng có nhìn, rốt cuộc lại kêu người ta “nhìn một chút đi”, yêu cầu gì mà khó vậy trời.)

Đành chịu. Cô bé len lén liếc nhìn chiếc chuồng bên cạnh. Ngay lập tức, con sư tử đang lim dim ngủ này giờ bỗng mở trừng mắt dữ tợn.

“Nó đang nhìn về phía chúng ta kia.” - Kiki thì thầm.

“Rõ ràng là nó để ý bên này mà.”

Bà Mama kéo tay Kiki, dắt ra chỗ chiếc chuồng nhỏ: “Con sư tử mất nét đó đã ăn mất đuôi của Maruko.”

“Dạ? Nhưng nó chỉ mới là một chú sư tử con thôi mà.”

“Sư tử con thì vẫn cứ là sư tử thôi. Đây là giai đoạn nó bắt đầu mọc răng nên miệng lúc nào cũng ngứa ngáy, muốn táp một cái gì đấy. Mà cũng tại cái con bé Maruko nữa cơ, suốt ngày ỡng ẹo cái đuôi trước mặt, hỏi sao nó không bực...”

... Hôm bữa, bà thả Maruko ra ngoài tản bộ một chút. Ngoảnh đi ngoảnh lại đã thấy con bé tha thân đến trước cửa chuồng sư tử. Trời xui khiến thế nào mà cái đuôi của nó lọt qua khe song sắt chỗ giáp với chuồng sư tử. Và thế là... PHẬP!”

“Ồ! Chắc là đau lắm!” - Kiki chột rùng mình, vừa nói vừa tưởng tượng ra khung cảnh hãi hùng ấy.

“Thì hẳn là phải đau. Nhưng bà đã sơ cứu cho con bé xong hết rồi. Chỉ phải cái từ hồi mất đuôi đến giờ, Maruko đăm ra trái tính.” - Bà Mama đưa tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên mũi mình, khổ sở nói.

“Nhưng đuôi đối với động vật quan trọng lắm bà ơi...”

“Đã đành một nhẽ. Nhưng gì thì gì đuôi của hà mã cũng chỉ ngán một mẩu thôi mà. Maruko chắc cũng chưa bao giờ được nhìn thấy đuôi của con bé nữa không chừng. Người ngợm như vậy, quay đầu còn chả được, nói gì nhìn thấy cái đuôi gắn sau mông...”

... Bình thường có đuôi cũng chẳng nhìn thấy, mà đến lúc mất đuôi lại làm mình làm mẩy. Đến khổ. Mà cũng hay lắm cơ. Con Maruko bị mất đuôi, trái tính đã đành, đằng này con mẹ nó cũng hòa theo cái thói đồng đành. Hai mẹ con nhà nó cứ ở lì trong hồ mà chẳng chịu ăn uống gì.”

“Ra là vậy.” Kiki nhìn bà Mama bằng ánh mắt đầy cảm thông. Sau đó cô bé cất tiếng hỏi một sinh vật cũng có đuôi, cũng đồng đành đang đi lòng vòng dưới chân mình này giờ:

“Đuôi quan trọng thế sao, Jiji?”

Mèo ta không đáp, ngoái đầu lại nhìn chiếc đuôi suýt gãy của mình, cố duỗi thẳng cho nó bớt cong một tí. Hai mẹ con hà mã đang ngụp lặn dưới nước, hình như cũng chăm chú nghe câu chuyện của nhóm Kiki hay sao mà hai tai vểnh lên thẳng đứng, nom rất buồn cười.

“Bà cũng bảo với Maruko là đừng tiếc cái đuôi đó. Đằng nào nó cũng có nhìn thấy hay sờ vào được đâu.” Nói rồi bà Mama quay lại vuốt ve bé hà

mã Maruko, khuyên nhủ dịu dàng:

“Con đừng lo nữa nhé! Đã có nữ phù thủy đến giúp chúng ta rồi.”

“Bà ơi! Nói là phù thủy chứ cháu không có khả năng làm đuôi mọc lại đâu ạ!” - Kiki hoảng hốt phân bua.

“Bà biết mà! Cháu chỉ có thể bay thôi chứ gì?” - Bà quản thú trấn an, ra vẻ như đã hiểu tường tận về Kiki. “Nghịệp vụ chính của cháu là vận chuyển hàng hóa đúng không?”

“Chẳng lẽ bà muốn...”

“Chính là cái ‘chẳng lẽ’ ấy đấy. Bà muốn cháu giúp bà di chuyển con Maruko đến một nơi khác.”

“...” - Cô phù thủy nhỏ chỉ biết há hốc miệng.

“Mà phải là chuyển phát nhanh đấy nhé!”

“...”

Kiki cố hít thật sâu, lấy sức trả lời một cách yếu ớt:

“Nhưng nó đồ sộ thế này, làm sao cháu...”

“Nhưng quảng cáo của cháu ghi là ‘nhanh hơn bất kì phương tiện nào, giao bất kì loại hàng hóa nào, không giới hạn về trọng lượng’, đúng chứ?” - Bà Mama nhìn thẳng vào mắt Kiki, nghiêm nghị.

“Bà không đùa đâu nhé. Bà hỏi bác sĩ rồi. Ông ấy bảo tính khí Maruko thất thường thế này không chỉ do cú sốc bị mất đuôi đâu. Nó bị bệnh thật đấy. Bệnh này được gọi là ‘Mất-cân-bằng-giữa-thể-chất-và-tinh-thần’. Trầm trọng lắm.”

“Có loại bệnh đó trên đời ư?”

“Chắc là phải có thì người ta mới chẩn đoán vậy chứ. Thế nên phải mau mang nó tới chỗ bác sĩ thú y thôi. Chứ bệnh mà nặng lên, nghe nói nó sẽ mất trí nhớ luôn đấy.”

“Vậy sao bà không nhờ bác sĩ đến đây khám cho tiện?”

“Chỉ có một bác sĩ thú y duy nhất có thể chữa loại bệnh quái ác này thôi. Nhà ông ấy nằm ở thị trấn Ina, cũng gần đây. Mà nói gần, chứ cũng cách khoảng 200 cây số ấy. Hôm bữa, bác có gọi hỏi thăm. Ông ấy tên là Ishi thì phải? Nghe đâu bên đó họ cũng bận bịu tới ngày, không tiện đến đây giúp mình...”

... Vì vậy, ông ấy có gợi ý bà liên lạc với cháu, sử dụng dịch vụ giao hàng phù thủy để đưa Maruko đến chỗ mình. Lạ ở chỗ, ông ấy không bảo bác dùng xe lửa hay xe tải, mà chỉ đích danh phải dùng dịch vụ của cháu mới được.”

“Nói là nói thế nhưng cháu...” - Kiki nói, nửa ngật ngừng.

“Bà biết như vậy là làm khó cháu. Nhưng chuyện gấp lắm rồi. Nếu cứ để Maruko và Taruko trong hồ thế này thì vết thương của nó sẽ rất khó lành. Hơn nữa, hà mã ngâm nước lâu quá da sẽ bị kí sinh trùng xâm nhập. Mà bọn kí sinh trùng đó kinh khủng lắm. Chúng mà đã xuất hiện là sẽ ăn sâu vào da thịt chứ không vừa đâu.”

Kiki càng nghe càng thấy rối. Cả người cô bé nóng bừng, tim đập như trống dồn.

Ghé mắt nhìn qua bé hà mã đang ngâm mình trong hồ nước, cô bé thấy rõ ràng nó đang rất bất an. Tuy cái bệnh “Mất-cân-bằng-giữa-thể-chất-và-tinh-thần” gì gì ấy lần đầu tiên Kiki mới nghe, nhưng nếu nó thật sự trầm trọng thì rõ ràng Kiki không thể bỏ mặc không lo.

Xung quanh, mọi người bắt đầu tụ tập lại để hóng hớt cuộc trao đổi giữa cô phù thủy nhỏ và người quản lí vườn thú. Cũng tại cô bé đã mặc đồ đen, mà còn đi chung với một con mèo đen nữa, nên cứ gọi là “nổi lênh phênh”.

“Này! Cô phù thủy nhỏ! Bộ sắp tới không cưới chổi nữa mà chuyển qua cưới hà mã hả?”

Một vài lời châm chọc vang lên từ đám đông càng khiến Kiki bối rối.

“Tuy nó còn nhỏ nhưng hà mã vẫn là hà mã. Nặng lắm đấy nhé!”

Nghe vậy, Kiki chột dạ hỏi:

“Bà ơi, Maruko bé bỏng của bà nặng bao nhiêu cân thế?”

“Để xem, chắc cỡ hơn trăm kí chứ có bao nhiêu đâu.”

Nghe đến đây, Kiki khẽ rùng mình nhìn xuống cây chổi ốm tong teo của mình. Bề dày thân chổi chỉ bằng ngón cái và ngón trỏ cộng lại, vác sao nổi “em bé nghìn cân” này đây?

(À, mà lực nâng đâu phải là do cây chổi đâu nhỉ? Vốn trước giờ chổi hay được là nhờ sức mạnh của phù thủy mà!)

Ý nghĩ đó ít nhiều tiếp thêm cho Kiki chút tự tin vào tính khả thi của nhiệm vụ trước mắt.

“Maruko! Cục cưng của mama!” - Bà Mama ngồi hẳn xuống bên cạnh hồ bơi, cất tiếng an ủi. “Chị phù thủy nhất định sẽ dẫn con đi chữa bệnh. Đừng lo nữa nhé!”

Như hiểu được tiếng người, Maruko bắt đầu cựa quậy tám thân khổng lồ của mình, tạo ra những vòng nước nho nhỏ.

“Bà chờ cháu suy nghĩ đã.” - Kiki lo lắng nói.

“Suýt! Bé Maruko chuẩn bị lên bờ đấy!”

Maruko “bé bỏng” chật vật nâng cơ thể khổng lồ của mình ra khỏi mặt nước. Cặp mông vĩ đại vẫn đung đưa theo mỗi bước chân. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nó, Kiki nghĩ Maruko đúng là bị bệnh thật rồi.

Cô bé để ý thấy giữa mông bé hà mã con có dán một miếng băng cá nhân nhỏ, ngay vị trí vốn phải là cái đuôi. Vừa thấy cảnh đó, những người xung quanh bỗng phá lên cười ngặt nghẽo.

“Maruko đừng lo nhé. Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Ngoan ngoan!” - Khẽ vỗ nhẹ động viên cục cưng của mình xong, bà Mama quay sang Kiki hỏi nghiêm túc:

“Cháu định chuyển con bé đi thế nào đây? Chắc đâu thể vừa bế vừa bay được nhỉ?”

“Nó có hay ngộ nguậy không bà?”

“Chỉ khi con bé sợ thôi.”

Chợt ánh mắt của bà Mama dừng lại trên chiếc đài mà Kiki treo trên cán chổi. Bà reo lên phấn khởi:

“Phải rồi! Cháu cho nó nghe nhạc là con bé sẽ hết ngộ nguậy thôi. Động vật thích âm nhạc lắm.”

Kiki bật đài lên, vừa đúng lúc chương trình đang phát một khúc nhạc du dương trầm lắng. Tiếng nhạc nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian, khiến mẹ con nhà hà mã dịu xuống, hai mắt lim dim tựa chăm chú thưởng thức giai điệu tuyệt diệu này.

Chú sư tử chuồng bên có vẻ như cũng ý thức được tội lỗi của mình nên im phăng phắc, không dám lườm mẹ con hà mã như lúc nãy.

Kiki nhìn dáo dác xung quanh:

“Ồ đây có cái võng nào lớn một chút không ạ?”

“A! Bác nghĩ ra một thứ. Nó được dùng để cố định chân của Kiriko, một con hươu cao cổ trong sở thú lúc nó bị bong gân. Cháu chờ bác tí.” - Nói rồi bà Mama tắt tả chạy biến đi đâu không biết. Lát sau, bà trở lại với một thứ trông hệt chiếc võng cỡ đại. Bà trải chiếc võng trên nền đất.

“Maruko! Lên đây nào! May mà con còn nhỏ nhỏ xinh xinh đấy. Chứ bự thêm tí là hết vừa nhá!”

Maruko đứng đĩnh đạc tấm thân cồng kềnh lên chiếc võng, nằm lăn ra ngáp một cái rõ dài.

“Ồ! Nó hiểu được tiếng người kìa ta ơi.” - Xung quanh rộ lên xôn xao khi thấy bé hà mã làm đúng như hướng dẫn của bà Mama.

“Cháu tắt nhạc được rồi. Bây giờ con bé cần yên tĩnh một chút.”

Kiki khẩn trương làm theo lời dặn, đồng thời treo dây máng của chiếc võng lên cán chổi.

“Không biết có lên nổi không đây...”, Kiki “cắt cánh” mà lòng phấp phồng không yên.

“Chờ tí!” - Bà Mama chạy đi múc xô nước, tưới lên lưng của Maruko.

“Hà mã thích cơ thể phải luôn được ẩm ướt. Ôi! Con bé Maruko ngủ say rồi kìa. Trông mới đáng yêu làm sao... Mèo đen! Người cũng mau lên chổi đi! Kéo bị bỏ lại bây giờ!”

Jiji đứng đỉnh leo lên tấm lưng bò tượng âm ẩm nước của Maruko, khẽ càu nhàu:

“Hà mã thích ẩm ướt, nhưng mèo thì chúa ghét nhé!”

“Cháu đi đây!”

Kiki dồn toàn lực, dậm chân một cái thật mạnh xuống đất để lấy đà nâng chổi lên cao.

“Lợi hại quá!” - Đám đông bên dưới trợn tròn mắt thán phục. Tuy đường bay của chổi có chệch choạng, nhưng nhìn chung là vẫn ổn. Các mắt võng bắt đầu dẫn ra dưới sức nặng của Maruko. Nhưng thật phi thường, bé hà mã đã được nâng lên không trung thành công.

“Hoan hô!”

Đám người bên dưới đồng thanh reo lên.

Đến cả Kiki còn ngạc nhiên, mừng rỡ nhìn bà Mama: “Không thể tin được! Hóa ra nó cũng chẳng nặng lắm bà ạ.”

“Thật ư? Vậy là nó bệnh nên bị sụt kí rồi. Nhưng chỉ trong một ngày mà giảm đột ngột thế này thì đáng lo đấy... Thôi! Cháu cứ đưa nó đến chỗ bác sĩ khám giúp bà nhé.” - Bà Mama vẫy hai tay, nói với theo.

Lúc bấy giờ, như sự nhớ ra chuyện quan trọng, Kiki vội ngoái về phía bà Mama, hỏi lớn: “Nhưng cháu chưa biết địa chỉ của bác sĩ.”

“À! Bác xin lỗi. Bệnh viện của bác sĩ nằm tại thị trấn Ina, trên ngọn núi phía Đông, cháu phải bay qua hai con sông mới đến được. Giữa thị trấn có hai cái hồ lớn thông với nhau. Từ đó đi về hướng Bắc một tí sẽ thấy bệnh viện của bác sĩ Ishi. Cũng dễ tìm lắm.”

“Cháu đi nhé!” Sau cái vẫy tay chào tạm biệt, Kiki tiếp tục nâng độ cao, nhắm thẳng hướng Đông mà tiến.

Băng qua hai con sông lớn cùng với những cánh rừng trùng điệp nối đuôi nhau, cuối cùng Kiki cũng đến được ngọn núi phía Đông.

Y như lời bà Mama đã nói, thị trấn Ina nằm trên triền dốc thoải của ngọn núi phía Đông. Giữa thị trấn có hai cái hồ lớn nối liền với nhau. Mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương khổng lồ phản chiếu nền trời xanh thẳm có những đám mây bông bành tựa mái tóc tơ xộp mềm của một đứa bé.

“Đến thị trấn Ina rồi. Công nhận thị trấn nhỏ mà cảnh nên thơ thật.”

“Ngắm cảnh để sau. Giờ phải mau đáp xuống thôi. Tớ thấy da của Maruko khô nứt nẻ hết cả rồi này.” - Jiji lên tiếng nhắc nhở. Lúc này mèo ta đang ngồi chễm chệ trên lưng Maruko “bé bông”. Mặt hơi biến sắc vì lo lắng.

“Thật vậy ư? Không biết cơ thể hà mã nếu mất nước sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ?”

“Làm sao tớ biết. Nãy giờ nó nhắm mắt suốt ấy. Hay cậu thử thả nó xuống cái hồ đó đi. Biết đâu nó tỉnh dậy cũng nên.”

“Nó tỉnh dậy xong quậy banh cái võng thì sao? Jiji chỉ giỏi xúi bậy không thôi. Maruko đang bệnh đấy.”

“Tại tớ nghĩ nó sẽ thích ở đây hơn là bệnh viện.”

“Cậu nói cũng đúng. Khung cảnh đẹp nhường này cơ mà.”

Cả ba chuẩn bị đáp xuống thị trấn Ina. Ven hồ, hai bên con đường dành cho người đi bộ, cây cối mọc um tùm. Cây nào cây nấy nom chẳng khác gì phiên bản “cắm đầu xuống đất” của cây chổi mà Kiki đang cưỡi.

Xa hơn một chút nữa khỏi chiếc hồ là những dãy phố nhỏ cổ kính, nơi nhà dân và các hàng quán nằm san sát nhau tạo thành một bức tranh yên bình.

“Nhìn kìa!” - Kiki chột thốt lên.

“Hình như kia là cái bệnh viện mà bà Mama đã nói. Nhưng nhìn nó lạ quá.”

Mạn Bắc của hồ nước là một bãi đất gồ ngàng những chuồng thú xếp lộn xộn. Đứng trên nóc cái chuồng to nhất là một người đàn ông mặc đồ trắng, đang giám sát một đám khoảng sáu, bảy người đang tất bật bên dưới. Biết đâu đây chính là vị cứu tinh mà bà Mama nói cũng nên. Đứng từ xa, Kiki đưa tay lên miệng làm loa, hỏi lớn:

“Cho cháu hỏi đây có phải là bệnh viện thú y không ạ?”

Vì đang chăm chú làm việc nên không ai nghe thấy tiếng cô bé cả. Kiki rón rén tiến lại gần cái chuồng thêm một chút nữa, tiếp tục hỏi lớn:

“Cho cháu hỏi có bác sĩ Ishi ở đây không ạ?”

Vừa dứt lời, một người đàn ông bộ dạng luộm thuộm ngược lên nhìn Kiki từ giữa đám người: “Cháu... là nữ phù thủy à? Cháu đến đúng nơi rồi đó.”

“Bác là bác sĩ Ishi?”

Người đàn ông gật đầu. “Cháu đến đúng lúc lắm. Phải nói là vô cùng đúng lúc. Lại đây nào!” - Vừa nói vị bác sĩ vừa vẫy tay ra hiệu cho Kiki.

“Chắc nhân viên sở thú của thành phố Koriko có gọi điện thoại cho bác rồi nhỉ? Đây là Maruko ‘bé bông’, cháu dẫn nó đến để chữa bệnh...” - Kiki chưa kịp dứt lời thì bác sĩ Ishi đã ngăn lại, tay chỉ về hướng cái chuồng gần đó:

“Treo bệnh nhân trên đỉnh của cái chuồng nhọn nhọn đằng kia. Rồi cháu theo bác lại đây!”

“Nhưng treo lên như vậy thì tội nó lắm. Dù gì Maruko cũng đã đi một đoạn đường rất xa rồi. Phải kiếm chỗ cho nó ngủ đằng hoàng chứ ạ.”

“Biết là vậy. Nhưng bây giờ thì chưa được. Cháu cứ để nó ở đó. Bác sĩ nói không sao là không sao. Cháu cứ yên tâm. Nào, mau lại đây!”

Kiki miễn cưỡng treo cái võng đang chứa Maruko lên đỉnh của chuồng hình chóp nhọn gần đó rồi đáp chổi xuống chuồng thú bên cạnh.

ẦM! ẦM! ẦM! ẦM! ẦM!

Vừa lúc đó, cô bé nghe thấy những tiếng ồn lớn kinh khủng. Âm thanh như muốn xé toạc bầu không khí tĩnh lặng của khu thị trấn yên bình này. Đó là tiếng của một con voi đang lồng lên dữ dội. Con voi hươ vòi loạn xạ, hai vành tai khổng lồ đập phành phạch không ngừng, tựa hai cánh cửa sắp bị gió bão giật tung bản lề.

Con voi chạy điên cuồng trong khoảng sân chật hẹp của bệnh viện. Thân hình khổng lồ của nó làm cây cối đồ vật trong sân gãy nát hỏng hóc hết cả. Bản thân con vật tội nghiệp cũng chịu thêm vô số những vết thương trên người, nhưng nó vẫn chưa muốn dừng lại.

“Bệnh nhân của bác đấy.”

“Nó mắc bệnh gì thế bác? Trông nó vẫn khỏe mà.”

“Chính vì nó khỏe nên bác mới mệt đấy. Sáng nay bác định đo thân nhiệt cho nó, nhưng ai mà ngờ cửa chuồng vừa hé là nó lao luôn ra ngoài.”

- Bác sĩ Ishi thở dài, nhìn Kiki ngao ngán.

“Bác bảo bà quản thú nhờ cháu chở hà mã qua là vì bác muốn cháu đến đây ếm bùa phép gì đấy để con voi ngoan ngoãn trở lại chuồng thôi.”

“Em bùa lên con voi không lò ấy ư?” - Kiki chết lặng trong vài giây. Hết hà mã giờ lại tới voi. Toàn là “hàng khủng”.

“Nhưng đâu phải cứ là phù thủy thì cái gì cũng...” Nói đến đây, Kiki khựng lại. Cũng khó trách bác Ishi tin rằng phù thủy nào cũng có khả năng dời núi lấp biển, hô mưa gọi gió. Nhưng giờ những người như thế biến mất hết rồi còn đâu.

“Cháu mau mau làm cái gì đó đi!” - Bác sĩ Ishi hỏi thúc.

Kiki lại rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nhưng vốn bản tính không chịu khuất phục, cô bé quyết tâm tìm cho bằng được cách giải quyết vấn đề này. Chợt trong đầu Kiki lóe lên một ý tưởng. Cô bé vội vã leo lên chổi bay.

NGOÉO! Jiji nhào theo Kiki, vừa kịp bám vào đuôi chổi. Kiki bay thẳng về hướng cổng bệnh viện, tháo chốt cửa. Cánh cổng lập tức mở toang, đủ chỗ cho chú voi nghịch ngợm ấy chui ra ngoài.

“Con voi đó mà xông ra ngoài thì phiền phức lắm đó!” - Bác sĩ Ishi hét lớn. Kiki làm bộ không nghe thấy gì, tiếp tục thực hiện ý đồ của mình.

Vừa lúc đó, chú voi đang chạy lồng trong sân sau của bệnh viện bắt đầu hướng ra phía cửa chính, thương tích đầy mình do thân hình đồ sộ va quệt vào khắp mọi hang cùng ngõ hẻm trong cái bệnh viện bé xíu này. Kiki hạ thấp độ cao, áp sát con voi, nói nhỏ nhẹ như đang rủ rê:

“Mày muốn chạy phải không? Vậy thì chạy hết sức cho chị xem nào!”

Chú voi nghe vậy, ra vẻ sung sướng, càng tăng tốc bạo. Thấy vậy, Kiki cũng tăng tốc độ hết cỡ để không bị nó đuổi kịp. Thế rồi không biết từ lúc nào, cả hai đã chạy ra khỏi khuôn viên của bệnh viện, đuổi bắt vòng quanh trên con đường đi bộ ven bờ hồ.

Từng cọng cây ngọn cỏ hai bên hồ rung lên dưới từng bước chân của chú voi đồ sộ. Những người đang đi bộ vừa thấy bóng voi từ xa là tự động dạt ra, nép vào hai hàng cây bên đường để tránh nạn. Còn những người chuẩn bị bước ra đường cũng nhanh chóng trở vào nhà, trong chớp mắt!

“Trời ơi! Mấy đứa làm trò gì thế!?” - Bác sĩ Ishi đưa hai tay che mắt, không dám nhìn cảnh tượng kinh hoàng này.

“Cứ chạy cho hết sức nhé voi!” - Kiki vẫy tay như cổ vũ, khiến con voi ngày một hăng hơn. Sau khi chạy được ba vòng hồ, khiến bụi cát tung bay ngập trời, tốc độ của chú voi bắt đầu giảm xuống. Bỗng, Kiki sực nhớ đến lời của bà quản thú, rằng động vật rất thích nghe nhạc. Cô bé vội với tay,

vặn nút của chiếc đài đang treo trên cán chổi. Ồn trời, ngay lúc đó, nhà đài đang phát một bản nhạc valse, nghe rất vui tai.

TÀ TÀ LÁ LA! TÀ TÀ LÁ LA!

Chú voi bắt đầu nhún nhảy theo điệu nhạc. Cả cơ thể dường như tự động lắc lư, không thể dừng lại.

TÀ TÀ LÁ LA! TÀ TÀ LÁ LA!

Kiki cũng quên bồng việc mình vẫn còn đang trong đường đua. Cây chổi bay cũng lên xuống theo từng nốt nhạc. Chú voi tinh nghịch giờ đây đã dịu lại, lim dim mắt ra chiều phán khởi lảm. Những người xung quang thấy vậy cũng bật cười, sẵn có điệu nhạc, già trẻ trai gái ai nấy đều vui vẻ khiêu vũ, nối đuôi theo sau chú voi. Trông chẳng khác nào một buổi khiêu vũ ngoài trời. Trước sự kinh ngạc của mọi người xung quanh, chú voi quay trở lại chuồng, tự giác đi vào mà không cần bất kì ai thúc ép.

“Y tá! Cô mau lại đây kiểm tra giùm tôi con voi này nhé! Tự dưng tăng động như vậy dám là biểu hiện của một chứng bệnh nào đó cũng nên.” - Bác sĩ Ishi hét lớn bằng giọng khàn đục do nói lớn tiếng suốt một thời gian dài.

Lúc bấy giờ, Kiki mới có thời gian nghỉ ngơi. Cô bé ngồi trước chuồng voi, hít một hơi thật sâu. Kiki chợt nhớ bé hà mã Maruko vẫn đang bị treo lủng lẳng ngay trên đầu mình. Vừa nhìn lên là thấy nó đang bòn chòn muốn làm loạn lảm rồi đây.

“Bác sĩ ơi! Còn chuyện cháu nhờ bác khám cho Maruko thì tính sao ạ? Bác mà quên là mệt cho cháu lắm.”

“Ấy chết! Bác xin lỗi. Lu bu này giờ nên quên mất.” - Bác sĩ Ishi phân trần.

Kiki vội vã bay lên chỗ Maruko “bé bỏng” đang bị treo lủng lẳng để đưa nó xuống. Cái võng vừa chạm đất là bé hà mã vùng dậy chạy lung tung ngay.

“Chà! Chính giữa cái mông có dán băng cá nhân nhìn vui phết nhờ?” - Bác sĩ Ishi vừa nói, tay nhanh chóng gỡ miếng băng ra để xem tình hình vết thương.

“Sơ cứu cũng khá quá chứ. Mà cái đuôi nó đâu rồi?”

“Thì cháu chẳng đã bảo cái đuôi nó bị con sư tử cắn đứt rồi ư?”

“Bác có nghe. Nhưng ý bác là cái đuôi bị đứt đó giờ đang ở đâu?”

“Còn chỗ nào khác ngoài cái dạ dày của con sư tử đâu ạ.”

“Con sư tử đó cũng quái thật. Đuôi hà mã có gì ngon đâu. Ăn chi cho mệt.” - Bác sĩ Ishi lau bầu than thở.

“Cháu lại đây một tí!” Ông bác sĩ kéo Kiki ra một góc vườn. “Không được để cho nó biết rõ sự tình quá. Nó mà bất an thì bệnh lâu khỏi lắm. Cái đuôi đã mất thì đành bó tay rồi. Tuy nhiên, bác có thể tìm cho nó một thứ khác để thay thế.”

“Bác định nói đuôi cho nó á?”

“Suyt! Bé mồm tí! Nó nghe thấy bây giờ. Bác sẽ tìm cho nó một cái đuôi đẹp tuyệt vời luôn. Có điều đó chỉ là một cái đuôi giả thôi. Vậy là ổn.”

Đầu óc Kiki vẫn còn quay cuồng. Cô bé vẫn chưa hiểu rõ ý của bác sĩ.

“Cháu biết rằng giả mà phải không? Đuôi giả cũng giống giống răng giả ấy mà.” Giải thích xong, bác sĩ Ishi chạy một mạch đi đâu đó. Vài phút sau, ông ta quay lại với một sợi dây thừng, được thắt bởi ba sợi lông (không biết là lông con gì) dài khoảng mười centimet cùng với túi khám chữa bệnh. Bác sĩ nhẹ nhàng vòng ra phía sau lưng bé hà mã, cố gắng không gây tiếng động để nó không bị giật mình.

“Rồi, bây giờ ta sẽ cho ngươi một cái đuôi mới. Bảo đảm đẹp lung linh không thua gì cái cũ đâu nhé.” - Vừa nói, bác sĩ vừa lấy trong túi xách ra một cái dập ghim. Ông nhẹ nhàng đặt sợi dây thừng được thắt bởi ba cọng lông (vẫn chưa biết là lông con gì) lên mông của Maruko, đoạn bấm “PHỤP” một cái.

Maruko khẽ giật mình, nhưng sau đó vẫn ung dung đi dạo như không có gì xảy ra.

“Vậy là nó có đuôi lại rồi đấy! Thấy bác tài chưa?” - Bác sĩ Ishi quay lại nhìn Kiki, vỗ ngực ra vẻ tự hào ghê gớm.

“Đừng nghĩ là nó không nhìn thấy là không biết mình bị mất đuôi nhé. Đuôi dù nhỏ nhưng cũng có một trọng lượng nhất định. Thiếu là nó biết ngay. Hơn nữa, đôi khi cái đuôi đối với động vật, là một minh chứng thể hiện rằng chúng vẫn còn sống. Quan trọng lắm chứ không vừa đâu.”

“Minh chứng...?”

“Đúng vậy! Cái đuôi quan trọng lắm đấy. Thôi, tình hình Maruko cũng ổn rồi. Cháu mang nó về đi.”

“Cám ơn bác sĩ nhiều ạ.”

“Bác phải cám ơn cháu mới phải. Không có cháu chắc bác bó tay với con voi đó luôn.” Vị bác sĩ đáng kính cúi đầu, bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc.

Ngay lúc đó, cô y tá lo việc chăm sóc cho chú voi nghịch ngợm ban này hót ha hót hải chạy đến.

“Bác sĩ ơi! Có điều này lạ lắm. Hình như con voi đó... khỏi bệnh rồi.”

“Hả? Cô nói gì? Ý cô là bệnh ‘Rối-loạn-thần-kinh-vùng-vẩy-vòi-không-ngừng’ của nó đã khỏi rồi ư?”

“Vâng ạ. Bây giờ nó ngoan lắm. Không có dùng vòi quậy phá lung tung nữa.”

“Tất cả là nhờ mấy vòng chạy tập thể dục khi này sao?”

“Chắc là vậy rồi.”

Kiki rón rén đến bên bác sĩ Ishi, thỏ thẻ hỏi: “Bác sĩ ơi! Vậy cái đuôi của Maruko sẽ như thế này mãi ư?”

“À! Cái ghim bấm đó là loại tự tiêu sau mười ngày. Nghĩa là về mặt lí thuyết, con hà mã này sẽ chóng khỏi bệnh sau thời gian đó thôi.”

“Hả? Gì kì vậy?”

“Thật ra thì, cũng khó mà bắt nó cả đời mang một cái đuôi giả. Quan trọng là bây giờ gắn đuôi để nó ổn định tinh thần thôi. Cái này người ta gọi là ‘tâm bệnh’ mà. Cách chữa trị phải đặc biệt chứ. Qua thời gian này tự động nó sẽ khỏi bệnh thôi...”

... Mà cháu làm thế nào để con voi của bác khỏi bệnh hay thế? Chắc cháu đã sử dụng ít nhiều bùa phép gì rồi phải không? Đừng giấu nữa. Chỉ cho bác đi!”

“Bác ơi! Cháu tuy là phù thủy thật nhưng không phải là thiên biến vạn hóa cái gì cũng làm được đâu ạ. Ai cũng nghĩ như vậy chắc cháu chết mất...”

... Cháu chỉ nghĩ con voi này tương tá khổng lồ mà bị nhốt trong cái lồng bé xíu như vậy suốt, chắc bản thân nó bị ức chế dữ lắm nên mới cho nó vận động một chút thôi. Cái này cũng là một dạng tâm bệnh, giống với Maruko mà.” - Kiki nói, tim đập liên hồi trong lồng ngực.

Đây là một trong những lần hiếm hoi mà cô bé có thể trình bày suy nghĩ của mình một cách rành mạch như vậy.

“Ra là vậy.” - Bác sĩ Ishi gật gù, có vẻ như đã bị thuyết phục hoàn toàn.

“Vậy cháu xin phép về trước nhé.”

Kiki tiếp tục sự nghiệp “vận chuyển” hà mã bằng cây chổi bay gầy gò xơ xác của mình. Lại một điều là trọng lượng của Maruko lúc bấy giờ nặng hơn hẳn khi mới đến, nếu không muốn nói là nặng không thể tưởng tượng được.

“Bác sĩ ơi! Sao lạ quá! Tự dung Maruko nặng quá trời luôn. Vậy có sao không ạ?”

“Không cần lo lắng! Do có cái đuôi mới nên Maruko đã lấy lại được tự tin, ổn định tinh thần. Thế trọng tăng lên là bằng chứng cho việc nó đã khỏi bệnh đấy.”

“Dạ!?”

Kiki nghe lời bác sĩ giải thích nhưng vẫn cảm thấy không được thuyết phục lắm.

“Bộ cứ lấy lại được tự tin... là tăng cân ư?”

Cứ thắc mắc mãi cũng không được lợi ích gì, Kiki đành miễn cưỡng “câu” cô hà mã “bé bông” về vườn thú.

Hà mã mẹ vừa thấy chiếc đuôi của con mình liền tỏ ra nghi ngờ. Hà mã mà cũng khôn ra phết. Nhưng thấy Maruko khỏi bệnh, nó cũng phấn chấn hẳn lên, chạy vòng vòng quanh hồ bơi tỏ vẻ vui sướng.

Xem như nhiệm vụ đầu tiên kể từ khi về lại thành phố Koriko đã kết thúc. Kiki thở phào nhẹ nhõm, cùng hai mẹ con hà mã dạo quanh hồ bơi một vòng thư giãn.

Bà Mama trả công Kiki bằng cách cho phép cô bé được cưỡi lên lưng một con thú bất kì trong sở thú. Một cách trả công khá kì quặc. Nhưng xem ra Kiki cũng khá thích thú. Suy nghĩ một hồi lâu, cô bé quyết định sẽ xin phép cưỡi lên mũi một chú hải cẩu. Tất nhiên là với mèo Jiji.

Đêm hôm đó, Jiji cứ hết lăn, nằm, rồi lại cuộn tròn. Tay không ngớt đùa giỡn với chiếc đuôi vừa lành vết thương của mình.

“Này! Bộ đuôi cậu bị rận cắn hay sao mà ngo nguậy hoài thế?”

“Phui phui cái miệng cậu.”

“Không ngứa thì làm ơn giữ yên lặng giùm tớ tí nào. Người ta đang mệt lắm đấy.”

“Tớ chỉ muốn chơi đùa với cái đuôi một tí thôi. Cậu không nghe bác sĩ nói à? Đuôi rất có ý nghĩa với động vật chúng tớ đấy.”

“Ý với chả nghĩa. Mệt với cậu.”

“Thì bác sĩ chẳng nói thế còn gì.”

“Thì ông ấy có nói đó là minh chứng cho việc cậu đang sống.”

Kiki bỗng phì cười với cách giải thích kì lạ đó, lòng chột nghĩ, phải chi mình cũng có một cái đuôi thì thú vị biết bao. Cảm giác khi có đuôi là như thế nào nhỉ?

Chương 3: Kiki và chiếc túi xách màu da trời

Hôm nay, có một bức thư được gửi đến từ bệnh viện của bác sĩ Ishi, người đã chữa khỏi bệnh cho hà mã Maruko.

Chào cô phù thủy nhỏ.

Cháu khỏe không?

Lần trước may mà có cháu. Không thì bác cũng đành bó tay. Từ dạo đó trở đi, ngày nào bác cũng cho đám thú ở bệnh viện đi dạo vài vòng quanh bờ hồ để chúng thư giãn. Mà công nhận là có hiệu quả ghê cháu ạ.

Tất cả là nhờ Kiki cả đấy. Đúng là có những bệnh không đơn thuần chỉ dùng thuốc men là chữa được. Sau khi trả chúng về với chủ, bác nhất định sẽ góp ý để họ có cách nuôi tốt hơn.

Cái đuôi của Maruko thế nào rồi? Nói thật là cái đuôi giả ấy bác lấy lông ngựa tết thành đấy. Mà con ngựa đó cũng keo kiệt. Lông đuôi nhiều thế xin có vài cọng mà cũng loạn cả lên. Bây giờ nó đang trong cơn trầm cảm vì lông đuôi thưa hơn bình thường. Đành phải chờ đến khi đuôi nó mọc lại thôi chứ biết làm sao. Bác mệt với nó ghê luôn...

“Hi hi, cũng tội bác ấy.”

Kiki đọc thư mà khúc khích mãi.

Từ sau khi quay lại thành phố Koriko, công việc kinh doanh của cô phù thủy nhỏ phát lên trông thấy. Kiki có cảm giác như trong thời gian vừa qua, tất cả mọi người trong thành phố đều trông đợi sự trở về của mình.

Dường như vừa nghĩ ra điều gì, Kiki đứng phắt dậy. Bàn tay đang cầm bức thư run lên. Cô bé cảm nhận được một sự hân hoan, phấn chấn dâng tràn trong người.

“Sao tự nhiên đứng như trời trồng vậy?” - Jiji tròn xoe mắt nhìn cô chủ mình.

“Tớ biết rồi. Đối với một phù thủy, liều thuốc giúp họ trở nên mạnh mẽ chính là những lời khen tặng cùng lòng biết ơn của mọi người xung quanh.

Chỉ cần hai thứ đó là chúng ta có thể phát triển tộc phù thủy rồi.”

“Đối với mèo của phù thủy thì lòng biết ơn cùng những lời khen tặng cũng quan trọng lắm nhé.”

“Hiểu hiểu! Jiji ngoan! Jiji dễ thương!” - Kiki phì cười với lời “nhắc khéo” của chú mèo lém lỉnh.

“Cậu đừng có khen kiểu thảo mai như thế nhá. Người ta lớn rồi. Không phải mèo con nữa đâu mà dụ khị.”

Kiki chịu thua, quay mặt nhìn về hướng khác để ngưng cuộc tranh cãi tại đây.

RENG RENG RENG RENG RENG ~

Chuông điện thoại vang lên liên hồi.

“Dịch vụ giao hàng phù thủy xin nghe ạ.”

“Gấp gấp! Đang cần giao hàng gấp!”

Phía bên kia đầu dây điện thoại, giọng một người đàn ông nói oang oang. Cách nói chuyện nghe rất lạ.

“Vâng ạ.” - Chưa hiểu đầu đuôi gì nhưng Kiki cứ trả lời như thế. Mấy vụ này quen quá rồi.

“Bây giờ đăng ấy chịu khó đến công viên Cây Hồng, tìm tới chỗ chung cư Hạt Hồng...”

... Nhà đăng này nằm ở tầng trên cùng.

... À! Xin tự giới thiệu. Đăng này tên là Đăng-Này luôn nhé. Đến trong vòng một nốt nhạc nhé! Thân.”

“Rồi rồi! Sẽ đến trong vòng nửa nốt nhạc luôn.” - Kiki vừa ứng đối, vừa cố nén cười.

“Khách hàng đã lên tiếng thì nữ phù thủy Kiki sẽ làm hết sức mình.” Cô bé tuyên bố hùng hồn, tay với lấy cây chổi bay dựng gần đó.

“Tiến bộ quá nhỉ.”

“Người ta trưởng thành từng ngày mà lại.”

Kiki leo lên chổi bay, hướng về phía cửa sổ, canh chỉnh góc độ một chút rồi xuất phát. Tất nhiên là Jiji cũng đồng hành như mọi lần.

“Tới nhanh thế cơ à? Cảm tạ cảm tạ.” - Ngài Đăng-Này vô cùng mừng rỡ khi thấy Kiki xuất hiện, cất giọng sang sảng, khiến chòm râu vĩ đại của ông rung rung.

“Nói ra thì thật là xấu hổ quá. Chuyện là cái tay phải - cần câu com của ta bị kẹt vào cánh cửa tủ, sung vù lên như thế này. Giờ chẳng làm ăn gì được, vốn ta chỉ đơn thuần định lấy chút trà ra nhâm nhi, ai ngờ vô ý vô tứ

để kẹt mấy đầu ngón tay vào khe cửa. Đau thấu trời. Nhà ảo thuật mà vụng về thế này thật là xấu mặt quá đi.”

“Nhà ảo thuật ư?”

“Chính xác. Xin tự giới thiệu. Ta là nhà ảo thuật, Mr. Đăng-Này.” Người đàn ông đưa bàn tay trái lên, khẽ cúi chào một cách chuyên nghiệp.

“Vì vậy nên buổi biểu diễn tối nay đành phải nhờ Chirari, học trò của ta, thay thế. Mà cái tên đó trước giờ ăn không ngồi rồi miết nên đồ nghề ảo thuật rỉ sét hư hỏng cả. Báo hại giờ ta phải cho hấn mượn. Cô bé có thể giúp ta chuyển cái túi này đến tòa nhà Ba-mươi-sáu-tầng ở bên kia thành phố không?”

... Hiện tại Chirari bận ừi đồ cho buổi biểu diễn tối nay nên không có thời gian đến lấy. Mà tay chân thế này mang vác cũng không tiện. Cô bé chịu khó giúp cho hai nghệ sĩ tội nghiệp này nhé. Hê hê.”

“Cháu hiểu rồi. Bác cứ yên tâm.”

Kiki khẽ gật đầu, ra chiều thông cảm. Nhưng trong đầu cô bé giờ vẫn thấy mông lung lắm. Cảm giác chẳng khác gì lần đầu tiên được mẹ dẫn đi xem ảo thuật cả.

“Hàng đây rồi.” - Ngài Đăng-Này lôi trong tủ ra một cái túi xách to tổ chẳng.

“Ồ!” - Kiki vô thức thốt lên.

Tuy hình dáng cái túi hơi to một tí nhưng màu sắc lại vô cùng đẹp mắt. Trên nền túi màu xanh da trời dịu mát là những đám mây trắng bồng bênh, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng dễ chịu. Nơi miệng túi là chiếc khóa mạ vàng lung linh.

“Gia tài của ta nằm hết trong cái túi này. Cô bé biết không, đây là một trong những tiết mục ảo thuật đang được ưa thích nhất thành phố đấy. Chỉ cần nói bà con nhìn đây, từ trong này sẽ có thứ này thứ kia xuất hiện, đại loại thế mà khán giả yêu cầu ta diễn mệт nghi luôn đấy...”

... Thôi bây giờ cháu chịu khó mang cái túi này đến chỗ Chirari giúp ta nhé. Tòa nhà đó nằm ở đường Chim Hoét Lung hung^[1] ấy. Mà cháu chú ý nhé, cái khóa này lỏng lắm, chớ đại mà đụng vào, kéo nó bung ra thì khổ. Trong này toàn đồ nghề ảo thuật bí-mật-không-được-bật-mí của ta không đó.”

“Dạ, cháu hiểu rồi.” Kiki lễ phép đón cái túi xách từ tay ngài Đăng-Này. Xui cho cô bé là nó quá nặng. Tương Kiki vốn đã gầy còm, giờ vác

thêm cái túi này thật chẳng khác nào con chuột ẵm con voi.

“Đồ nghề nhiều nó vạy đấy. Cháu thông cảm.” - Ngài Đẳng-Này ngó bộ dạng xiêu vẹo của Kiki, đá lông nheo chọc gheo.

“À! Mà để ta trả công cho cháu cái nào.” Ngài Đẳng-Này tiến tới gần cô bé, chìa tay phải ra bắt tay Kiki một cái thật chặt. Ngay lập tức, Kiki thấy lòng bàn tay mình có gì đó ngo ngoàng. Người đàn ông vừa thả tay ra thì Kiki đã thấy một chục con ếch xanh lục đang kêu ộp ộp trên tay mình.

“Á Á Á!”

Kiki thét lớn, mặt tím ngắt.

Ngài Đẳng-Này nhìn bộ mặt kinh hãi của Kiki cười sặc sụa. Ông tranh thủ đi một vòng quanh phòng để gom lũ ếch đang nhảy lung tung lại, sau đó nắm chặt tay một cái. Hô biến! Thế là chúng vào hết trong chiếc túi mà Kiki đang giữ.

“Đây cũng là một trò ảo thuật. Muốn chúng xuất hiện thì cháu chỉ cần đưa tay vào túi, nắm chặt lòng bàn tay lại một cái là xong... Mánh ảo thuật vừa rồi xem như trả công cho cháu đấy. Cảm ơn nhiều nhé.”

Mặt Kiki bấy giờ cắt không còn giọt máu. Cô bé vẫn chưa hoàn hồn.

“Kiki, nhìn cậu bay với cái túi này, chắc có người tưởng cậu đang vận chuyển cả bầu trời luôn ấy chứ... Mà cái túi này lợi hại thật. Thế nào trông đó cũng đầy hoa lá, chim bồ câu hay mấy thứ đại loại như thế. Có khi cả một con sư tử chứ chẳng chơi.” - Jiji trở móng mèo vô chiếc túi đang lắc lư tròn trĩnh bởi những cơn gió mạnh, tò mò thỏ thẻ.

“Dù là có sư tử đi nữa thì cũng không phải là đồ thật đâu. Sư tử bằng bóng bay thì may ra. Jiji tưởng tượng nhiều quá rồi đấy. Mà tớ cũng muốn học ảo thuật lắm!”

“Tớ cũng vậy.”

“Mà này, sao tự nhiên tớ thấy có hứng thú với ảo thuật ghê luôn ấy. Không biết phù thủy có được phép diễn ảo thuật không, chứ tớ thấy làm ảo thuật gia oách phết cậu ạ.”

“Kiki biết ảo thuật chắc tớ rơi khỏi chổi luôn.”

“Này! Đẳng ấy đừng có mà làm tớ cụt hứng. Mà, cậu làm tớ tự dung nhớ lại lần đầu tiên đi xem trình diễn ảo thuật ở quê nhà ghê.”

“Lần đó đi với mẹ cậu phải không?”

“Lúc đó mẹ có nói phép thuật và ảo thuật là hai thứ hoàn toàn khác nhau. Tuy trông cả hai đều rất bí ẩn và kì diệu, nhưng phép thuật là thứ vô hình, còn ảo thuật lại là thứ hữu hình.”

“Tớ thấy ảo thuật cũng là thứ vô hình mà. Minh đâu có biết bí mật của người ta đâu.”

“Nếu có thể tớ cũng muốn biết lắm. Ước gì có thể mở cái túi này ra xem trong đó có gì nhỉ.”

“Tớ cũng vậy. Tò mò quá đi!”

“Á! Nhìn kia!” - Jiji bỗng nhảy lên vai Kiki, lấy móng khều khều.

Dưới mặt đất là trận ẩu đả của đám con nít trên cầu vượt. Xem ra cũng khốc liệt lắm. Tay chân cứ gọi là khua khoắng loạn xạ, cặp tạt tạt vỡ văng tứ tung. Bu quanh hai nhân vật chính của trận đấu là đám học sinh vừa tan trường về. Đã không can thì chớ, chúng còn hè nhau cổ vũ, khiến hai đứa kia ngày càng hăng máu.

“Chết! Nguy hiểm quá! Phải ngăn chúng lại thôi!” - Jiji thét lên thất thanh khi cả hai đứa quần nhau đến mức ngã nhào xuống cầu thang. Một vài đứa xung quanh cũng trượt chân ngã theo, gây ra một khung cảnh hỗn loạn.

Đám nhóc còn lại vẫn không ngừng cổ vũ. “Đánh đi! Đánh mạnh vào!”

Kiki bắt buộc phải can thiệp khẩn cấp.

“Đánh nhau đủ chưa, mau dừng lại!”

Miệng hét lớn, tay cô bé vát vả lăm lăm mới tách được hai đứa ra.

“Hai đứa bây chịu dừng lại chưa hả?”

Kiki khùng lên. Nhưng tiếng quát của cô bé dường như chẳng ăn thua gì. Hai đứa vẫn không bên nào chịu nhường bên nào.

Lúc này, Kiki đưa tay vào túi, nắm chặt bàn tay lại. Hô biến! Và thế là từ lòng bàn tay cô bé xuất hiện một đám ếch xanh lè, nhảy choi choi trước mặt lũ trẻ.

“Oái!”

“Gì thế này?”

Trong phút chốc, ánh mắt bọn trẻ dán chặt vào lũ ếch vừa hiện ra từ lòng bàn tay của Kiki, đến mức quên luôn cả đánh nhau.

“Ếch kia tụi bây!”

“Nhìn ghê quá!”

Hai đứa bây giờ thi nhau chạy vòng quanh tránh lũ ếch đang quậy tung bưng một góc đường. Rồi chúng cũng nhận ra sự có mặt của Kiki.

“Phù thủy kia! Tao thấy chị này bay trên trời hoài.”

“Chị có thể dùng phép thuật để biến ra ếch à?”

“Đương nhiên là được. Phép thuật này thường dùng để giải quyết mấy vụ ẩu đả nhảm nhí đó.” - Kiki nói đầy tự hào.

“Chị lợi hại quá!”

“Chị biến ra thêm vài thứ nữa cho tụi em xem đi!”

Đám trẻ cứ nháo nhào làm Kiki bắt đầu cuống. Có đứa còn bạo gan đưa tay sờ vào chiếc túi cô bé đang cầm.

“Biến ra thêm nữa đi chị!”

“Không được chạm vào cái túi này!”

“Cho xem một chút có mát mát gì đâu.”

“Chị phù thủy keo kiệt quá đi!”

Bỗng dung có bàn tay của đứa nhóc nào đó kéo mạnh chiếc túi xách của Kiki.

“Không được đụng vào! Cái túi xách này quan trọng lắm.”

Kiki kéo mạnh chiếc túi về phía mình. Do lực kéo quá mạnh, chiếc khóa mạ vàng bị bung ra, làm miệng túi hở một khe nhỏ.

Bỗng, từ trong túi vọng ra tiếng ngáp dài thật dài, kèm theo sau là đàn bướm cánh bạc, đua nhau ùa ra từ khe hở kia.

“Đẹp quá!”

Tất cả mọi người trầm trồ đưa mắt ngắm những cánh bướm bạc lấp lánh đang tung bay trong ánh nắng mặt trời rực rỡ. Lại thêm một tiếng ngáp dài từ trong túi. Lần này, xuất hiện từ khe hở lại là một đàn gà con nối đuôi nhau “boi” thẳng lên trời (vì chúng làm gì có cánh, chỉ có đôi chân bé xíu).

Bọn trẻ không thốt lên được tiếng nào, cứ đưa mắt dõi theo đàn gà con đáng yêu ấy cho đến khi bóng của chúng khuất sau những đám mây.

“Làm sao bây giờ?” Trong lúc Kiki bất lực, cố kéo cái khóa cái túi lại như cũ thì từ trong đó lại bay ra một đàn bồ câu trắng. Chúng giang đôi cánh trắng, hướng về phía bầu trời xanh thẳm mà bay vút lên.

“Quá đỉnh luôn!”

“Đúng là phù thủy tài phép!”

Bọn nhóc thán phục Kiki sát đất. Cả đám vỗ tay rần rần trong khi Kiki thần thờ, hồn đang phiêu bạt không biết về cõi nào.

“Hô biến thêm cho tụi em xem đi chị phù thủy!”

Kiki biết nếu còn chần chừ sẽ không thể nào dứt khỏi đám nhóc nghịch ngợm được. Cô bé vội chộp lấy cây chổi đang nằm lăn lóc dưới chân, cất tiếng gọi:

“Jiji! Chúng ta đi thôi!”

Không đợi nhắc, Jiji vội phóng lên chổi.

Cô bé tội nghiệp bay vút lên không trung theo hình xoắn ốc. Cái chổi xoay vòng vòng chẳng khác gì những suy nghĩ hỗn độn trong đầu. May mắn thay, cuối cùng Kiki cũng lấy lại tinh thần để tiếp tục mò đường đến nhà ông Chirari.

“Đáng lẽ tội mình không nên can dự vào vụ này. Mất thời gian quá. Chắc ông Chirari đang sốt ruột lắm đây.”

...

“A HA HA HA HA!”

Vừa nghe Kiki giải thích về vụ đánh nhau, ông Chirari, đệ tử của ngài Đàng-Này phá lên cười:

“Ra là cháu sử dụng mảnh của trò Nhìn-đây-nhìn-đây-cái-gì-cũng-có-đây. Nhưng quan trọng là bọn nhóc có võ tay tán thương cháu không?”

“Cháu thấy chúng có vẻ phẫn khởi lắm.”

“Cháu thấy mình oách không?”

“Dạ... một chút ạ...”

“Vậ là tốt rồi. Bây giờ bác phải chỉnh cái túi này lại một chút. Để xem...” Ông Chirari nhận lại cái túi từ tay Kiki, khẽ vỗ nhẹ lên nó vài cái. Chiếc khóa mạ vàng liền tách ra thành một khe hở nhỏ, vừa đủ để vị ảo thuật gia ghé mắt vào nhìn.

“Chà chà! Mắt cũng kha khá đấy. Bò câu bay hết mắt tiêu. Mà thôi. Chỗ còn lại cũng đủ xài. Không cần quá nhiều làm gì.”

“Vẫn chưa bị rơi hết cơ ạ?”

“Túi vạn năng mà lại. Cái gì mà không có. Có điều... bươm bươm với gà con là đồ giả, làm tí là được, nhưng bò câu là sinh vật sống. Giờ chắc chúng bay về chỗ sư phụ Đàng-Này cả rồi. Ảo thuật phải có sinh vật sống mới hấp dẫn... Á à! Vừa đúng lúc có ‘tiểu bảo bối’ này ở đây.” - Mắt ông Chirari sáng rỡ khi thấy Jiji.

“Mèo cưng diễn ảo thuật chung với ta nhé! Ngoan ngoan!”

Jiji như cảm nhận được sắp có chuyện kinh khủng xảy ra với mình, nhảy chơi chơi khắp phòng để ông Chirari không tóm được mình.

“Ta hứa sẽ không làm người đau đầu.”

Ông Chirari nài nỉ.

Jiji vẫn bước giật lùi, quay mặt về hướng Kiki lo lắng hỏi:

“Diễn ảo thuật... nghĩa là tớ phải chui vô cái túi to tướng đó sao?”

“Chắc là vậy rồi. Nếu cậu không thích cũng không cần miễn cưỡng làm gì.”

Mèo ta giương mắt nhìn chiếc túi hồi lâu rồi trả lời đồng dục:

“Tớ sẽ tham gia biểu diễn chung lần này.”

“Hà?”

Kiki há hốc miệng. Cô bé hoàn toàn không đoán trước được quyết định táo bạo của người bạn thân. Không để mất thời gian, Jiji nhanh chóng di chuyển về phía chiếc túi.

“Vậy là người chịu giúp ta à? Cảm tạ cảm tạ!”

Lối nói chuyện y hệt ngài Đấng-Này. Đúng là thầy nào trò đó mà.

Ông Chirari nhẹ nhàng đưa một tay ôm lấy Jiji, tay còn lại xách chiếc túi. Trông vô cùng phấn khởi.

Khẽ mở cánh cửa thông với phòng kế bên, ông quay đầu lại nhìn Kiki, miệng cười toe toét:

“Xin lỗi vì ta không thể cho cô bé thấy những gì xảy ra sau cánh cửa này. Trong căn phòng là một thế giới màu nhiệm của ảo thuật gia. Đúng hơn là nơi cất giấu những mảnh khóc, chiêu thức ảo thuật... Mà nói huých toẹt ra là cần câu cơm của ta. Thông cảm nhé! Bí mật nghề nghiệp mà.”

Ông khẽ đá lông nheo một cái rồi cẩn thận đóng chặt cửa lại.

Kiki nghe thấy tiếng lục đục, âm âm, bộp bộp, cóc cóc gì đấy vang lên từ phía bên kia cánh cửa. Một lúc sau, ông Chirari bước ra ngoài với cái túi trông còn đồ sộ hơn lúc Kiki mới đem nó đến đây nữa.

“Đã tới giờ trình diễn. Chút nữa ta sẽ trả mèo lại cho cháu sau. Vậy nhé!”

Tiếng chuông báo hiệu sân khấu sắp mở màn vang lên.

“Ta đi đây!”

Kiki bỗng thấy thấp thỏm, vội áp đầu vào chiếc túi, nói khẽ.

“Jiji! Cậu có sao không? Trả lời tớ đi!”

Kiki hỏi mấy lần nhưng vẫn không thấy mèo ta trả lời.

Cũng không thể bắt ông Chirari nán lại quá lâu. Kiki chạy như bay ra cổng tòa nhà, cố gắng chen chúc trong đám đông để mua bằng được vé xem buổi trình diễn.

Trong khán phòng, khán giả ngồi chật kín. Không khí vô cùng náo nhiệt. Trái ngược với sự phấn khích của khán giả xung quanh, lòng dạ Kiki bây giờ là một mớ bòng bong pha trộn giữa sự hồi hộp, lo lắng cộng với ân hận bản thân đã không cản Jiji ngay lúc đó.

Hết đứng lại ngồi, hết ngồi rồi lại đi vòng vòng. Kiki lo cái túi đó thiếu không khí, không đủ cho Jiji thở thì chết toi.

Cuối cùng, buổi trình diễn cũng chính thức bắt đầu.

Chiếc túi được đặt trên một chiếc bàn tròn, nằm lơ lửng dưới ánh đèn sân khấu buồn tẻ. Nhìn chẳng khác gì một món đồ bị chủ bỏ quên. Trông đến tội.

Và rồi, từ trong bóng tối, ảo thuật gia Chirari xuất hiện, khẽ đưa tay chạm nhẹ vào chiếc túi.

Trong khoảng khắc đó, cả khán phòng như nín thở chờ đợi điều sẽ xảy ra tiếp theo.

Sau cái chạm nhẹ, chiếc túi bỗng bật ra. Kiki nghe thấy một âm thanh vô cùng quen thuộc, hệt như lúc ở chỗ đám nhóc.

Một tiếng ngáp dài vang vọng cả khán phòng.

Ngay sau đó, từ trong miệng túi xuất hiện một đàn bướm bạc, tung cánh bay ngập tràn không gian, đến tận chỗ ngồi của từng vị khán giả.

Đàn bướm chưa kịp biến mất thì từ trong túi, một đám gà con túa ra. Cũng giống như lúc trước, chúng không bay. Đàn gà chỉ dùng đôi chân nhỏ xíu xiu xiu của mình mà đi đều bước. Giống như máy bay cất cánh, chỉ thoáng chốc, cả đàn gà đã lơ lửng giữa thình không.

Tiếng khán giả vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Ảo thuật gia Chirari cúi chào đầy kiêu cách.

Ấy thế mà Kiki vẫn chưa thôi lo lắng. Cô bé vẫn chăm chú quan sát chiếc túi như thể chỉ cần sênh mắt một chút là nó biến mất ấy.

Jiji thế chỗ đám bò câu. Tức là mèo ta sẽ xuất hiện ngay sau tiết mục này.

TÒ TÍ TE ~

TÒ TÒ TÒ TÍ TE ~

Tiếng kèn vang lên chậm rãi. Miệng chiếc túi bây giờ mở lớn hơn bao giờ hết.

Kiki bắt giác rướn người về phía trước để xem có phải Jiji sắp xuất hiện không.

Bất ngờ, thứ chui ra từ trong chiếc túi không phải là Jiji, mà là một bàn tay người. Bàn tay vung vẩy theo tiếng nhạc, cứ như nó thuộc về một vị nhạc trưởng đang chỉ huy cả dàn giao hưởng vậy.

Rồi thêm một bàn tay nữa chui ra. Hai bàn tay thay phiên bôi xấu nhau, rồi gây lộn đám đá loạn xạ khiến khán giả cười bò.

“Đánh nữa đi! Tay trái tay phải!”

Vài khán giả quá khích cổ vũ.

Thế rồi hai bàn tay cũng làm hòa, nắm lấy nhau thân ái.

Tiếng nhạc bắt đầu chậm lại. Không còn rộn ràng như lúc nãy. Mà thay vào đó là âm thanh du dương trầm lắng.

Sau cái bắt tay làm hòa, hai bàn tay chụm lại với nhau, xòe ra như một bông hoa đang độ mãn khai. Từ giữa đài hoa, một chú mèo đen đột ngột xuất hiện trước sự trầm trồ của khán giả.

Chú mèo ấy không ai khác, chính là Jiji. Cùng chui ra từ chiếc túi với Jiji là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Tiếng nhạc lại trở nên rộn rã tươi vui.

Cô gái và Jiji cùng hòa mình vào giai điệu, khiêu vũ một cách hăng say trong tiếng vỗ tay vang rền của người xem.

Lúc bấy giờ, cô phù thủy nhỏ mới khẽ vén tay áo lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm.

Tôi hôm đó, Kiki cứ nài nỉ Jiji suốt:

“Jiji này! Kể cho tớ nghe đi! Trong cái túi đó có những gì vậy?”

... Tuy là nó nặng thật nhưng tớ thật không ngờ là nó có người trong đó đấy. Bộ cô ta sống trong đó suốt à?

... Kể tớ nghe đi mà.”

Jiji khoái chí nhìn điệu bộ thống thiết của Kiki, đáp gọn lỏn: “Bí mật nghề nghiệp!”

Chương 4: Kiki và cửa sổ của khu rừng

“Quà cho đặng ấy này!”

Kiki đặt trước mặt anh chàng Chuồn Chuồn một cái gói nhỏ mà cô bé đã cất công mang từ quê nhà lên.

“Quà cho tớ hả? Quá dữ luôn!”

Anh chàng mừng rơn, ghé mắt nhìn xuyên qua khe hở của gói quà để xem thứ bên trong.

“Ồ! Một cái chuông. Là cái chuông treo trên đỉnh của cây Cao-thật-là-cao lúc cậu còn bé à? Đẹp nhỉ. Màu bạc lấp la lấp lánh.”

“Vì bị phơi nắng phơi sương trên ngọn cây cả năm trời nên cái chuông xỉn hết cả, báo hại tớ phải đánh mãi mới sạch.”

“Thế hồi đó mẹ cậu treo chuông lên tuốt ngọn cây làm gì thế?”

“Cậu biết đấy, bay trên trời thì thấy được bao nhiêu là thú, thú vị lắm. Đôi khi tớ mãi ngó nghiêng mà xao nhãng, độ cao của chổi sẽ hạ xuống đột ngột. Nhờ có cái chuông này, mà mỗi khi tớ hạ độ cao xuống đến mức nguy hiểm thì chân sẽ ngoắc phải nó. Tiếng chuông làm tớ tập trung trở lại...”

... Nói vậy thôi chứ tớ lao đầu xuống mái nhà miết ấy. Nhưng cũng có lúc tớ cố tình lấy chân khều cái chuông cho mẹ lo lắng chơi nữa...”

Kiki chợt ngưng bật, ngược nhìn Chuồn Chuồn. Dường như phát hiện ra điều gì, mắt cô bé chớp chớp:

“Tớ thấy cậu là lạ thế nào ấy. Hình như đặng ấy cao lên thì phải?”

“Tớ thấy cậu cũng vậy mà. Chính đặng ấy mới là lạ. Lâu ngày không gặp nhìn ra dáng thiếu nữ hẳn.”

Anh chàng láu linh châm chọc.

“Đừng có xạo nha!”

Kiki bất giác đưa hai tay lên ngực, cảm thấy tim đập dồn dập. Cô bé gắng giấu đi sự bối rối bằng việc ngo ngoáy trái phải hai bàn chân liên tục.

Chuồn Chuồn khẽ đưa tay búng cái chuông.

“Treo chuông lên cây để cảnh báo nguy hiểm à? Ý tưởng hay đấy.”

“Tớ nhớ hồi xưa nhiều người làm như thế lắm.”

“Tớ cũng muốn treo thử chuông lên tất cả cây cối trong thành phố này ghê. Để tớ có thể vừa bay vừa trình diễn một buổi nhạc sống cho tất cả mọi người cùng nghe, kiểu như LENG KENG LÈNG KÈNG LÉNG KÉNG LÈNG KÈNG ấy mà...”

... Mà nhắc mới nhớ, tớ có bay được đâu nhì. Phải chi được như Kiki thì hay biết mấy.”

Nói đến đây, anh chàng rầu rĩ nhìn Kiki.

“Tớ rất tiếc...”

Kiki an ủi.

...

“Sao? Anh chàng Chuồn Chuồn đó thích cái chuông cậu tặng không?”

Vừa thấy bóng dáng Kiki về tới nhà là Jiji nhảy xổ đến hỏi dồn.

“Cũng có vẻ thích thích một tí.”

Kiki mệt mỏi, thả người xuống chiếc ghế cạnh giường, lẩm bẫm một mình:

“Con trai thật là loài sinh vật khó hiểu. Còn bảo mình ra dáng thiếu nữ hẳn. Vậy nghĩa là sao nhì? Muốn hỏi cậu ta kĩ thêm một chút ghê...”

“Ai mà có dáng thiếu nữ hẳn ra thế?”

Jiji giương mắt nhìn Kiki, nghi ngờ hỏi.

“Không có gì! Đừng để ý!”

Cô bé vội xua tay chối bay biến.

“Kiki, cháu có trong đó không?”

Cô Osono mở cửa phòng, ló đầu vào.

“Có thư của cháu đây!”

“Chắc là thư của mẹ cậu cũng nên.”

Kiki nhận thư, hồ hởi mở ra đọc.

Tôi nghe khắp thành phố này này bảo cô bé có khả năng giao hàng với tốc độ nhanh hơn cả “gió bão” nên mới liên lạc. Hiện nay tôi có một thứ cần cô giao gấp.

Nhà tôi ở khu phố núi Yamamata.

Để dễ nhận ra, tôi sẽ treo trước nhà một con diều.

Vậy nhé.

Mizuno.

“Núi Yamamata là ở đâu mới được chứ?”

Kiki lo lắng lắm lắm, đưa mắt tìm kiếm trên tấm bản đồ thành phố Koriko treo trên tường.

Jiji cũng nhanh nhẩu nhảy phóc lên vai của cô chủ, nhẹ nhàng gợi ý:

“Núi thì tất nhiên phải ở ngược hướng với biển rồi.”

“Chính xác đó Jiji. Tớ thấy nó rồi, góc dưới cùng bản đồ. Nào, chúng ta đi thôi!”

“Hả? Đi ngay bây giờ á?”

“Còn gì nữa. Đi làm việc chẳng vui hơn ngồi ru rú trong nhà sao? Với lại tớ bây giờ đang được người dân thành phố tin tưởng. Phải cố gắng hơn nữa mới được.”

“Thế còn bữa trưa thì sao?”

“Làm xong việc rồi ăn.”

“Cậu không nghe người ta nói có thực mới vực được đạo à? Kiki quá đáng!”

“Trong túi tớ còn ba viên kẹo đây. Cho cậu hai viên ăn cầm hơi. Chịu chưa mèo?”

Kiki vỗ vỗ lên cái túi, sau đó khăn trương tóm lấy cây chổi, không quên túm lấy Kiki quăng ra đằng sau.

“Sao cậu gấp gáp thế?”

“Công việc mà. Biết làm sao được. Mà tớ lúc nào chẳng gấp.”

“Nói gì cũng cãi được.”

Jiji lắc đầu ngao ngán.

Kiki bay đến tiệm bánh mì, mở cửa sổ rồi ló đầu vào.

“Cháu ra ngoài một tí cô nhé.”

Rồi chưa để người ta kịp giật mình, cô bé vội vàng đổi hướng của cán chổi, bay vút lên không trung.

“Lại ra ngoài nữa à? Con bé này...”

Giọng bà chủ tiệm bánh mì nói với theo một cách ngao ngán.

“Thấy chưa? Cả cô Osono cũng nói thế. Cậu cứ sấp sấp ngựa ngựa như vậy làm gì không biết. Chúng ta còn nói chuyện chưa xong mà.”

Mèo ta hứ một tiếng rõ to.

Bây giờ đang là lúc tiết xuân ở thành phố Koriko vào độ rục rở nhất. Khắp phố phường tràn ngập mùi hương của các loài hoa. Hương thơm thoang thoảng len lỏi vào từng con đường góc phố gợi lên những xúc cảm kì lạ.

“Ồ! Mùi hương hoa táo thơm thật. Còn bên này là mùi của cây hạnh. Dễ chịu làm sao.”

Bầu không khí ấm áp yên bình này khiến cô phù thủy nhỏ không khỏi rơi vào trạng thái mơ màng. Thế là thành ra buổi trình diễn chổi bay trên không: lúc thẳng, khi lại hình cánh cung, có đoạn lại lượn sóng như đang muốn đuổi theo những mùi thơm quyến rũ đó.

Cả thành phố Koriko giờ đang tắm mình trong ánh mặt trời ấm áp. Nhà cửa, công viên, tất cả mọi thứ bừng lên trong sự tươi mới.

Bay một hồi lâu, nhà cửa bắt đầu thưa thớt dần, nhường chỗ cho những cánh đồng bao la hút tầm mắt.

Cùng với chúng là những đỉnh núi quanh năm mù sương, cũng đang hiện ra trước mắt Kiki một cách rõ ràng hơn bao giờ hết.

Cô bé bay qua từng ngọn núi, từng ngọn núi một.

“Nhìn kìa Kiki! Đàng kia có cái gì ấy! Trông như một con bướm khổng lồ.”

Jiji vội nhảy phóc lên vai cô chủ, đưa chân chỉ hướng.

“Bướm bướm? Vậy là chúng ta đến nơi rồi. Đó ắt hẳn là con điều của khách hàng.”

Giữa bao la xanh biếc của núi đồi thì một con điều màu vàng rực rỡ thế kia, dù nhỏ nhưng vẫn vô cùng nổi bật.

Kiki lần theo dây điều để tìm đường.

Nhà của vị khách lần này không quá khó tìm.

Đó là một căn nhà bé xinh, lọt thỏm giữa những bụi cây um tùm rậm rạp. Mái nhà nhìn từ trên cao chẳng khác gì kiểu đầu bát úp của mấy bé tiểu học. Chính giữa là một chiếc ống khói sơn trắng xinh xinh, miệng thõ ra những dải khói mảnh màu trắng đục.

Trước cổng nhà có treo một tấm bảng lớn ghi:

NƠI ĐÂY CHIA SẺ TIẾNG HÁT CỦA NÚI RỪNG

Tấm biển kì quặc làm Kiki đột nhiên nhớ tới cái bảng “Nơi đây có phát thuốc chữa ách-xì miễn phí” của mẹ mình ở nhà mà bất giác mỉm cười.

(“Mà tiếng hát của núi rừng là cái gì nhỉ?”)

Cửa đã mở sẵn. Từ ngoài nhìn vào, Kiki thấy một người đàn ông mặc bộ đồ bảo hộ màu trắng, phía trước đeo một tấm tạp dề màu xanh lá cây dịu mát đang đứng chờ từ bao giờ.

“Chào chú. Cháu là phù thủy Kiki. Có phải chú là chú Mizuno, người gửi cho cháu bức thư này không ạ?”

Kiki khẽ hỏi.

“Cám ơn vì cháu đã đến. Chú là Mizuno.”

Căn nhà không quá rộng. Bên trong chỉ có một gian duy nhất. Có thể nói đó là một căn phòng đa chức năng. Nhà bếp, phòng khách, phòng ngủ đều gom chung lại hết.

Trên bếp ga, nước sôi lục bục làm chiếc ấm rít lên inh ỏi.

Đối diện cửa ra vào là một ô cửa sổ. Từ đây có thể nhìn thẳng ra phía sau nhà. Đó là một khoảng vườn nhỏ nhưng trồng rất nhiều loại cây. Ánh mặt trời dịu dàng chiếu xuống khu vườn, xuyên qua tán lá tạo nên một bức tranh vô cùng sống động và rực rỡ.

“Đẹp quá chú ơi!”

Kiki chột thốt lên khi người đàn ông mở hết cửa sổ trở quanh ngôi nhà.

“Thế chú cần giao gì ạ?”

Nói chưa hết câu, Kiki bỗng nhận ra dưới sàn nhà là một đồng cảnh cây ngắn dài lộn xộn. Từ chúng tỏa ra một mùi hương êm dịu kì lạ.

“*Tiếng hát của núi rừng* mà chú ghi ngoài tấm bảng... là những cái này ạ?”

“Đúng vậy.”

Chú Mizuno có vẻ hơi xấu hổ, đưa tay lấy một khúc cây cho Kiki xem.

“Cháu thấy miệng của nó không?”

Gần cuối khúc cây có một cái lỗ nhỏ.

“Ý chú là chúng hát bằng cái lỗ này ư?”

Kiki nửa tin nửa ngờ, ghé sát mắt vào cái lỗ nhỏ trên khúc cây ấy nhìn chăm chú.

“Thật ra chính chú là người đục cái lỗ này đấy. Đám cây này vốn là phần cành dăm từ những cây lớn mà những người tiều phu đốn hạ. Chú vất vả lắm mới xin về được. Đằng nào cành bị cắt khỏi gốc rồi cũng chẳng trồng lại được, nên chú cố gắng làm ra một ‘cái miệng’ cho tụi nó để chúng có thể ca hát như xưa.”

“Cây mà cũng biết hát sao ạ?”

“Hả? Cháu chưa bao giờ nghe chúng hát ư?”

Lần này đến lượt chú Mizuno trở mặt ngạc nhiên.

“Chú nghĩ đã là phù thủy thì phải nghe được tiếng nói của cỏ cây hoa lá, tiếng rì rào của đá tảng, hoặc ít nhất cũng phải nghe được bọn bù nhìn nói chuyện phiếm với nhau chứ... Nói cháu nghe nhé, gần đây không biết

phải do sống lâu quá trong rừng hay không mà chú bắt đầu nghe được tiếng hát của các loài cây. Ghê chưa?”

“Xin lỗi chú. Ngoài bay ra thì cháu không có phép thuật nào khác đâu.”

Kiki phân trần, nom bộ dạng có vẻ tội nghiệp.

“VẬY... Đám cây cỏ này thường hát khi nào ạ?”

“Cùng tùy hứng lắm. Có loại cây thì thích hát hò lúc trời mưa. Còn có loại thích la lối mỗi khi trời nóng hừng hực. Chúng còn biết nhún nhảy nữa đấy, không khác gì con người chúng ta đâu...”

... Mỗi loại cây có một giọng hát khác nhau. Cháu thấy ba cây sồi đằng kia không? Bọn này thích hợp ca nên cứ ê a ồ à suốt. Thêm nữa hôm nay trời lại đẹp nên chúng càng có hứng...”

Chú Mizuno vừa nói, vừa chỉ tay về phía khu vườn bên ngoài cửa sổ.

Kiki cũng cố gắng lắng nghe nghiêm túc lắm. Cô bé căng mắt nhìn ba cây sồi ngoài vườn xem chúng có thật là đang nhún nhảy ca hát gì không.

Nhưng những gì cô bé nghe được chỉ là tiếng gió xào xạc thổi qua các kẽ lá, đan xen cùng tiếng chim ríu rít đâu đó trên các vòm cây.

“Cháu muốn nghe thử giọng hát của chúng ghê.”

Kiki bắt chợt thốt lên.

“ĐỂ CHÚ CHO CHÁU THƯỜNG THỨC NHÉ. Đây là một phần thân cây để ngựa Nhật Bản này.”

Chú Mizuno giải thích như một nhà sinh vật học, sau đó kê miệng mình vào cái lỗ nhỏ trên thân cây, nhẹ nhàng thổi một hơi dài.

TU TÚ TÙ TU ~

Một âm thanh nghe như tiếng người bị nghẹt mũi vang lên.

“Còn đây là thân cây hòe nhé.”

Người đàn ông kì lạ lại ghé miệng thổi vào cái lỗ trên cành cây.

HI HÍ HÍ HỈ HI ~

Lần này âm thanh phát ra lại nghe như tiếng ai đang cười tủm tỉm.

“Thấy hay không?”

Ông chú mắt sáng rực lên, nói một cách vô cùng tự hào.

“Tiếng hát của cây cối mà chú nói... là tiếng này ư?”

Kiki không giấu được thất vọng.

“Bộ cháu thấy như vậy là kì quặc lắm à?”

“À không... Có điều, cháu cứ nghĩ là giọng của chúng phải cao hơn cơ. Tại mấy cái cây cao quá trời.”

Cô bé gượng gạo chống chế.

“Áy chết! Chú lại sa đà rồi. Thật ra thì...”

Nói chưa hết câu, người đàn ông với tay lấy từ trên kệ tủ xuống một dụng cụ có hình thù kì quặc.

“Đây là thứ chú muốn cháu giao. Thật ra chú đi thì cũng được thôi, nhưng người nhận mà thấy chú chắc sẽ cáu lắm.”

Kiki quan sát thật kĩ món đồ. Biết tả thế nào nhỉ? Nhìn giông giống những cái ống của đàn đại phong cầm được buộc túm lại với nhau, cái dài cái ngắn. Và vì gồm rất nhiều cành của các loại cây khác nhau nên thân món đồ loang lổ những mảng màu sáng tối lẫn lộn.

“Chú chỉ lựa chọn cành của những loại cây tạo ra âm thanh du dương thôi đấy. Trên mỗi đoạn cành cây đều có một cái lỗ. Mỗi cái lỗ sẽ tạo ra một thứ âm thanh khác nhau. Chú trình trọng đặt tên cho nhạc cụ này là Cửa-sổ-của-khu-rừng.”

“Tên cũng ấn tượng đấy ạ. Nhưng chú muốn cháu giao đến đâu mới được?”

“Cháu biết đường Snell không?”

Kiki chột giật mình. Con đường ấy nằm khuất hẳn sau một tòa cao ốc lớn ven bờ biển nên lúc nào cũng tối tăm và u ám.

“Cháu không thích đến đó à?”

“Dạ không. Đã nhận việc thì ở đâu cháu cũng giao hết.”

Kiki nói quả quyết.

“Số 39, chung cư Vở Sò, phòng số ba nhé. Người nhận là cô Nashina.”

“Cháu hiểu rồi ạ. Cám ơn chú.”

Nói rồi Kiki vội vã leo lên chổi bay, hướng về phía cửa sổ. Cô bé không quên ngoái đầu lại nhắc Jiji vẫn đang mê mải liếm lông:

“Còn không mau khởi hành!”

Mèo ta chẳng buồn khản trương, khẽ nhấc mông nhảy lên vai cô chủ.

“À! Cháu cũng chọn một cái đi. Xem như chú trả công cho cháu. Cây nào cũng được.”

Chú Mizuno nói với theo.

“Thật chứ ạ? Vậy cháu lấy cây này nhé. Trông nó như một con chim non, dễ thương thật.”

“Cái này là một phần của cây thông đỏ.”

Kiki đưa hai tay nhận món quà một cách trân trọng, quay qua hỏi Jiji lấy lệ:

“Sao? Đẳng ấy có chịu món quà này không?”

“Méo!”

Jiji đáp cụt ngùn.

“Cháu hiểu được tiếng mèo à?”

Chú Mizuno lại một lần nữa tròn mắt kinh ngạc.

“Phù thủy có khác. Lợi hại thật. Chú thấy so với tiếng cây cối thì ngôn ngữ của loài mèo khó hơn nhiều. Cháu giỏi quá.”

“Không... không đến mức đó đâu ạ...”

Kiki toan giải thích, nhưng nghĩ lại thì được khen cũng thích nên thôi.

“Cháu đi nhé.”

“Cháu nhớ nhắn với cô Nashina rằng ở đây nóng lắm. Nếu cô ấy buồn thì cứ ghé qua chơi nhé. Chú lúc nào cũng sẵn lòng đón tiếp.”

Kiki khẽ gật đầu rồi bắt đầu chuyến giao hàng có phần miễn cưỡng. Cô bé men theo những sườn đồi thoải thoải để tìm đường trở về thành phố. Tất nhiên là vẫn phải ghé qua chỗ cô Nashina để giao hàng.

Hóa ra đường Snell còn tối tăm hơn cả tưởng tượng của Kiki nữa.

Con phố nằm khuất sau tòa cao ốc nên hầu như không nhận được dù chỉ một chút ánh sáng mặt trời. Đường không chỉ tối mà còn quanh co, thỉnh thoảng lại có đôi ba cái ổ gà lũng bống nước, giấy rác nổi lên bênh nhìn rất chướng mắt. Hai bên đường là những căn nhà nhỏ xếp san sát nhau, trên tường nhà đầy những hình vẽ nguệch ngoạc.

Nằm giữa con phố, chung cư Vô Sò là một tòa nhà xập xệ và cũ kĩ. Rêu mốc và địa y mọc đầy trên tường những chỗ bị nước mưa thấm nặng.

Phòng số ba lại nằm gần tầng hầm nên không khí cũng chẳng dễ thở.

Kiki e dè đưa tay gõ cửa.

“Cửa không khóa. Vào đi!”

Giọng lạnh lạnh của một phụ nữ cất lên cùng tiếng nhạc xập xình phát ra từ chiếc đài.

“Cô có phải là cô Nashina không ạ?”

Căn phòng của cô Nashina rất nhỏ, chỉ có một ô cửa sổ để lấy ánh sáng nên chẳng thể biết được bên ngoài đang là ngày hay đêm. Quang cảnh ấy làm Kiki rùng mình.

Trước mặt cô bé là một người phụ nữ đang lắc lư theo tiếng nhạc xập xình, trông có vẻ lớn hơn Kiki nhiều tuổi.

“Cháu đến gửi quà từ chỗ chú Mizuno ạ.”

Kiki rụt rè đưa cây sáo kì lạ ra.

“Lần này lại là gì nữa đây?”

“Chú ấy bảo đây là tiếng hát của cây cối ạ.”

“Trời ơi là trời. Ít nhất cũng phải là một bó hoa hay một cái kẹp sách làm từ lá phong đỏ chứ... Cháu cũng là con gái mà, nói cô biết cháu thấy món quà này thế nào?”

... Nói thật là anh ta cũng tốt đấy. Có điều, mấy món quà quái quỷ anh ta tặng cứ làm cô muốn phát điên lên được.”

Cô Nashina hờn dỗi than thở.

“Đúng là cháu cũng thấy có chút không phù hợp.”

Kiki cố gắng xoa dịu.

“À, mà chú Mizuno có nhắn là hôm nào rảnh cô nhớ ghé qua chỗ chú ấy chơi nhé. Ở đó thị trấn nhộn nhịp, mà khung cảnh núi đồi cũng đẹp lắm.”

“Lại còn thế nữa... Nói thật với cháu cô cũng mấy lần khuyên anh ta dọn đến đây sống rồi đấy. Tuy nhà cửa không được tiện nghi nhưng được cái gần trung tâm. Chứ cứ sống ở cái chốn cỏ cây hoang dã ấy, chán lắm, cô không chịu được.”

Thở dài một cái rõ to, cô Nashina tiếp tục phân trần.

“Cũng vì chuyện này mà hai người bạn cô cứ dửng dăng suốt. Muốn điên cái đầu.”

Người phụ nữ mỉm cười, nhẹ đưa cây sáo lên mũi để cảm nhận mùi hương gỗ nồng nàn.

“Cái này cũng thơm quá chứ hả?”

“Quá thơm luôn cô ạ.”

Cô bé tiến gần người phụ nữ thêm một tí.

“Cây sáo này tên là Cửa-sỏ-của-khu-rừng. Trên thân nó khắp nơi đều có những lỗ nhỏ. Chỉ cần thổi hơi vào đó là có thể nghe được tiếng hát của cây cối đấy ạ.”

“Tiếng hát...?”

“Cháu cũng chỉ nghe chú Mizuno nói thế thôi.”

Kiki nói một cách hào hứng. Nhưng quan trọng là cô Nashina có thích món quà này không mới được.

“Cô không thấy nó thú vị lắm ư?”

Không biết từ lúc nào mà cô bé đã trở thành người nói hộ tiếng lòng cho chú Mizuno.

“Cửa-sỏ-của-khu-rừng à?”

Cô Nashina dán chặt mắt vào thứ nhạc cụ kì lạ một lúc lâu.

“Nhìn cũng có vẻ hài hước đấy. Thở thế này phải không?”

“Đúng rồi ạ? Cháu cũng muốn nghe thử âm thanh của nó lắm.”

Cô Nashina thổi vào một cái lỗ trên thân cây sáo.

TU TÚ TÚ TÙ TU ~

“Nghe vui nhờ?”

Người phụ nữ cười khúc khích, đưa miệng thổi tiếp lỗ bên cạnh.

LI LU LI LA LÁ LÁ LÁ ~

Hai âm thanh hòa quyện vào nhau vang vọng khắp phòng. Mắt cô Nashina sáng bừng, háo hức như trẻ con được kẹo.

Không để mất thời gian, cô tiếp tục thổi vào những cái lỗ khác.

LA LI LI LA LÁ LÁ ~

Những dải âm thanh nối đuôi nhau tạo thành một bản hòa ca của cây cối, khiến người nghe cảm thấy khoan khoái, tựa mở toang cánh cửa sổ đóng kín nhiều năm để cơn gió nhẹ mang mùi hương của cỏ cây xanh mát tràn ngập căn phòng tối tăm.

Ra tiếng hát của cây cối là đây sao?

Nó hoàn toàn khác với những âm thanh Kiki đã nghe lúc ở chỗ của chú Mizuno.

Cô bé cảm nhận cả cơ thể mình giờ đây đang được bao bọc bởi một bầu không khí dịu dàng đến kì lạ. Còn cô Nashina thì say mê thổi sáo như quên cả thời gian. Rồi bỗng khước mắt cô ướn nhòe.

“Cái cảm giác này... hình như cô đã quên từ lâu lắm rồi...”

Kiki thấy trong mắt cô là một màu xanh biếc của núi rừng.

“Chắc cô phải đến thăm anh ta một chuyến mới được.”

“Cô biết đường không ạ? Nếu cần cháu sẽ hướng dẫn.”

“Núi Yamamata chứ gì? Cô thì không bay được như cháu. Đành xách ba lô cuộc bộ thôi.” - Cô Nashina phì cười khi nghĩ đến số phận đôi chân của mình.

Đêm hôm đó, sau khi trở về nhà, Kiki lấy món quà mình được chú Mizuno tặng ra thổi thử.

TOÉT TOÉT TU TU TU ~

Cô bé cứ cười suốt vì thứ âm thanh kì quặc.

Song, Kiki lại suy nghĩ: Tại sao Cửa-sổ-của-khu-rừng lại có thể phát ra những âm thanh tuyệt diệu đến thế? Là do những mảnh gỗ ghép vô tri ấy chứa đựng phép màu kì diệu, hay chỉ đơn giản vì đó là món quà từ một người đặc biệt, dành tặng cho một người đặc biệt khác chăng?

Chương 5: Kiki và chiếc áo sơ mi phẳng phiu

BỘP BỘP ~

Tiếng đập vang vọng khắp khu phố, lớn đến mức khiến cho cô phù thủy đang ngái ngủ phải ló đầu ra nhìn.

Ra là cô Osono đang phơi đồng đồ mới giặt ngoài sân.

“Tiếng nghe vui tai cô nhỉ?”

Kiki cất giọng trêu đùa.

“Chứ sao nữa. Phải giữ thế này đồ phơi mới mau khô và dễ ủi.”

Vừa nói, tay cô vẫn không ngừng giữ rồi phơi quần áo lên dây.

“Thông thường sau mấy ngày nắng đẹp, trời hay có giông lấm. Vì vậy cô phải tranh thủ trong lúc thời tiết còn khô ráo.

... À, mà này, hôm bữa cô mới thấy ngoài bãi biển có một đám người đang tập bay đấy. Họ bay bằng một thiết bị trông như cánh chim ấy, nhìn mà ham. Người thường thì hẳn nhiên không bay được, nhưng nếu mô phỏng theo cách bay của loài chim thì chắc vẫn được.”

Cô Osono còn dùng tấm vải đang phơi trên dây, gấp thành hình cánh chim để Kiki dễ hình dung.

“Đám người nào vậy cô?”

“Tụi nó nhìn cũng trẻ lắm. Cỡ tuổi cháu là cùng. Bốn năm người gì đấy.”

“Bây giờ họ còn tập bay không ạ?”

“Hình như là còn thì phải?”

“Cô có thấy Chuồn Chuồn trong đó không?”

“Lần đó cô đứng xa quá nên không thấy rõ mặt từng người... Mà Kiki cũng quan tâm đến ‘người ta’ ghê nhỉ?”

Bà chủ tiệm bánh mì cất giọng trêu chọc trong khi mặt cô phù thủy nhỏ đã hơn trái cà chua chín quá ngày.

RENG RENG RENG RENG ~

Kiki phóng như bay đến bàn điện thoại, chụp cái ống nghe, nói bằng giọng đồng dục:

“Xin chào, dịch vụ giao hàng phù thủy xin nghe.”

“Cô bé khỏe khoản quá nhỉ. Bà đang làm việc ở Tiệm may Phẳng Phiu. Cháu biết chỗ đó không? Nó nằm ngay góc đường Mộc Lan ấy. Bác có đồ cần giao này.”

“Vâng ạ, cháu đến ngay.”

Kiki một tay cầm ống nghe, một tay với cây chổi đặt kế bên.

“Jiji, lên đường thôi! Khách hàng gọi kìa.”

Phẳng Phiu là một tiệm may nhỏ, không có gì nổi bật ngoại trừ tấm biển quảng cáo in hình một chiếc áo sơ mi có thất nơ bướm lịch lãm.

Bên trong là một cụ già đang khom lưng vắt vả ủi đồ bằng chiếc bàn ủi hơi nước.

“Hai đứa đợi bà ủi xong cái áo sơ mi này rồi mang đi giao nhé.

... Mà gần đây hiếm có người nào thích mặc áo sơ mi trắng như vị khách lần này. Họ chuộng mấy màu sắc sặc sỡ hơn. Xem ra người này có vẻ chín chắn lắm đây.”

Bà cụ ngẩng mặt lên nhìn hai vị khách đang đứng trước cửa tiệm, tươi cười chào. Nhưng vừa nhìn thấy Jiji, bà vội thêm vào:

“Á! Ý bà không phải chê mấy màu trắng hay đen đâu nhé. Bà vẫn thấy màu đen rất đẹp, quyến rũ và đầy bí ẩn đấy.”

Bà vừa giải thích cho Jiji khỏi hiểu lầm, tay vẫn đẩy bàn ủi trên chiếc áo trắng.

“Ủi phải mạnh tay thế này áo mới phẳng phiu không tì vết được. Phải chi mặt bà cũng có thể ủi cho hết nếp nhăn như cái áo này thì tốt biết mấy nhỉ.” - Bà cụ nói bằng giọng vui vẻ, nụ cười vẫn nở trên môi.

“Bà ơi bà vẫn đẹp mà bà. Có chút nếp nhăn lại càng đẹp í.” - Kiki láu lỉnh đối đáp.

Ủi xong, bà cụ khăn trương xếp áo lại ngay ngắn, bọc giấy cẩn thận rồi giao cho Kiki, không quên dặn dò:

“Cháu giao tới tòa nhà Nguyệt Quế, đường Nguyệt Quế, tầng ba phòng số một nhé. Nhớ hàng giao tới nơi vẫn phải phẳng phiu đấy. Khách hàng cũng không cần gấp nên cháu cứ bay từ từ thôi. Bay nhanh quá nhàu hết áo thì khổ bà.”

“Cháu hiểu rồi, bà cứ yên tâm.”

Kiki một tay cầm cán chổi, tay kia ôm lấy gói đồ rồi bay vút lên không trung.

“Chết! Bà quên tiền công của cháu rồi...”

“Không sao đâu ạ. Cháu giúp mọi người là chính thôi mà.” - Kiki nói vọng xuống.

“VẬY lần sau nếu có thứ gì nhãn nhúm cháu cứ đem đến đây nhé. Qua tay bà sẽ phăng phiu hết thôi.”

Kiki khẽ gạt đầu, vẫy tay tạm biệt rồi khởi hành.

Không khí trên cao thật trong lành và mát mẻ. Từng cơn gió nhẹ khẽ luồn qua tóc khiến Kiki bồi hồi nhớ lại cảm giác lần đầu tiên được bay. Cao hứng, cô bé vớ tay vịn công tắc chiếc đài đang treo lủng lẳng trên cán chổi.

... Xin chào quý khán thính giả gần xa. Hôm nay là một ngày đẹp trời đúng không ạ? Vậy tại sao chúng ta không tranh thủ nghỉ ngơi và thư giãn để cảm nhận trọn vẹn hạnh phúc của cuộc sống? Xin mời quý vị cùng lắng nghe tác phẩm “Điệu Valse của những đám mây bông bồng bênh”, nhìn lên bầu trời cao xanh và thả hồn với âm nhạc nhé.

Cô phù thủy nhỏ lim dim đôi mắt, lái cây chổi bay lượn vòng theo giai điệu trên đài.

“Chúng ta ghé qua chỗ này một tí nhé.”

“Ghé đâu mới được?” - Jiji lo lắng hỏi. Cu cậu biết tính cô chủ mình quá rồi.

Kiki không đáp lại, dần chuyển hướng bay về phía tay trái.

“Biết rồi nhé! Định ra chỗ bãi biển mà cô Osono nói phải không?”

“Người ta chỉ muốn xem một tí thôi.” - Kiki cười hì hì.

Biển giờ này lặng sóng, im lìm buồn bã. Xung quanh những ngọn đồi thấp hướng mặt về phía biển, Kiki thấy thấp thoáng những vật thể lạ đang bay vòng vòng, chẳng khác nào mấy chiếc khăn tay phiêu bản “khổng lồ” vậy.

“Tớ thấy rồi.”

Kiki định bay sát lại phía ngọn đồi nhưng rồi lại quyết định hướng xa về phía biển để nhìn được bao quát hơn.

“Jiji, ngồi thẳng người lên cho ra dáng chút nào!”

“!?”

“Có khi họ sẽ nhìn thấy mình đấy.”

“Thế thì sao? Đây ừ quan tâm.”

“Cậu ngoan cố thật á.”

“Xì, Kiki muốn lấy le trước mặt người ấy chứ gì? Thôi được rồi...”

“Đến mệt với cậu...”

Đột nhiên, Kiki thấy một anh chàng đang chạy cật lực trên sườn đồi, lưng mang thứ gì đó trông như một đôi cánh. Chỉ cần nhìn cặp “đít chai” trên mặt anh chàng, Kiki cũng đoán được đó là ai.

“Quả nhiên là Chuồn Chuồn cũng ở đây.”

Kiki cười thầm trong bụng, cảm thấy vô cùng đắc ý.

Chạy một đoạn dài thì đôi cánh trắng trên lưng anh chàng cũng được một cơn gió biển nâng lên cao. Mặc dù nghiêng ngả nhưng cơ bản là bay ổn.

“Á! Á! Á!”

Kiki bỗng hoảng hốt kêu lên làm lông đuôi Jiji dựng hết cả lên.

“Tự dung la làng vậy cô?”

“Phải mau tránh mặt thôi. Không cậu ấy thấy chúng ta mất.”

Y như rằng, Chuồn Chuồn ngẩng mặt lên đúng lúc cô phù thủy nhỏ vẫn còn trong tầm mắt.

“Ồ? Chẳng phải là Kiki đó sao?”

Đôi cánh trên lưng Chuồn Chuồn lại rung lắc dữ dội.

“Cậu mau nghiêng tay phải để bắt gió đi!”

Kiki bay kế bên Chuồn Chuồn, miễn cưỡng trở thành hoa tiêu cho cậu bé.

“Gió làm sao mà bắt được chứ?”

Độ cao của Chuồn Chuồn không ổn định nên Kiki rất khó khăn mới có thể bay theo được.

“Bắt gió... ý cậu là đổi góc bay phải không? Góc bao nhiêu độ thì vừa?”

Chuồn Chuồn đã xuống thấp tới độ gần như rơi tự do.

“Gió cũng có hình dạng của nó. Cậu phải nắm bắt điều này.”

“Hình gì mới được? Tam giác hay tứ giác?”

“Khó diễn tả lắm. Vì gió vô hình mà. Cứ thả lỏng cơ thể, hòa mình với gió là được... Kia! Một cơn gió mạnh đang đến. Bay về hướng này mau!”

“Đợi tớ với!”

Chuồn Chuồn quạt chân kịch liệt như đang đứng nước dưới hồ bơi.

“Từ từ thôi! Thế! Thả lỏng nào...” - Kiki nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể để mô phạm cho chàng ngốc kế bên học hỏi. May mà Chuồn Chuồn học rất

nhanh, chẳng mấy chốc đã ổn định được cao độ bay của mình.

“Cậu bay đúng rồi đấy. Thật ra cũng giống như người ta lướt sóng thôi. Lại có gió thổi đến nữa kia.”

PHẠCH PHẠCH ~

“Tuyệt quá! Cậu bay giỏi đấy chứ.”

“Ừm.” - Chuồn Chuồn khẽ gật đầu.

“Mà đằng ấy có biết cách tiếp đất chưa đấy?”

“Tớ... chưa suy nghĩ tới.”

“Trời đất! Tớ thua cậu luôn. Liều đến thế là cùng... Bây giờ cậu khẽ hạ thấp trọng tâm cơ thể xuống để có thể dễ dàng lướt gió nhé... Từ từ thôi.”

Chật vật một hồi lâu, cuối cùng anh chàng cũng tiếp đất an toàn.

Phía trên sườn đồi có hai, ba người mặc quần áo phi công đang vẫy tay về phía Kiki và Chuồn Chuồn.

“Kiki, hướng này!”

“Thấy rồi.”

“Cố lên!”

Có tiếng con gái trong nhóm. Kiki nhận ra đó là Mimi. Một trong những khách hàng đầu tiên của cô. Kiki đã lỡ đọc trộm thư mà Mimi nhờ giao, nhưng nhờ vậy mà cả hai lại có cơ hội trở thành bạn thân của nhau.

“Kiki, mau tới đây. Tớ cũng muốn bay chung với cậu nữa.”

Mimi vẫy tay nhiệt tình, chiếc khăn choàng màu hồng đào dịu dàng bay phấp phới trong gió trời.

(“Mimi lúc nào cũng thời trang. Đẹp quá đi!”)

Bất giác Kiki cảm thấy ghen tị khi nhìn xuống bộ váy đen ảm đạm của mình.

“Sur phụ! Mau đến dạy đệ tử bay đi!” - Đám con trai nhí nha nhí nhố la om xòm.

(“Sur với chả phụ...”)

Kiki nhòe miệng cười, đưa hai tay lên cao vẫy chào.

Và thế là túi giấy đựng áo sơ mi mà cô bé cầm cẩn thận nãy giờ rơi luôn xuống sườn đồi, lăn lông lốc. Chiếc túi bao rách toạc làm chiếc áo bên trong rơi cả ra ngoài. Vừa ngay lúc cơn gió biển thổi tới, chiếc áo bị cuốn lên cao, hai cánh tay áo chập chới nom chẳng khác gì một chú chim trắng đang tung cánh giữa bầu trời.

“Đợi đã! Đừng có bay mà!” - Kiki vớ tay ra hết cỡ, cố túm lấy chiếc áo đang bị gió cuốn mỗi lúc một xa. Jiji cũng chặt vật dùng móng mèo bám áo

cô chủ để khỏi ngã.

Đột ngột gió đổi chiều khiến chiếc áo chuyển hướng, bay về vùng ngoại ô thừa thớt nhà cửa. Trong tích tắc, chiếc áo như mắt hút giữa những lùm cây mọc ven sông.

Kiki hoảng hốt, bỏ nhào xuống theo. Cú hạ cánh gập gáp làm toàn thân cô bé đau ê ẩm.

Có tiếng trẻ con nô đùa phía chân đê. Kiki vội vã chạy lại chỗ bọn con nít đang tụ tập. Hình như chúng đang chơi trò gắp thuyền thả sông. Mỗi con thuyền giấy còn có một mảnh vải trắng nhỏ làm buồm.

“Hôm nay trời gió lộng. Bảo đảm thuyền chạy ngon.”

“Chờ tớ gắp buồm cho thuyền đã nhé!”

Tụi trẻ con mê mải với trò chơi mới trong khi Kiki há hốc mồm nhìn một đứa trong bọn đang lấy chiếc áo sơ mi trắng tinh của cô bé làm thành cánh buồm.

“Này! Cái đó là áo của chị mà mấy đứa!” - Cô bé vội vã ngăn lại.

“Xin lỗi chị nhé.”

Một thằng nhóc đại diện cả nhóm đến thương lượng với Kiki:

“Chị cho tụi em mượn một xíu thôi. Xong là tụi em trả ngay. Thuyền của tụi em bị rách buồm giữa chừng mà chả tìm được cái gì khác để thay cả. Với lại cuộc đua này quan trọng lắm... Chị thông cảm giúp em.”

“Nhưng cái áo đó là...”

Kiki chưa kịp nói hết câu thì một tiếng còi vang lên.

“Tất cả vào vị trí.” - Là tiếng trọng tài báo hiệu cuộc đua chuẩn bị bắt đầu.

“Em mượn nửa tiếng thôi là trả ngay. Vậy nhé!”

Thằng bé năn nỉ, rồi khấn trương đặt chiếc thuyền mô hình xuống sông, xếp ngang hàng với những chiếc thuyền khác.

“Xuất phát!”

Các nhóm đồng loạt thả tay cho thuyền của mình trôi theo dòng nước. Bốn bề rộn tiếng reo hò cổ vũ. Trên sông, khoảng mười chiếc thuyền giương buồm, phăm phăm lướt đi trên sóng nước.

Các nhóm thi nhau chạy dọc theo con sông, cổ vũ nhiệt tình cho thuyền của đội mình. Kiki cũng bị cuốn vào trò chơi của bọn trẻ lúc nào không hay. Trong số những chiếc thuyền tham dự thì chiếc dùng áo sơ mi của tiệm may Phẳng Phiu làm buồm là chạy nhanh nhất. Hàng cúc áo mở bung đón gió, trông chẳng khác gì tướng đi của một cụ già gù lưng.

“Tiến lên! Sắp đến đích rồi!” - Không biết từ lúc nào, Kiki đã trở thành một cỗ động viên nhiệt tình trong cuộc đua thuyền.

“Á!”

Chiếc thuyền của nhóm Kiki đang dẫn đầu bỗng đầu va phải đá ngầm, đổ nhào xuống nước. Cả cánh buồm trắng ngấm nước ướt mềm.

“Chết rồi! Làm sao đây?”

“Phải có người tới dựng nó lên mới được!”

Lập tức, có hai đứa nhóc lội nước ra dựng con thuyền lên. Sau khi vắt kiệt nước trên cánh buồm - áo sơ mi, chúng lại thả thuyền trôi theo dòng nước để tiếp tục cuộc đua.

Tuy bị những chiếc thuyền khác bỏ lại một quãng khá xa nhưng nương theo cơn gió thuận chiều, cùng một cánh buồm “xịn”, con thuyền của nhóm Kiki đã nhanh chóng giành lại vị trí dẫn đầu. Kết quả chung cuộc, thuyền của nhóm Kiki đã về nhất.

Sau khi kết quả được công bố, cậu bé trưởng nhóm vội vã chạy đến chỗ Kiki, cúi đầu cảm ơn lia lịa.

“Cảm ơn chị rất nhiều. Chúng em ở câu lạc bộ đua thuyền Đại Dương. Ban nãy tụi em đang chuẩn bị thì cánh buồm cũ bị cành cây cào rách. Đang loay hoay thì may có cái áo của chị bay tới, không là tụi em tiêu rồi. Em sẽ lấy áo trả lại cho chị ngay.”

Vừa ngay lúc đó, một thằng bé khác cầm áo sơ-mi đem đến trả cho cô bé.

“Chết rồi!” - Kiki lạnh người nhìn cái áo nhăn nhúm như miếng giấy báo lót thùng. Thế này thì biết nói sao với khách hàng đây?

“Chết chị rồi!” - Cô bé rên rỉ.

“Đành phải về nhà ủi lại thôi. Cứ treo cái áo lên cán chổi bay í chị. Từ đây đến đó thế nào chẳng khô.”

“Nhưng trời sắp tối rồi. Chị sợ giao không kịp...” - Kiki đưa mắt nhìn những tia nắng yếu ớt của buổi hoàng hôn đang tắt dần trên mặt sông.

“Mà có ngòi đây than thở cũng chẳng ích gì. Đành phải đến giải thích rồi xin lỗi khách hàng thôi chứ biết tính sao. Nhưng trước hết phải giặt sạch cái áo đã.” - Kiki tự trấn an mình, sau đó nhìn đám nhóc xung quanh - vẫn đang cúi gằm mặt vì hối lỗi, cười toe:

“Chị không ngờ là mấy chiếc thuyền này chạy bằng sức gió đấy.”

“Vâng ạ, không có gió thì đống thuyền này cũng chỉ là đống giấy thôi.”

...

“Thành thật xin lỗi cô, trên đường đi chiếc áo bị gió thổi bay xuống sông nên cháu tạm thời chưa thể giao như đã hẹn được. Ngày mai cháu sẽ mang chiếc áo sạch tinh tươm đến cho cô. Cô đừng lo lắng... Và vì đây là chiếc áo của tiệm may Phẳng Phiu, nên cháu sẽ cố hết sức để nó phẳng phiu đúng như tên tiệm. Mong cô thứ lỗi.” - Kiki vừa trần tình, vừa đưa cho người phụ nữ ở tòa nhà Nguyệt Quế xem chiếc áo sơ mi nhăn nhúm.

“Chà! Hơi phiền đấy. Đây là quà sinh nhật cô định tặng cho con trai mình. Nhưng đằng nào cũng lỡ rồi, cháu chịu khó mang về giặt sạch rồi giao lại cho cô nhé.” - Cô nói bằng giọng nhỏ nhẹ, có vẻ thông cảm cho Kiki.

“Có chuyện gì vậy mẹ?” - Một chàng trai trẻ từ trong phòng ló mặt ra hỏi.

“À! Chuyện là mẹ định tặng con một cái áo sơ mi trắng làm quà sinh nhật. Cũng tại con toàn mặc mấy cái áo chẳng giống ai. Ít nhất trong tủ cũng phải có một cái áo chần chuàng hoàng chứ...”

“Cái này là tại em không cẩn thận, đang giao hàng mà lại...”

“Đâu để anh xem nào!” - Anh chàng nhanh nhẩu lấy chiếc áo sơ mi từ tay Kiki, nhìn một hồi rồi phấn khởi nói:

“Mấy cái nếp nhăn này hay ấy chứ. Nhìn rất có phong cách.”

“Nói nhăng cuội gì đấy?”

“Mẹ cổ hủ ghê luôn. Kiểu này bây giờ mới gọi là ĐỘC và THỜI THƯỢNG... Thôi em cứ để đấy anh mặc luôn cho nhé.”

Người mẹ xua tay, chịu thua với sở thích không giống ai của con trai mình.

Anh chàng hào hứng khoác áo, xỏ tay, cài nút sau đó đứng làm dáng một hồi. Trừ chuyện vừa nhăn vừa bẩn, chiếc áo vừa với anh ta một cách hoàn hảo.

Về phần cô phù thủy nhỏ, Kiki vẫn không thể hiểu được gu mặc đồ của anh chàng lạ lùng này. Rời khỏi tòa nhà Nguyệt Quế, Kiki và Jiji cùng nhau đi bộ một lúc trên con đường vắng bị màn đêm nuốt chửng. Hôm nay đúng là một ngày vất vả với cô bé.

“Không biết bà chủ cửa tiệm Phẳng Phiu có giận không ta?”

“Anh trai lúc nãy chuộng kiểu nhăn nhúm. Xem như tớ giúp bà chủ tiệm đáp ứng được sở thích của anh ta còn gì.”

“Biết là vậy nhưng cậu không thấy kì cục à?”

“Công nhận Jiji ngoan cố ghê luôn. Có ai phản nản gì đâu.”

Tuy miệng không ngừng phản bác Jiji, nhưng trong lòng Kiki vẫn biết mình phải chịu trách nhiệm cho lỗi lầm lần này.

...

“Hóa ra có cả câu lạc bộ đua thuyền Đại Dương!” - Giọng Chuồn Chuồn phía bên kia đầu dây điện thoại đầy hào hứng.

“Tớ không ngờ sức gió lại quan trọng đến như vậy. Thú vị thật đấy... Mà lúc đó tớ hoảng quá nên quên mất phải gọi điện thoại cho cậu. Xin lỗi nhé. Tự nhiên tớ biến mất đột ngột như vậy chắc cậu lo lắm...”

“Có lo gì đâu. Tớ biết cậu bay cừ lắm mà. Tương bay rất ngầu nhá.”

“Thật không? Chứ không phải nhìn quái đản lắm à?”

“Không hề. Rất thư thái. Không dùng sức nhiều nhưng lại vô cùng hiệu quả, góc độ lướt gió cũng chuẩn xác. Ngay cả khi gặp sự cố cũng rất tuyệt vời.

... Thật sự là Kiki được ban tặng một phép màu rất tuyệt vời đấy.”

“Vậy ư?”

Bỗng cô bé chợt nhận ra một điều.

Không ai phàn nàn, không có nghĩa là mọi thứ đã ổn. Đâu phải ai cũng may mắn được sinh ra với khả năng bay lượn như Kiki. Thế mà cô bé lại mãi chơi mà gây ra phiền phức cho bao người. Kiki tự nhủ từ nay cô bé phải tận dụng khả năng đặc biệt của mình để giúp ích cho bản thân và những người xung quanh.

Nghĩ được như vậy, tự dưng Kiki thấy mình người lớn hơn hẳn. Cơ mà lúc này Chuồn Chuồn bảo gì nhỉ? “Có lo gì đâu. Không hề nhé!” Vậy là sao? Cậu ta hoàn toàn không lo lắng gì khi Kiki biến mất ư?

Thế là tự dưng Kiki lại thấy tung tức cậu Chuồn Chuồn.

Chương 6: Kiki và tấm bưu ảnh của người cha

Kiki đưa tay vào túi áo lấy ra một chiếc lá, khẽ vuốt cho phẳng rồi nhẹ nhàng kẹp vào quyển sổ.

“Chắc hôm nay em bé đó cũng sẽ tới cho tớ thêm lá cây đấy. Không biết còn được tặng thêm bao nhiêu lá nữa đây.”

Kiki mở lại từng trang của cuốn sổ đang cầm trên tay. Mỗi trang đều dán những chiếc lá với đủ mọi hình dạng, màu sắc. Một vài trong số chúng thậm chí vẫn còn hơi ẩm.

Chuyện là gần đây Kiki hay ra công viên gần nhà chạy bộ. Có một em bé ngồi xe đẩy hay dừng trước công viên, hề thấy Kiki là lại cười tươi rói, còn tặng cô phù thủy nhỏ rất nhiều lá cây. Ban đầu Kiki định vút, nhưng rồi thấy tiếc nên đem số lá ấy về ép vào sổ. Đều đặn như vậy đã được mấy ngày.

“Kiki, mấy sáng hôm nay cháu chạy biến đi đâu thế? Đừng nói là đang tập luyện cho cuộc chạy đua ma ra tông vào đêm giao thừa nhé.” - Bà chủ tiệm bánh mì hỏi ngay lúc Kiki chuẩn bị ra ngoài.

“Hi hi, chưa chi đã bị lộ rồi. Cũng tại năm ngoái cháu không được chạy nên năm nay muốn thử cho vui ấy mà.”

Thật ra việc Kiki chạy thể dục mỗi sáng cũng không hẳn chỉ để tham gia cuộc thi. Chuyện là hồi về quê, cô bé bị mẹ quở mấy câu đại loại như:

“Đừng có nghĩ phù thủy bay được là cứ bay suốt nhé. Đến lúc chân teo hết thì đừng có than đấy.”

Nghe dọa thế nên Kiki mới quyết tâm chạy thể dục xem sao. Nhưng đang quen bay trên trời tự dưng chuyển sang chạy bộ dưới đất, cô bé vẫn chưa thể quen ngay được.

Vừa vào công viên, Kiki đã nghe có giọng ai đó bắt chuyện với mình:

“Nhìn cháu lúc nào cũng tràn đầy sức sống nhỉ?”

Đó là một ông lão râu ria xồm xoàm, tay chống gậy chạm trở hình một chú chó với đôi tai rất dài.

“Cháu chào ông ạ.”

“Ta nghe nói cháu còn bay được nữa, phải không?”

“Dạ vâng ạ.”

“Lỡ một mai cháu già đi, chân tay không còn theo ý mình nữa thì làm sao bay nữa nhỉ? Có khi lúc đó cháu chỉ bay là là dưới đất được thôi cũng nên. Nhưng có thể nào cũng không thắm bằng ta. Cháu có chổi nên khỏi cần phải chống gậy.” - Ông lão từ người lên cây gậy, đưa mắt nhìn Kiki, thoáng chút ghen tị.

“Chuyện đó thì cháu...” - Kiki nói ngập ngừng, không giấu được vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt. Từ trước đến giờ Kiki chưa hề nghĩ đến mình lúc về già trông ra sao cả... Phù thủy trong truyện cổ tích nào cũng là một bà già nhăn nheo. Thế nhưng trên thực tế, từ nhỏ đến giờ, Kiki chưa bao giờ gặp một phù thủy lớn tuổi. Không phải nịnh, nhưng bà Kokiri, mẹ của Kiki còn trẻ lắm. Còn người bà có khả năng phù phép để món cơm hộp bảo quản được lâu thì đã mất trước khi Kiki chào đời.

“Tuy mất sớm nhưng sinh thời bà ngoại là một phụ nữ hào sảng lắm. Bà lúc nào cũng cười. Không nề hà khi người ta nhờ cậy sự giúp đỡ của mình... Mẹ nhớ trước khi mất ba ngày, bà con cười chổi bay đi đâu mất tăm. Nghe nói là đi gặp một phù thủy có tuổi đời còn lớn hơn cả bà nữa.” - Kí ức về câu chuyện mà bà Kokiri kể khi Kiki còn bé chọt ủa về.

“Cháu thấy đấy. Bây giờ ta đi đứng đều phải nhờ vào cây gậy Gâu-Gâu này. Hồi trẻ, chẳng bao giờ ta nghĩ lại có ngày này... Mà thôi, không làm phiền cháu nữa, mai gặp nhé.” - Nói rồi ông lão đội nón lên đầu, chạt vật nhắc chân đi từng bước một.

Nhìn theo bóng người đàn ông lớn tuổi dần dần khuất xa, Kiki chọt nghĩ, không biết người bà vui tính của mình cảm thấy thế nào về tuổi già nhỉ. Phù thủy dù có tốt với người thường bao nhiêu thì đôi khi vẫn bị kì thị. Không biết bà có cảm thấy lạc lõng không? Kiki vội xua đi những suy nghĩ lan man để tập trung vào việc chạy bộ.

“OE! OE!”

Vừa nhìn thấy Kiki từ xa, em bé ngồi trên xe đẩy đã vội lên tiếng, tay vung vẫy chùm lá như mọi lần.

“Cám ơn em nha.” - Kiki chạy đến xoa đầu, vui vẻ nhận món quà từ người bạn nhỏ. Cách đó không xa, một người phụ nữ bán báo cất giọng,

miệng cười khúc khích:

“Ái chà, coi bộ báo bên đó bán đắt hơn báo bên này rồi ta.”

“Bán báo ư?”

“À, đó là con của cô. Nó đang bắt chước cô bán báo ấy mà... Hình như hôm nay cháu đến sớm hơn mọi khi thì phải?”

“Cô biết cháu ạ?”

“Đương nhiên rồi. Khách ruột của con cô mà. Hơn nữa lại còn là một phù thủy nổi tiếng, không biết mới lạ đó... Mà này, cô phù thủy nhỏ, sao ngày nào cháu cũng chạy bộ thế? Đang tập thể dục giảm cân hả?”

“Một phần thôi cô ạ. Phần còn lại, là vì chạy ở đây cháu gặp được rất nhiều người. Vui lắm.”

“Cháu thích gặp nhiều người lắm ư?”

“Cháu thích lắm ạ.”

“Thường mọi người đều như vậy. Thế mà lại có kẻ lúc nào cũng thích ở một mình mới chán chứ.”

“Có người như thế sao ạ? Cháu nghĩ chỉ có sỏi đá mới lạnh lòng thế thôi.”

“Đúng rồi, cháu có phép thuật nào úm ba la một cái là biến người thành đá không? Nếu được thì cô sẽ lôi lão nhà cô về, nhờ cháu biến ông thành tượng. Người gì suốt ngày lang thang thôi.”

“Lão nhà cô?”

“Thì là chồng cô đó... Ấy chết, phải bán báo rồi. Cứ mãi tán chuyện, riết rồi báo sáng cũng thành báo chiều luôn.

... Con phải ngoan nhé! Không được quấy đấy.”

Khẽ đặt tay lên trán đứa bé vỗ nhẹ, người phụ nữ ôm chồng báo chạy ra chỗ có đông người tụ tập. Không biết vừa nảy ra dự định gì, chị ta quay lại nói lớn:

“Lát cô ghé nhà cháu nói chuyện nhé. Tiệm bánh mì Kéo-Búa-Bao phải không?”

“Nói trước là cháu không biết cách biến người thành tượng đá đâu!”

Cô bán báo gạt đầu ra hiệu là đã hiểu, rồi thoăn thoắt cầm sấp báo, rao lớn:

Báo mới báo mới! Không đọc thì chơi với!

Báo mới báo mới! Không đọc thì chơi với!

Mại dô mại dô!

...

Trưa hôm đó, tiệm bánh mì có hai vị khách lạ mặt ghé thăm.

“Chào cô phù thủy nhỏ! Cô tới rồi đây.”

“Cháu tên là Kiki. Còn đây là Jiji, bạn đồng hành của cháu.” - Kiki vừa mang ghé mời người phụ nữ, vừa tự giới thiệu ngắn gọn về bản thân mình. Còn Jiji thì khẽ nâng mông hạ thấp đầu chào lịch sự. Em bé thấy thế bèn chìa cho Jiji một nhúm lá cây làm quà.

“Ái chà, kết bạn nhanh quá nhỉ? Thằng bé này tên là Saa. Cô tên là Maa, chủ sạp báo. Còn lão nhà cô tên Ganta, hiện lang thang ở đâu không rõ.”

“Lang thang?” - Kiki tròn mắt ngạc nhiên.

“Anh ta không nghĩ thế, nhưng với cô thì là thế. Vài hôm trước, anh ta gửi về một thứ.”

Cô Maa lấy trong túi xách ra ba tấm bưu thiếp, khẽ nói với đứa bé đang ngồi trong xe đẩy:

“Con đưa cho chị giúp mẹ.”

Thằng bé cũng khôn ra phết. Bằng đôi tay bụ bẫm đáng yêu, nó lấy từng tấm bưu thiếp đưa cho Kiki xem.

“Lão nhà cô vốn là một nhà thám hiểm, nên nay đây mai đó chả ai biết được. À, lão là người đã phát hiện ra sao chổi Zig Zag đấy, cháu có biết không?” - Người phụ nữ thao thao bất tuyệt về ông chồng “lang thang” của mình.

“Nghe đâu sao chổi Zig Zag có đường bay rất thất thường. Để tìm ra nó, anh ta bỏ nhà bỏ cửa leo lên đỉnh núi để quan sát. Sau đó anh ấy viết một bài phóng sự kể về hành trình gian nan cũng như kết quả thành công mỹ mãn rồi đem đăng báo... Trời ơi! Phải nói số báo đó bán đắt như tôm tươi.” - Nói đến đây, nụ cười trên mặt của cô bắt đầu méo xệch đi.

“Lần này nghe đâu ông ấy đi săn tìm một loài động vật quý hiếm, tên là con tả-bí-lù gì ấy. Đi mất tầm cả năm trời không thấy ló mặt về nhà... Theo cô được biết thì nó thuộc họ Lười. Cái con lười mặt mũi thần thờ treo mình mình trên cây cả ngày, tới mức chả biết nó còn sống hay đã chết ấy.

... Nhưng con tả-bí-lù này nghe nói là biết hát múa nhộn nhịp lắm. Mà thật ra cũng toàn là tin đồn thôi chứ có ai từng nghe nó hát bao giờ. Ấy thế mà lão gàn dở nhà cô lại quyết tâm tìm cho bằng được con vật đó. Còn đòi thu âm tiếng hát của nó mới mắc cười. Thế là lão xách ba lô đi một mạch về hướng quần đảo Bụi Sao, nằm rất xa vịnh Koriko để tìm kiếm. Mà cái

quần đảo đó có cả trăm đảo nhỏ, kiếm cả đời cũng chưa biết gặp được không.” - Người phụ nữ than thở, nghe đến náo lòng.

“Cô chẳng biết tiếng hát của cái con tả-bí-lù gì ấy có ảnh hưởng thế nào đến hoà bình thế giới, nhưng có lẽ việc khám phá những thứ chưa ai từng biết đã là lẽ sống của chồng cô rồi, không bỏ được...”

... Chỉ phải cái bé Saa ngày càng lớn, nuôi một mình cực lắm. Lão đi chỉ gửi mỗi ba tấm bưu thiếp này về. Cô buồn ghê luôn... Thật ra, cái cô muốn là chồng cô có thể thấy được tấm hình của bé Saa. Làm cha cũng phải biết mặt mũi con mình chứ. Mà biết đâu nhìn ảnh con lão lại muốn quay về.”

“Vậy là cháu chỉ cần gửi hình đi, không cần đưa chú ấy về đúng không ạ?”

“Thứ người vô cảm như sỏi đá ấy cháu có muốn đưa về cũng không được đâu.”

Mắt người phụ nữ nhìn ra xa xăm. Sau một hồi, cô đưa cho Kiki xem một tấm hình.

“Đây là ông xã của cô.”

(“Ừa? Đây là Chuồn Chuồn mà?”)

May mà Kiki kịp ngăn suy nghĩ ấy cất lên thành lời.

Người đàn ông trong tấm hình trông giống Chuồn Chuồn như hai giọt nước. Cũng đôi mắt kiếng, vàng trán cao và cặp mắt sáng lúc nào cũng nhìn ngang dọc. Đó là chưa kể cái tướng ốm nhom cao kều cũng y chang nhau.

Kiki nhìn ba tấm bưu thiếp trên tay người phụ nữ rồi hỏi:

“Chú ấy làm cách nào để chuyển mấy tấm bưu thiếp này cho cô nhỉ?”

“Chắc chỉ có cách nhờ thủy thủ trên những chiếc tàu đi ngang qua đảo đem về đất liền rồi bỏ vào hòm thư.” - Cô Maa thở dài, đưa tay ẵm đứa con lên đỡ dành.

Tấm bưu thiếp đầu tiên có ghi hàng chữ “Nó đang ở đây!” cùng với hình vẽ những con vật có sải tay dài, treo toong teng trên một cành cây. Tấm bưu thiếp thứ hai thì chẳng ghi gì ngoài hình vẽ hai vòng tròn lồng vào nhau. Ở giữa có một kí hiệu tam giác trông như lá cờ. Tấm cuối cùng là hình một khung nhạc với các nốt lên xuống, cùng với dòng chữ “Cái này! Cái này”. Chấm hết.

“Sao không có nội dung gì hết vậy cô?” - Kiki nhìn cô Maa, ngơ ngác hỏi.

“Thì vậy mới mệt.”

Như vậy thì cháu chịu thua. Không thể nào biết chú ấy ở đâu để giao hàng đâu ạ.” - Cô bé nhú mày, ra vẻ phiến não.

“Cô cũng biết là khó, nhưng tại nghĩ cháu là phù thủy nên chắc sẽ có cách gì đấy...”

“Xin lỗi cô. Chắc lần này cháu không giúp gì được rồi.”

“Không sao, cô hiểu mà.” - Cô Maa rầu rĩ nói.

Kiki chỉ chờ có vậy, vội trả đóng bưu thiếp lại cho đứa bé.

“Bé con này! Bưu thiếp của ba gửi đó.”

Thằng bé láu lỉnh, nhìn tấm bưu thiếp có vẽ hình mấy con vật một cách thích thú rồi đột nhiên kêu lên:

“Gâu! Gâu!”

“Ôi trời, thằng bé này thật là... Bắt đầu biết nói nhiều rồi cơ đấy. Vậy mà...”

Đột nhiên, cô Maa òa khóc, nói nghẹn ngào:

“Kiki, cháu tìm cách chuyển giúp cô tấm hình này cho ba nó giùm. Xin cháu đấy!”

Người phụ nữ đáng thương nhìn thẳng vào mắt Kiki, thái độ vô cùng khẩn thiết. Cả thằng nhóc cũng hòa theo mẹ nó, mở to mắt nhìn Kiki như thể đang van nài.

Kiki định lên tiếng từ chối lần cuối, nhưng rồi đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

(“Thôi kệ, thử tìm cho họ xem. Tồn chút thời gian cũng được.”)

“Tấm bưu thiếp có ghi hàng chữ ‘Nó ở đây’. ‘Nó ở đây’ có nghĩa là gì?” - Kiki tự hỏi. Phải chăng có thông điệp mà chú Ganta muốn vợ con mình hiểu chăng? Quan trọng hơn hết, ngoại hình của chú Ganta giống Chuồn Chuồn một cách đáng kinh ngạc. Biết đâu đem chuyện này bàn với Chuồn Chuồn thì sẽ tìm ra được vài manh mối cũng nên.

“Hai mẹ con cô đã chờ một năm rồi. Có chờ thêm vài tháng nữa cũng không sao. Cháu cứ yên tâm đi tìm anh ấy giúp cô.” - Cô Maa kết thúc buổi nói chuyện. Hai mẹ con ra về sau khi để lại chỗ Kiki ba tấm bưu thiếp và một tấm hình chụp bé Saa.

Đợi cô Maa về rồi, lúc bảy giờ Jiji mới rón rén đến gần Kiki.

“Kiki này! Nhà thám hiểm là gì vậy?”

“Thì cậu nghe rồi đó. Nhà thám hiểm là người đi tìm hiểu, khai phá những nơi, những thứ quý hiếm mà trước giờ chưa có ai biết đến.”

“Thứ quý hiếm là gì mới được.”

“Thì giống như con tả-bí-lù gì ấy.”

“Mà tớ nói, chưa chắc con tả-bí-lù đó nghĩ mình là một sinh vật quý hiếm đâu.”

“Quý hay không là do con người tự quy định thôi.”

“Làm thế chi cho mệt vậy không biết?”

“Mà nghe nói loài đó hát hay lắm mà.”

“Nếu nói về khoảng hát hò thì tớ cũng đâu vừa. Nghe đây:

MEO MÉO MÈO MÈO MEO MÈO MÈO MÈO MÈO...

Hết!”

“Cậu gọi đó là hát í hả?”

Kiki phì cười. Nhưng sau đó đánh mặt lườm mèo ta:

“Gần đây tớ thấy cậu hỏi linh tinh hơi bị nhiều nhá Jiji.”

“Làm gì có! Người ta chỉ là suy nghĩ sâu sắc ‘hơn mèo’ một tí thôi. Mà cậu cũng là sinh vật quý hiếm mà. Đâu phải cô bé nào cũng biết cưỡi chổi bay đâu nào.”

“Đúng là lí sự.”

...

Cánh cửa có gắn tấm bảng ghi hàng chữ “Câu lạc bộ Bay Lượn” khẽ mở sau khi Kiki vặn nắm tay cửa. Cô bé hẹn gặp Chuồn Chuồn lúc ba giờ chiều. Còn năm phút nữa là đến giờ hẹn rồi. Kiki đưa mắt nhìn qua khe cửa để quan sát bên trong.

“Chào cậu!”

“Ồ! Giật cả mình. Cái cậu này.”

“Cậu nói muốn ra đảo nên tớ đã chuẩn bị sẵn một tấm bản đồ siêu bự đây.”

Kiki lấy ba tấm bưu thiếp trong túi mình ra, đặt lên bàn. Chuồn Chuồn rướn người để nhìn kĩ nội dung được viết trên mỗi tấm bưu thiếp.

“Chà! Ông chú này là nhà thám hiểm à? Oách thế!”

“Cậu gặp chú ấy bao giờ chưa?”

“Chưa. Mà sao cậu hỏi vậy?”

“Tại hai người giống nhau y như đúc ấy.”

“Hả?” - Chuồn Chuồn vội nhìn tấm hình của chú Ganta.

“Uầy! Nhà thám hiểm đẹp trai y như tớ luôn.”

“Cậu có biết gì về con tả-bí-lù không?”

“Có nghe kể. Người ta nói đó loài động vật quý hiếm, thường tụ tập sinh sống trên các hòn đảo xa bờ. Nghe đồn là tụi nó hát đồng ca hay lắm

nhé.”

“Người đàn ông này đang tìm kiếm bọn chúng đấy.”

“Thật không? Ngầu quá.”

“Ngầu cái đầu cậu á. Đã làm cha rồi mà không biết thương con, vì mấy con thú chả ai biết là con gì mà bỏ vợ bỏ con đi biên biệt thì ngầu cái nổi gì. Người vợ tuyệt vọng của chú ý khẩn thiết nhờ tớ mang tấm hình chụp con trai mình cho cha nó xem, mà quần đảo Bụi Sao ở xa vịnh Koriko quá. Manh mối cũng chỉ gói gọn trong mấy tấm bưu thiếp này. Cậu xem có cách nào giúp tớ không?”

Chuồn Chuồn chăm chú nhìn tấm bưu thiếp trên bàn.

“Cậu đợi tớ một tí.”

Anh chàng lật sang trang tiếp theo của tấm bản đồ.

“Chắc chắn, không ngờ quần đảo Bụi Sao lại có nhiều đảo con như vậy. Xem ra người đàn ông này đã phải vất vả nhiều đấy... Khoan đã, không lẽ...”

“Không lẽ gì?”

“Hình vẽ trên tấm bưu thiếp này chính là hình dạng của một trong số những hòn đảo ở đây?”

... Thôi đúng rồi, đây rất có thể đó là hình dạng của một hòn đảo. Cậu nhìn đi, ở đây có một hòn đảo hình tròn, nhưng chỉ rìa ngoài là có đất, bên trong vẫn là biển. Như vậy chẳng phải rất giống hình trên tấm bưu thiếp sao?”

“Đúng rồi!” - Kiki thở phào nhẹ nhõm.

“Đằng ấy đừng vội mừng sớm như vậy. Ở đây đảo nhiều vô kể. Tìm một người giữa mênh mông thế này chẳng khác nào mò kim đáy bể đâu... Mà cũng nên thông cảm cho nhà thám hiểm này. Tớ nghĩ ai mà chẳng muốn là người đầu tiên phát hiện ra một thứ gì đó trước giờ chưa có người nào thấy qua hay biết đến.”

“Ý là cậu cũng thích như vậy ư?” - Kiki đột nhiên cảm thấy nộ khí xung thiên.

Cô bé biết Chuồn Chuồn là một người tốt, cái gì cũng giỏi dù thích làm những chuyện khác người. Nhưng chẳng lẽ đàn ông con trai ai cũng vậy? Chỉ biết đến niềm vui thú của riêng mình mà bỏ mặc tất cả ư? Người đàn ông đó say mê thám hiểm như vậy, chắc chưa bao giờ nghĩ đến cảm xúc của vợ con dành cho mình. Kiki bất giác nói một tràng:

“Tớ chỉ nghĩ bọn tả-bí-lù gì đấy vốn chẳng quý hiếm đến thế. Chỉ có con người là tự nâng giá trị của chúng lên trên những thứ khác mà thôi.”

“Hà?”

Anh chàng ngỡ ngác nhìn điệu bộ khó chịu của Kiki, tự hỏi không biết mình đã làm gì khiến cô bé nổi giận như vậy.

“Mà thôi, đằng nào ngày mai tớ cũng sẽ đi tìm chú ấy.” - Kiki nói gọn lọn rồi đứng dậy ra về.

“Nhưng cậu nghĩ là mình tìm được ông chú đó không? Manh mối quá ít mà.”

“Tớ đã lỡ hứa với cô ấy rồi. Việc đến làm sao mình từ chối được. Cứ tìm đã. Không được thì thôi.”

“Kiki giỏi quá ta. Nhìn nữ tính mà thật ngoan cường.” - Chuồn Chuồn nói, miệng cười tươi rói như không có chuyện gì xảy ra.

(“Người gì mà vô tâm quá trời!”)

Chào tạm biệt xong, Kiki cười chỏi bay thẳng về tiệm cô Osono.

...

Ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng là cô bé đã dậy chuẩn bị đồ đạc rồi khởi hành về phía quần đảo Bụi Sao. Tính ra cũng đã rất lâu rồi Kiki mới bay trên biển thế này. Ra khỏi vịnh Koriko không bao xa, gió bắt đầu đổi chiều. Với kinh nghiệm của mình, Kiki nhẹ nhàng vào sức gió để lấy đà bay vút lên. Nhìn biển cả mênh mông không bến bờ, nổi bực tức về thái độ của Chuồn Chuồn hôm qua chỉ như một hạt cát, không cần thiết phải để tâm đến nữa.

Công nhận bay vẫn là nhất.

Kiki đột ngột tăng tốc, lướt gió bay vèo đi như một mũi tên.

“Này! Chậm thôi! Bay kiểu này chắc hai đứa mình xuống biển chơi với cá mập luôn quá.” - Jiji ré lên.

“Phải đến được đó trước khi trời tối. Không là khởi tìm. Bây giờ tớ đang chạy đua với mặt trời đấy.” - Vừa đáp lời Jiji, cô bé vừa chuyển mào ta vào ngòi trong lòng mình.

Ánh hoàng hôn rực rỡ nhạt dần báo hiệu đêm đen sắp ập xuống. Từ xa xa phía chân trời, Kiki bắt đầu thấy một cụm những hòn đảo nhỏ trông chẳng khác gì dấu chấm giữa đại dương bao la. Xung quanh chúng là từng đợt sóng biển vằn vũ tung bọt trắng xóa không ngừng. Chuồn Chuồn nói không sai. Quần đảo Bụi Sao là một tập hợp gồm vô số đảo nhỏ nối liền

nhau như những mắt xích. Có đảo nhìn như mặt trăng đêm mùng ba, có đảo uốn lượn như rấn biển.

“Trời ơi, phải tìm người giữa một ‘rừng’ đảo thế này ư? Chết mất.” - Kiki thốt lên.

“Để xem có hòn đảo nào có hình thù giống như hai hình tròn lồng vào nhau không.”

Kiki lấy ra tấm bưu thiếp của người vợ trẻ, nhìn chăm chú.

“Hai hình tròn này nghĩa là gì nhỉ? Lỗ hổng ở giữa là biển như Chuồn Chuồn nói, hay ngược lại nó là một hòn đảo?” - Cô bé bắt đầu thấy hoảng rồi đây.

Kiki tự trách mình. Phải chi lúc đó hỏi Chuồn Chuồn kĩ hơn một chút có phải tốt không.

(“Công nhận mình dở thật, cả giận mất khôn.”)

Trời bắt đầu tối dần. Nếu không mau tìm ra chú Ganta thì tối nay Kiki bắt buộc phải qua đêm tại một trong những hòn đảo hoang này. Tim Kiki bắt đầu đập mạnh. Cô bé vừa bay, vừa mở căng mắt, cố tìm bằng được hòn đảo có hình dạng như kí hiệu trên tấm bưu thiếp.

(“Sao không ghi đại địa chỉ cho người ta nhờ. Vẽ kí hiệu chi cho bây giờ tôi phải khổ thế này.”)

“Có ổn không vậy Kiki?” - Jiji lo lắng hỏi.

“Phải ổn thôi.” - Cô bé cảm cẫu đáp.

Gió lạnh dần. Giờ thì cả bầu trời trên đầu và đại dương dưới chân đều bị nhuộm thành một màu đen kịt. Đột nhiên, Kiki chợt thấy một vệt sáng nhấp nháy đâu đây.

“Là ngôi sao à?”

Cô bé vội ngẩng mặt nhìn trời. Rõ ràng là có ánh sáng. Nhưng chúng lại không phát ra từ phía trên, mà là từ phía dưới mặt biển. Kiki hoảng hốt đảo mắt nhìn xuống một lần nữa. Khung cảnh lại trở nên tối tăm, không có gì khác ngoài gió biển và từng cơn sóng xô vào những hòn đảo đen xì đến đáng sợ.

“Khoan đã!” - Kiki lấy vạt áo lên chùi mắt mình để nhìn cho rõ.

Từ phía bên dưới lại nhấp nháy thêm vài lần nữa.

“Là ánh đèn đó Jiji.” - Kiki hét lên, sau đó bay ngay đến hòn đảo nơi có ánh đèn nhấp nháy.

Đúng như lời Chuồn Chuồn tả. Đây là một hòn đảo hình chiếc nhẫn. Ở giữa đảo là một biển hồ rất lớn. Giữa hồ là một vật gì đó trôi lênh bênh. Là

một lá cờ hình tam giác, được neo bởi một chiếc phao cứu sinh, giống y như hình vẽ trên buro thiếp!

Có vẻ như ai đó đã đặt nó ở đây làm ám hiệu. Kiki hấp tấp chúc đầu chúi hạ cánh.

Cả hòn đảo được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp cây cối. Vất vả lắm Jiji và Kiki mới len lỏi được giữa bốn bề rậm rạp. Lần theo ánh sáng yếu ớt trong đêm đen không phải là một chuyện dễ dàng gì. Nhưng cuối cùng, cô bé cũng tìm ra vị khách hàng quan trọng.

Trước mắt cô bé là một người đàn ông râu tóc xồm xoàm, ngồi thu lu trên chiếc võng mắc giữa hai thân cây cao lớn. Ngay bên cạnh là một túp lều nhỏ được làm từ những cành cây gãy và lá rừng.

Nghe tiếng động, người đàn ông bất thành linh quay lưng lại. Vừa thấy bộ dạng của Kiki - tay xách chổi, quần áo xộc xệch, lại có cả mèo đen hộ tống, ông ta liền ngã luôn khỏi võng.

“Chú Ganta phải không ạ?” - Kiki lên tiếng bắt chuyện, sẵn tay lấy ra mấy tấm hình của bé Saa đưa cho người đàn ông xem.

“Đây là tấm hình mà vợ chú nhờ gửi. Còn cháu là Kiki, chuyên cung cấp dịch vụ giao hàng ở thành phố Koriko.”

“Đâu, đưa chú xem!” - Chú Ganta vội vã đưa tấm hình về phía ngọn đèn để nhìn cho rõ.

“Ôi! Kì diệu làm sao. Nó lớn đến thế này cơ à?”

(“Kì diệu cái gì? Kì cục thì có. Cái ông vô tâm này!”)

Đang nhìn chăm chú tấm hình, chợt chú Ganta ngẩng mặt lên hỏi Kiki:

“Sao cháu biết chỗ này mà đến?... À! Mà cháu là phù thủy mà. Chắc dùng quả cầu chiêm tinh để tìm chứ gì. Có quả cầu đó là thấy hết cả thế gian đấy.”

“Cái đó thì...” - Kiki nói lí nhí trong miệng.

(“Lại nữa rồi. Nếu mà mình thật sự có phép thuật cao siêu như vậy thì đâu phải vác xác tới tận đây chứ... Thiệt tình.”)

“Thật ra là cháu dựa vào hình vẽ trên tấm buro thiếp này mà đến. Cũng nhờ ánh đèn nhấp nháy mà cháu dò ra được vị trí của chú.” - Kiki nén giận giải thích. “Mà nếu chú viết rõ ràng một tí thì cháu nghĩ sẽ dễ tìm hơn đấy ạ.”

“Xin lỗi nhé! Chú cũng không biết là mình đang ở đâu nữa. Chú đã đi lang thang bao nhiêu nơi, từ tàu này qua tàu khác. Đến khi dừng lại thì

chẳng biết mình đang ở đâu. Mấy tấm buro thiếp này là chú nhờ tàu chuyên giùm vào bờ đấy.”

Chú Ganta là một người đàn ông trung niên, râu ria đầu tóc cháy nắng vàng hoe, mọc lòa xòa che hết cả khuôn mặt. Chỉ duy nhất là đôi mắt sáng ngời sau gọng kính cũ là giống với người đàn ông trong ảnh chụp.

“Thôi, cháu phải về đây. Khuya quá rồi.”

“Cháu về ngay á? Thôi để ngày mai đi. Buổi tối trên đảo này có nhiều điều hay lắm.” - Chú Ganta hào hứng kể.

“Nhưng mà...” - Nói đến đây, Kiki chợt nảy ra suy nghĩ.

(“Chẳng phải lúc đầu mình cũng muốn tận mắt quan sát thứ đã làm người đàn ông này say mê đến vậy hay sao? Cứ ở thử một đêm đi vậy.”)

“Nhưng mà... có được không chú.?” - Kiki vờ khách sáo.

“Đương nhiên là được rồi.” - Người đàn ông hồ hởi giảng thêm một cái võng cho Kiki nằm.

...

“Dậy đi! Nữ phù thủy!”

Chợt nghe có tiếng ai giục, Kiki choàng mở mắt.

“Cháu nhìn kĩ cái cây đằng kia xem.”

Kiki đưa mắt nhìn về hướng tay chỉ. Một bày thú khoảng năm mươi con đang dùng tay phải của mình treo lủng lẳng trên cành của một cây cổ thụ.

“Đó là... con tả-bí-lù phải không ạ?”

Chú Ganta khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

Bầy thú không hề nhúc nhích, cứ treo mình trên cây như những cái bị.

Trời bắt đầu hửng sáng. Một chuỗi âm thanh trầm đục vang lên khi những tia sáng đầu tiên chạm xuống khu rừng:

KO KO KO KO ~

RU RU RU RU ~

Ban đầu chỉ là những tiếng kêu nhỏ rời rạc, sau to dần, nghe như tiếng kinh cầu ban mai. Đến khi trời sáng hẳn, thứ âm thanh đó biến mất, nhường chỗ cho lũ chim hót líu lo và tiếng sóng biển rì rào.

Bọn tả-bí-lù vẫn chả có vẻ gì muốn di chuyển.

“Cháu có biết bản hợp ca của vũ trụ không? Chúng ta chỉ có thể nghe nó vào thời khắc giao nhau giữa bóng đêm và bình minh thôi.”

“Hình như cháu từng nghe ở đâu rồi thì phải.”

“Hả? Thật không? Đúng là phù thủy có khác.”

“Không ạ. Ý là cháu đã từng nghe chuyện chú vừa kể ở đâu rồi.”

(“Cái cách nói “Đúng là phù thủy có khác” đó cũng y chang Chuồn Chuồn, chẳng khác xiu nào.”)

“Cháu nghĩ nó cũng giống tiếng hát của bọn tả-bí-lù này.”

“Thật không?”

“Cháu có cảm giác như vậy. Với lại chú không thấy tiếng hát của chúng nghe như câu ‘Nó ở đây, nó ở đây’^[2] à?”

“Cháu nói chú mới để ý. Chú nghĩ bọn tả-bí-lù này cất tiếng hát để kết nối với thân linh ở thế giới bên kia. Chỉ là suy đoán cá nhân thôi nhưng chú thật sự nghĩ như vậy đấy.” - Chú Ganta hít một hơi dài rồi tiếp tục nói. “Mong muốn của chú là có thể thu âm lại tiếng hát của chúng rồi cho Maa, bé Saa và tất cả mọi người cùng nghe.” - Nói đến đây, mắt người đàn ông rơm rớm nước.

Trong đầu Kiki đến giờ vẫn còn âm vang tiếng hát lúc nãy.

(“Dòng chữ ‘Nó ở đây’ trên bưu thiếp ra là tiếng hát của lũ tả-bí-lù này.”)

“Chú sẽ ở đây thêm một thời gian nữa để tiếp tục thu âm giọng hát của chúng. Với lại muốn về cũng phải chờ tàu nên chưa biết lúc nào. Khoảng mười ngày sẽ có một chuyến ghé vào đây, nên chắc cũng không quá khó khăn đâu... À, hồi chiều chú có viết thêm một tấm bưu thiếp nữa. Nhờ cháu chuyển về cho vợ chú giùm nhé.”

“Vâng ạ.” - Kiki trả lời, từ tốn nhận tấm bưu thiếp từ tay chú Ganta, bật cười khi nhận ra cặp mắt, cái miệng, thậm chí là nụ cười của chú Ganta đều giống hệt bé Saa.

Khi Kiki cười chõi bay về thành phố sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, Jiji mới lên tiếng:

“Chuồn Chuồn nói là muốn cậu chia sẻ một chút cá tính cho hẳn, mà tớ thấy Kiki đã chia sẻ nhiều thứ cho mọi người lắm rồi còn gì... Làm nghề giao hàng thế này cực chết thôi.”

“Nhưng bù lại tớ cũng nhận được rất nhiều thứ mà. Chẳng phải tớ là một trong những người đầu tiên được nghe bản hợp ca thú vị đó sao?”

Kiki trả lời, quay mặt về phía Jiji, cười toe toét.

Chương 7: Kiki và chiếc váy hoa cúc bướm

Nhờ trận mưa rào rích suốt đêm qua mà sáng nay thời tiết mát mẻ hẳn. Bầu trời đầu thu trong vắt cùng vài áng mây lững đặng trôi nhìn chẳng khác gì những vân trứng nổi trên mặt nồi canh mới nấu. Kiki mở cửa chính, hít một hơi thật sâu để tận hưởng làn gió mát đang ùa vào phòng.

“A, Kiki! Chào buổi sáng.”

Trước mặt Kiki là cô Osono, đang vui vẻ chơi đùa cùng công chúa nhỏ của mình.

“Jiji! Jiji!” - Bé Nono vừa bi bô vừa chạy lại chỗ Jiji, có vẻ thích thú lắm.

Nhưng muốn thân với mèo ta đâu có dễ. Vừa thấy bóng đứa bé từ xa là Jiji hốt hoảng chạy biến vào trong nhà. Bọn mèo cảnh giác thế đấy.

Kết quả là Nono òa khóc văng lên, làm cô Osono phải vất vả dỗ dành:

“Chặc chặc, Jiji nhà ta xấu tính quá. Không chịu chơi với bé gì hết.”

Kiki nhẹ nhàng bồng đứa bé lên an ủi một tí rồi nhẹ nhàng giải thích:

“Mới hôm qua, Nono đã bứt cả chùm lông đuôi của Jiji. Jiji đau, Jiji giận, Jiji không dám chơi chung nữa đâu.”

Cô Osono phá lên cười, đỡ đứa bé từ Kiki.

“Mà hôm nay cô mặc đồ đẹp thế? Nhìn cái váy dễ thương ghê.” - Kiki chỉ cái váy cô Osono đang mặc, trầm trồ khen.

“À, cháu nói cái này hả? Đồ cũ thôi. Cô mua ở Hội chợ Cái-gì-cũng-có đấy. Cháu có biết khu chợ đồ cũ ở đường Cây Du không?”

“Dạ biết, cháu có bay qua đó mấy lần.”

“Cô mua ở tiệm của chị Ui. Tiệm đó nhiều món độc lạ lắm. Đồ đạc không bày trong tủ kính mà treo la liệt trên hai cây du trước nhà, trông đến mà tức cười.

... Mà cái váy này chắc đến chục năm là ít. Kiểu này ngày xưa thịnh lắm. Giờ mặc là như người thế kỷ trước luôn. Cô ưng là vì cái màu thôi.”

“Không biết chủ cũ của cái váy này là người như thế nào nhỉ?”

“Cô cũng tò mò muốn biết đấy.” - Cô Osono nói, tay điệu đà kéo vạt váy xòe rộng ra làm dáng.

“Mà chị chủ tiệm đồ cũ đó cũng lãng mạn kinh khủng. Vừa bán hàng vừa làm thơ nữa cơ. Mà thơ gì cô đọc chẳng hiểu... Được cái tiệm đó bán toàn đồ đẹp không. Hôm nào cháu có đi đâu ngang qua nhớ ghé vào đó xem thử cho vui.”

“Nhưng phù thủy tui cháu chỉ được mặc độc một màu đen thôi. Đâu có thay đổi được.” - Kiki nhìn xuống bộ váy áo đang mặc, thở dài ngao ngán.

“Không mua váy được thì mua thứ khác. Cô thấy ở đó cũng có bán nơ cài đầu, kẹp tóc... đủ cả. Cháu lựa xem cái nào hợp rồi mua. Vớ lại... Ồi, này giờ mãi chuyện quên chưa mở cửa tiệm.”

Cô Osono sấp sấp ngửa ngửa chạy đi sắp xếp tiệm bánh mì để chuẩn bị mở cửa. Chờ bóng cô khuất hẳn, Jiji mới từ từ ló đầu ra ngoài.

“Sao cậu ghét bé Nono vậy? Con bé dễ thương thế cơ mà.”

“Cứ thử bị nó bút trụi lông xem còn thấy dễ thương nữa không. Quan trọng hơn là, tớ không thích mấy đứa quần tã. Nhìn ghê ghê sao ấy. Đợi khi nào nó mặc váy đi rồi tớ ra chơi chung cũng không muộn.”

“Chậc.”

Chợt Kiki nhìn Jiji đầy ngạc nhiên. Chẳng lẽ đến Jiji cũng thích mấy cô bé mặc váy ư?

“Jiji! Đi chơi chút không?”

“Tớ hội chợ Cái-gì-cũng-có chứ gì? Tớ lại chả đi guốc trong bụng cậu.”

Miệng nói vậy chứ mèo ta vẫn mau lẹ nhảy lên cán chổi ngồi ngay ngắn.

...

Kiki đáp xuống sát hội chợ, tay vác chổi, chân rảo bước, mắt nhìn nghiêng ngó dọc hai bên đường. Hàng quán ở đây cái nào cũng tạm bợ, bé xíu xinh, xếp sát sàt sát nhìn muốn ngộp thở. Tiệm thì bày la liệt ly tách, tiệm thì bỏ hoa dại vào lồng rồi bỏ chơ vơ trước cửa... Ai muốn mua thì bán, chả đi đâu mà vội.

“Mai một nếu kinh doanh thì tớ sẽ mở một cửa tiệm bán nút áo.” - Kiki thì thầm với Jiji, lúc này đang ngồi chễm chệ trên vai mình.

“Cậu mở đi. Tớ sẽ phụ.”

“Phụ gì mới được?”

“Thì khách vào tớ sẽ nói ‘Xin chào quý khách’. Vậy đó.”

“Vậy phải tập thêm mấy lời thoại kiểu ‘Quý khách thích cái nút nào cứ nói. Tôi sẽ lấy kéo cắt xuống cho ạ.’, đại loại thế. Tớ mà mở tiệm đó ra, tớ sẽ đính nút lên kín cái áo đang mặc luôn...” - Cô bé phụng phịu.

“Ồ kìa...” - Kiki chợt thốt lên. Cách cô bé không xa là một anh chàng với cặp kính cận to tổ chẳng, vừa liếm kem vừa chuyện trò rôm rả với người bên cạnh.

“Chuòn Chuòn?”

Kiki định chạy đến bắt chuyện. Nhưng lại chùn chân khi cô bé nhận ra người đứng bên cạnh Chuòn Chuòn không ai khác, chính là Mimi. Cả hai say sưa tới độ tạo cho người ngoài cảm giác khó mà chen vào. Đã vậy, hôm nay Mimi mặc một cái đầm màu hồng phấn với hay tay áo hình quả chuông, trông đáng yêu vô cùng.

Không hiểu sao Kiki cảm thấy tim mình đập như trống dồn trong lồng ngực.

“Sao thấy ‘chàng’ mà dửng dưng vậy?” - Jiji đưa móng mèo khều khều vai áo Kiki.

“Thì... À, cửa tiệm của cô Ui ở đâu nhỉ? Gần trụ điện thoại công cộng đúng không!?” - Cô bé tảng lờ câu hỏi của Jiji, hỏi băng quơ để đánh trống lảng.

“Trụ điện thoại cái đầu cậu. Là đường cây Du, đường CÂY-DU, nghe rõ chưa?” - Jiji xù lông, cong người hét vào tai Kiki.

“Cậu cần gì phải la lớn thế. Tớ có bị điếc đâu.”

“Cô Osono đã dặn là đường Cây Du mấy lần rồi. Trụ điện thoại ở đâu ra?” - Jiji có vẻ muốn phát khùng.

Tiệm quần áo mà cô Osono nói nằm ở gần cuối chợ. Trước tiệm là hai cây du đứng kề bên nhau. Một cây thì treo đồ nam. Cây còn lại treo đồ nữ. Giữa hai gốc cây là một phụ nữ trẻ đang ngồi hí hoáy viết gì đó vào quyển sổ kê ngay ngắn trên đầu gối của mình.

Kiki đưa tay chạm vào từng bộ trang phục treo trên những cành cây. Có bộ đính ren trông chẳng khác nào một chiếc váy cô dâu lộng lẫy, có bộ váy xòe rộng, giản dị nhưng tinh tế. Lại còn có một cái áo liền thân in họa tiết hình bông hoa hoặc bong bóng... Bộ nào cũng đẹp lung linh.

Chợt, Kiki thờ dài một cái rờ to. Vừa hay cô chủ tiệm ngẩng mặt lên, cất tiếng hỏi cô phù thủy nhỏ đang rầu rĩ:

“Ồ! Không lẽ... em là nữ phù thủy mà người dân trong thành phố đang bàn tán xôn xao đó ư?”

“Dạ phải.” - Kiki khẽ gật đầu.

“Chưa chớ! Ngạc nhiên chưa. Không ngờ phù thủy cũng đi chợ trời mua đồ như người thường nha.”

“Chắc tại lúc nào em cũng mặc độc một màu đen thui hết.”

“Đâu có, chị thấy bộ này cũng hợp với em lắm mà.”

“Nói thật, thấy chị có nhiều đồ đẹp thế này, em ghen tị ghê luôn ấy.” - Kiki cười buồn, cảm thấy trong lòng một chút tủi thân.

Bỗng, cô phù thủy nhỏ phát hiện ra trước mặt mình là một cái váy liền thân màu hồng phấn, được trang trí bằng những bông hoa cúc bướm vô cùng duyên dáng. Chiếc váy xinh đến mức hai má cô nhóc đỏ ửng lên. Kí ức bất chợt ùa về. Kiểu dáng chiếc váy này rất giống với chiếc mà Kiki bắt gặp tại một cửa hàng thời trang ở quê nhà. Cô bé còn định mặc cái váy đó trong ngày xuất hành đầu tiên của mình. Nhưng đến phút cuối, vì cái quy định trang phục phù thủy không được có bất kì màu nào khác ngoại trừ màu “đen huyền diệu” nên Kiki lại phải mặc cái váy đen thui quen thuộc.

Thế nhưng, từ khoảng khắc lần đầu tiên nhìn thấy, hình ảnh của chiếc váy đã luôn nằm trong tâm trí cô thiếu nữ mới lớn.

(“Cái áo này mà mình mặc thì đẹp hết biết luôn.”)

Kiki bắt đầu tưởng tượng hình ảnh của mình khi mặc chiếc váy xinh đẹp đó, rồi còn thử so sánh nó với cái váy mà Mimi đang mặc. Trong lúc Kiki đang thả hồn với những giấc mơ hường phấn thì cô Ui vẫn ngoáy bút không ngừng nghỉ.

“A, chị đang làm thơ phải không? Em có nghe cô Osono kể là chị thích làm thơ lắm.”

“Cô Osono? À, là bà chủ tiệm bánh mì ấy à? Em có muốn đọc thử bài thơ này không?” - Người phụ nữ trẻ nhẹ nhàng đứng dậy, trên tay vẫn cầm cuốn sổ đang mở.

“Dạ muốn ạ.” - Kiki đáp lời, gật đầu liên tục.

Bài thơ không dài, được viết ngay ngắn trong cuốn sổ cũ kĩ với nội dung như sau:

*Ôi, cơn đau này!
Dù mắt nhắm ta vẫn thấy dai dẳng.
Ôi, cơn đau này!
Dù tim ngừng đập vẫn không thể xóa nhòa.*

*Dù có trốn chạy,
Trái tim vẫn không ngừng rỉ máu.*

“Đây là thơ tình đầy cô nhóc.” - Cô Ui nói một cách tự hào.
 (“Cái này mà là thơ á?”)

Đúng là bài thơ cụt lùn và đầy “quần quại”, nhưng cũng không khó hiểu như cô Osono tả. Kiki đặc biệt ấn tượng với cụm từ “con đau này” được lặp đi lặp lại. Nó cứ vang vọng trong tim cô bé, như một bản nhạc buồn không có đoạn kết. Không biết có phải do cảm giác tủi thân khi bắt gặp cảnh Chuồn Chuồn và Mimi nói chuyện thân thiết với nhau lúc này hay không mà cô nhóc thấy đồng cảm với bài thơ này ghê gớm. Kiki cảm chiếc váy tuyệt đẹp trên tay, bần thần ngắm nhìn những họa tiết hình hoa cúc bướm xinh xắn. Cô nhóc nhớ rất rất lâu về trước, bà Kokiri từng nói: “Con biết không, màu đen của phù thủy là tổng hòa của tất cả các màu sắc trên thế giới này. Đối với những phù thủy cao quý tồn tại với sứ mệnh giúp đỡ con người như chúng ta thì đây là màu hợp nhất. Đó là quy định từ xưa rồi.”

Nhưng kiểu váy với họa tiết hoa cúc bướm này thật sự quá dễ thương. Kiki tiếp tục thờ dãi. Đột nhiên, chiếc váy Kiki đang cầm trên tay bị ai đó kéo ngược về phía sau khiến cô bé giật mình giằng lại.

“Cho tớ xem cái áo này một tí đi!”

Bấy giờ Kiki mới nhìn thấy rõ. Giọng nói phát ra từ phía sau chiếc váy là của một cô nhóc trạc tuổi Kiki.

“Cháu thích cái váy này lắm. Dì cho cháu mặc thử nhé?” - Con nhỏ cất giọng nũng nịu với cô Ui, không biết từ lúc nào đã quay trở về với những vần thơ tình sến súa.

“Thoải mái đi cháu yêu!” - Thi sĩ không chuyên đáp một câu gọn lỏn.

Ngay lúc này, Kiki lập tức nhìn thẳng vào mắt cô Ui, khẩn thiết nói:

“Chị ơi! Cái này em đang định mặc thử mà. Chị cho em thử trước nhé!”

“Gì cơ!?” - Con nhỏ kia sẵn giọng.

“Thích vậy đó được không?” - Kiki cũng đâu chịu thua.

“Cái này cháu thấy trước mà. Đúng không dì? Còn cậu thì đi kiếm mấy cái váy đen mà mặc.”

“Cái này tớ thấy trước!” - Kiki tức tối la lên. Chính cô bé cũng không ngờ mình lại có thể bốc đồng đến như vậy.

“Người đâu mà lạ lùng. Cái váy này rõ ràng là tớ thấy trước. Đằng ấy mau bỏ tay ra!” - Cô nhóc lườm xéo Kiki, tay vẫn cố sức kéo chiếc váy

về phía mình. Sự càng lúc càng loạn. Đến mức cô Ui phải quăng sổ vút bút qua một bên để can hai cô bé.

“Thôi, khỏi tranh giành nữa. Mua phút là xong.” - Nói là làm, cô bé kia mở túi xách lấy tiền trả cho chiếc váy, mặc kệ Kiki.

“Ấy... vụ này... cô chưa chuẩn bị tinh thần...” - Cô Ui cũng phát hoảng. Nhưng vẻ mặt buồn bã của Kiki cũng khiến cô chạnh lòng. Cô nhẹ nhàng khuyên cô nhóc ngỗ ngược:

“Chết! Di quên. Cái váy này di lỡ bán cho cô bé kia từ nãy. Cháu thông cảm nhé.”

Kiki cảm thấy toàn thân mình run lên khi nghe lời người phụ nữ trẻ. Cô Ui đưa mắt nhìn Kiki, khẽ gật đầu.

“Ồ đây còn nhiều cái khác đẹp lắm. Cháu lựa thêm vài bộ đi. Di bán rẻ cho.”

“Cháu không thèm!” - Cô nhóc kia bĩu môi, quay đầu đi một mạch. Lúc này, Kiki mới phát hoảng thực sự, luống cuống không biết làm gì.

Cô Ui bật cười, cố trấn an Kiki:

“Không sao đâu, em cứ mặc thử xem.”

“Nhưng mà... xin lỗi chị, thật ra là em... không có đủ tiền mua.” - Cô phù thủy lí nhí, mặt cúi gằm xấu hổ.

“Chị sẽ cho em mượn mặc thử một buổi được không? Lâu lâu phù thủy cũng phải có nửa ngày xả hơi chứ. Em cứ mặc rồi đi dạo một vòng đi.”

“Nhưng làm vậy kì lắm ạ...”

“Kì gì mà kì, chị cũng muốn thấy phù thủy làm điệu mà.”

“Nhưng em...”

“Không nhưng nhị gì hết. Đừng khách sáo!” - Cô chủ tiệm tốt bụng với tay lấy chiếc váy đang treo trên cành cây xuống trao cho Kiki.

“Em muốn mặc thử cái này lâu rồi.” - Kiki reo lên phấn khích.

Sau khi ăn vận chỉnh chu, nhìn trước ngó sau đàng hoàng rồi, cô nhóc mới dám bước ra phố.

Cô Ui còn hào phóng cho Kiki mượn thêm một đôi giày trắng xinh xắn hợp với chiếc váy cô bé đang mặc. Kiki gửi chổi cùng bộ cánh đen như đêm ba mươi lại tiệm của cô Ui, bắt đầu nửa ngày làm con gái đúng nghĩa của mình.

Cứ đi vài bước là Kiki lại xoay một vòng, khiến chân váy bên dưới xòe ra. Những họa tiết hoa cúc bướm trông cứ như đang xoay theo điệu múa đó, nhìn xa xa chẳng khác nào chiếc chong chóng đồ chơi của lũ trẻ con trên

phố. Trong lòng Kiki tràn ngập một niềm sung sướng khó tả, đến mức cái vũ điệu xoay vòng ấy cứ tiếp nối mãi không thôi.

“Này! Cậu còn định múa may đến bao giờ hả? Xoay thêm lúc nữa chắc ngã luôn xuống biển quá!” - Jiji làu bàu, đành chịu thua trước cô chủ.

“Tớ muốn mặc bộ này ra ngồi ở quán cà phê bờ biển ghê.”

“Cà phê bờ biển á? Cái khu sang chảnh đó toàn người lớn không. Mà phải là mấy người lắm tiền nhiều của cơ.”

“Chính là nó đấy. Tớ sẽ chọn một chỗ ngồi có hướng nhìn ra biển thật đẹp rồi gọi một món kem mát lạnh được bày trong ly thủy tinh tao nhã. Tớ có thấy cảnh này một lần rồi. Hết sức phong cách luôn. Chi nhiều một chút cũng không sao, vì hôm nay là một ngày đặc biệt mà.

... Tưởng tượng nhé. Tớ ngồi nhấm nháp kem trong khung cảnh tuyệt đẹp. Mà là ăn bằng muỗng vàng hoàng, chứ không giống cái kiểu vừa cầm vừa đứng ăn ngoài đường đâu... Mà mấy thứ bán trong phố toàn đá bào chứ kem nổi gì. Cái này người ta bán là kem hãn hoi, ngon tuyệt đối.”

“Cậu nói cũng có lí. Mấy cây kem ốc quế cứ chảy nước nhìn ghê ghê thế nào ấy.”

“Lâu lâu mới có dịp Jiji đồng tình với ý kiến của tớ đấy.” - Kiki khẽ nhún vai, đưa tay vuốt ve tấm lưng dài ngoẵng của mèo.

Quán cà phê mà cả hai chọn là một tòa nhà lộng lẫy màu trắng nằm khuất sau khu vườn được bài trí đẹp mắt, nhìn thẳng ra biển. Trong vườn, những chiếc bàn tròn màu trắng cùng vài chiếc ghế dựa nằm nối đuôi nhau chiếm phần lớn diện tích của khoảnh vườn.

Sau khi được một anh phục vụ đẹp trai vận vét trắng lịch lãm đưa đến chỗ ngồi có vị trí gần biển nhất, Kiki mới nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống theo đúng phong cách của một quý cô thứ thiệt. Lấy hết can đảm, cô bé cất tiếng lí nhí:

“Anh... cho em một ly kem nhé!”

Vài phút sau, trên bàn của Kiki xuất hiện một miếng lát ly trang nhã cùng một chiếc muỗng bạc quý tộc. Và món chính, một ly kem màu cam rực rỡ cũng được dọn lên theo ý muốn của cô nhóc.

“Nhìn này Jiji!” - Kiki kêu khe khẽ, không giấu nổi sự phấn khích.

“Đầu muỗng có chạm họa tiết hoa huệ. Nhìn thật quý phái làm sao!”

Mèo ta cũng gật gù, ra vẻ tán thưởng. Kiki nhẹ nhàng dùng muỗng múc từng miếng kem đưa lên miệng. Cô thích thú cảm nhận sự ngọt ngào đang

lan tỏa trên đầu lưỡi mình. Thỉnh thoảng, cô bé cũng vét kem bằng đầu ngón tay cho Jiji “hưởng sai” vài miếng.

Phải nói là món kem thơm ngon đến tận miếng cuối cùng.

Cô nhóc khẽ đưa tay chống cằm, mắt nhìn xa xăm về phía biển, nơi sóng vẫn đều đặn xô bờ. Tụ dưng, hình ảnh Chuồn Chuồn đang truyện trò vui vẻ với Mimi không biết từ đâu ùa về khiến gương mặt phù thủy nhỏ dăm chiêu. Kiki cố gắng bắt chước nụ cười của Mimi như khi cô bạn chuyện trò với chàng bốn mắt. Nhưng rồi thì sao? Xung quanh Kiki bây giờ là những nhân viên phục vụ, là khung cảnh tráng lệ của ngôi nhà màu trắng. Ngoài ra còn gì nữa?

Cô phù thủy nhỏ buồn rầu thở dài, đưa tay xò rộng chiếc váy của mình, nhìn những bông hoa cúc bướm với một đôi mắt vô cảm.

“Ôi, nỗi đau này.” Chợt, câu thơ của cô Ui vang lên trong đầu cô bé.

(“Không biết Chuồn Chuồn đã nói gì với Mimi nhỉ? Với mình thì thì lúc nào cậu ta chẳng bàn mấy chuyện bay bổng, máy bay, chổi bay gì búa lua xua. Không biết đối với một cô gái bình thường thì cậu ấy sẽ nói những đề tài gì?”)

Quán nước bắt đầu vắng dần. Bên cạnh Kiki giờ chẳng còn ai. Dù có mặc váy đẹp, có được ngồi trước khung cảnh tráng lệ như thế này mà không ai bên cạnh thì có nghĩa gì. Nghĩ nhiều quá nên miệng cô bé méo xệch lúc nào không hay. Phía dưới chân Kiki, Jiji đang ngáp dài trong bầu không khí ẩm đạm.

Chợt cô bé có cảm giác chân mình vừa va phải cái gì. Nhìn xuống dưới, Kiki ngạc nhiên khi thấy một trái bóng ước sùng đang lăn đi. Đôi giày trắng tinh giờ đã lấm tẩm những nước và cát do bị quả bóng va vào. Vừa ngay lúc đó, một chú chó già với hàng ria mép bạc trắng chạy tới chỗ Kiki, cái lưỡi dài đầy nước dãi của nó cứ lòng thòng bên khóe miệng khiến cô bé hoảng hồn. Kiki vội đá trái bóng đi chỗ khác.

Cú sút quá đà của Kiki khiến quả bóng rơi ngay xuống biển. Những lớp sóng cứ thay nhau đùa giỡn và kéo nó ra càng lúc càng xa bờ. Chú chó thấy vậy vội chạy đuổi theo, lao hẳn xuống biển. Sau một hồi, nó chật vật ngoạm trái bóng, mang về lại chỗ Kiki, nhìn cô bé với vẻ đầy tự hào. Bất ngờ, con chó rũ lông làm nước văng tung tóe, đoạn nhảy lên ôm chầm lấy Kiki khiến chiếc váy của cô bé cũng ướt theo.

“Trời ơi! Làm ơn dừng lại đi mà.” - Kiki nói nhỏ, cố gắng tránh nó.

Mặc kệ sự tránh né của Kiki, con chó càng quẫy bạo, chồm hẳn lên người cô bé, rồi còn lấy cái lưỡi to tướng của mình liếm khắp mặt Kiki. Váy thì bị dơ, mặt thì dính đầy nước dãi mà không thể vụng ra được. Jiji thì cứ cong lưng đi qua đi lại trên thành ghế.

Mấy anh nhân viên trong quán thấy vậy cũng suýt suýt vài cái để đuổi nó đi nhưng không có kết quả. Kiki chợt nhớ ngày xưa, lúc còn bé, có thời Jiji cũng hay đùa giỡn với mình như thế này.

“Huýt”.

Tiếng huýt gió của ai đó vang lên. Chú chó liền dừng lại và ngoan ngoãn ngồi xuống. Từ phía bãi biển, một thiếu niên với mái tóc bông bênh, rẽ ngôi lệch đang tiến gần chỗ cô bé.

“Xin lỗi cậu nhé! Con Tachi nhà tớ thật là...”

“À, không có gì đâu...” - Kiki cố gắng đứng dậy, lịch sự đáp.

“Cũng tại tớ cả. Vừa rời mắt một cái là nó chạy lông lên ngay.”

Anh chàng cúi gập người xin lỗi rồi rút.

“Con Tachi này là chú chó ‘yêu cái đẹp’ nên thấy ai duyên dáng xinh tươi là nó nhao vào hết á.” - Nói đến đây, chàng ta bật cười. Kiki cũng vì thế mà “mát dạ” phần nào, bật cười giòn giã.

Kiki bảo cậu ta không cần phải quá lo lắng. Cái áo này cô bé tự giặt sạch được.

Kiki quay trở lại tiệm bán đồ cũ của cô Ui ở khu chợ trời, xin lỗi và kể lại câu chuyện về chú chó. Cô bé còn hứa là sẽ đem váy về nhà giặt sạch, ngày mai mang trả. Cô chủ tiệm tốt bụng không phàn nàn gì, vui vẻ chấp thuận cách giải quyết của cô bé.

Thế là khép lại một ngày rục rờ với chiếc váy xinh xắn, giờ Kiki phải mặc lại chiếc váy đen của mình rồi về tiệm bánh mì thôi.

“Ôi nỗi đau này, đen lại hoàn đen.”

Chương 8: Kiki và bức thư bất bạnh

RENG RENG RENG RENG ~

Tiếng chuông điện thoại réo liên hồi. Như thường lệ, Kiki nhanh nhẩu toan nhắc ống nghe. Kì lạ thay, tiếng chuông chợt im bật.

“Chắc nhầm số rồi.”

Cô bé chưa kịp nói hết câu thì chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

“Dịch vụ giao hàng phù thủy xin nghe.”

Đầu dây bên kia im lặng đến lạ lùng. Có cảm giác người gọi đang thăm dò thái độ của Kiki hay sao ấy.

“A lô, a lô, cho hỏi vị nào gọi đến vậy ạ?” - Kiki nâng giọng lên một chút. Phía bên kia vẫn không thấy ai trả lời. Cô bé ngán ngẩm, vừa toan cúp máy thì có tiếng một bé gái cất lên:

“Dạ... cho hỏi...”

Kiki đưa vôi ống nghe lên tai, nói to:

“Dịch vụ giao hàng phù thủy xin nghe ạ!”

“Cho hỏi, bên ấy có nhận giao hàng cho... con nít không ạ?” - Đầu dây bên kia nói bằng một giọng yếu ớt. “Mà, chị có thật là phù thủy không ạ?”

“Đúng rồi, chị tên Kiki.”

“Nếu là phù thủy thật thì chị phải mặc áo chùng đen đúng không?”

“Chính xác.”

“Miệng chị có to ngoác ra không?”

“Miệng gì cơ?” - Kiki ngạc nhiên hỏi, mắt nhìn chằm chằm vào ống nghe. Gặp khách lạ rồi đây.

“Chị nghĩ miệng chị cũng không nhỏ lắm đâu cung ạ.”

“Vậy thì tốt quá. Thế còn mắt chị màu gì? Màu bạc phải không?”

“Mắt mèo của chị mắt màu bạc. Còn mắt chị thì màu nâu đen như người bình thôi.”

“Thế mắt chị có phát sáng không?”

“Phát sáng á? Thì... mắt ai chẳng sáng. Nhưng không đến mức thành đèn pin đâu.”

“Chán thế. Mà thôi vậy.” - Đầu dây bên kia có vẻ thất vọng về câu trả lời của Kiki.

“Thế em gọi chị có việc gì?”

“Em muốn chị giao giúp một thứ. Được không ạ?”

“Nghề của chị mà em. Chuyện nhỏ.”

“Vậy em đứng trước cửa nhà đợi chị nha. Chị biết đường Cây Keo không? Nhà em ở số 13. Chị đến ngay nhé!”

“Chị đến ngay đây.” - Kiki nói quả quyết, khẽ nhún vai rồi đặt ống nghe xuống. Sau đó, cô bé tranh thủ ngó mình trong gương một tí. Cô còn thử ngoác miệng hết cỡ để xem nó to đến như nào.

“Bộ mắt phù thủy có thể phát sáng hả?”

“Hỏi lung tung. Mà thôi, Jiji! Tới giờ làm việc rồi.”

“Ôi trời.” - Chú mèo đen đang nằm ưỡn ẹo trên sàn nhà cất giọng lười biếng.

“Bây giờ mà ra ngoài chắc lạnh chết mất.”

“Cậu chỉ được cái làm quá thôi. Dậy làm việc nhanh nào!”

Cũng không khó tìm vị khách lần này lắm. Cả phố Cây Keo chỉ có độc nhất một bé gái đang đứng bần thần đứng nhìn lên trời. Vừa thấy bóng Kiki, con bé lập tức ríu rít vẫy tay. Nhưng cũng nhanh như thế, vẻ mặt con bé sa sầm lại. Đứng sững một hồi lâu, con bé mới bắt đầu phàn nàn:

“Phù thủy gì mà trẻ quá vậy. Tưởng chị phải già hơn chứ.”

“Em nói ai phải già cơ?”

“Thì là phù thủy đó.”

“Bộ cứ phù thủy là già hả? Vậy là em chưa biết rồi. Chị là phù thủy duy nhất ở thành phố này. Đây là năm thứ hai của chị ở đây. Mà chị già hơn em là cái chắc, năm nay chị 14 tuổi.”

“Em có biết đâu.” - Con bé phụng phịu hờn dỗi.

Bây giờ Kiki mới nhìn kĩ cô nhóc này. Người ngọm con bé mảnh khảnh như cái cây trụi lá. Chắc tầm khoảng 10 tuổi chứ không hơn. Mặt thì quá nhưng mắt con bé thì cứ trợn hết cả lên nhìn Kiki.

“Thôi vậy, đành nhờ chị giao cái này giúp em.” - Con bé lấy từ dưới chiếc áo len ra một bức thư màu đen (chính xác là cái phong thư màu đen mới đúng). Kiki từ trước giờ nhận giao thư không ít, nhưng bức thư màu

đen xằm xì thế này thì là lần đầu. Trên thư lại chẳng ghi tên người nhận. Cô bé con thoáng do dự, không biết có nên gửi đi hay không.

“Bức thư này quan trọng lắm. Chị phải hứa là giao giúp em trong ngày hôm nay đó.”

“Không vấn đề gì. Nhưng mà em muốn giao cho ai, ở đâu mới được?”

“Chị biết công viên nằm giữa sông Lớn không?”

“À, cái công viên trên bãi đất giữa sông chứ gì?”

“Đúng rồi. Có hai con bé trạc tuổi em đang chơi ở đó. Tụi nó hứa là tan học về sẽ cùng nhau. Một đứa tên Taka, đứa còn lại tên Ton.”

“Vậy tên em là gì?”

“Em tên là Saki. Chữ Saki trong từ dẫn đầu^[3] ấy.” - Con bé trả lời đồng dạng như người lớn. Ngó bộ dạng của nó, Kiki không khỏi bật cười.

“Sao chị cười?”

“Không có gì. Tại chị thấy tên em nghe vui vui thôi mà.”

“Đừng có nịnh em. Nhớ giao thư đến tận tay tụi nó. À, lúc giao còn phải ngoác miệng nhe nanh, làm điệu bộ cho thật dữ tợn vào.”

“Hả!? Tại sao mới được chứ?”

“Thì tại vì... thôi cứ cứ làm như em bảo đi. Nhớ là khi đáp xuống chỗ chúng, chị đừng đáp nhẹ nhàng như ban nãy. Phải mạnh bạo như một cơn lốc giữa trời giông tố, phải ra vẻ một phù thủy thứ thiệt nhé.”

“Phù thủy thứ thiệt á?” - Kiki lấp bắp hỏi lại cô nhóc.

(“Mình là phù thủy thứ thiệt rồi mà còn ra vẻ gì nữa?”)

“Thôi, để chị giao bức thư này cho em.” - Kiki nhận lời một cách chóng vánh như muốn thoát nợ.

...

Rốt cuộc cả hai cũng đến được công viên nằm giữa con sông Lớn. Đúng như Saki nói, không khó để tìm thấy hai cô bé đang chơi lò cò hăng say trong công viên bé nhỏ này. Dẹp vụ gió lốc mưa bão sang một bên, Kiki vẫn đáp xuống nhẹ nhàng như mọi khi.

“Hai em có phải là bạn của Saki không?” - Kiki tiến gần hai cô bé đang chơi lò cò, cất tiếng hỏi.

“Dạ phải... à mà...” - Hai nhóc nhìn nhau một hồi lâu, sau đó mới có một đứa lên tiếng: “Em nghĩ chắc tụi em không phải bạn của Saki đâu. Mà sao chị hỏi vậy?”

Đứa còn lại tiếp tục cảnh giác nhìn Kiki. Đột nhiên, cả hai đứa cùng đồng thanh hét lớn:

“Vừa nãy, chẳng phải chị ta từ trên trời bay xuống sao?”

“Đúng là chị bay đến đây để mang thư Saki viết cho tụi em đó.”

Nghe đến đây, cả hai cô nhóc bắt đầu run lẩy bẩy, mặt tái đi, mắt thì dán chặt vào phong thư màu đen trên tay Kiki.

“Bay trên trời, mặc đồ màu đen, chẳng lẽ... chị là phù thủy?”

“Chính xác!” - Kiki vô tư đáp.

“Á! Á! Á!” - Hai cô nhóc hét lên thất thanh. Không ai bảo ai, cả hai đứa lùì lại toan co giò bỏ chạy.

“Này! Muốn đi cũng phải nhận thư đã chứ!”

“Tụi em không cần bức thư đó. Chị mang đi đi!”

“Không liên quan gì đến tụi em cả!”

Nói rồi hai đứa tiếp tục bước giật lùì. Sau đó chúng bất ngờ bỏ chạy tán loạn.

May là Kiki đã lường trước được, nhanh chóng đón đầu, dang hai tay ra chặn đường “tẩu thoát” của chúng.

“Hai đứa không nhận cũng được, nhưng tại sao lại chạy? Chị đã cất công mang thư của bạn mấy đứa gửi đến đây mà.”

“Thì chị chẳng phải là phù thủy còn gì?”

“Nếu Saki thật sự là bạn bè thì tại sao lại gọi chị đến đây để dọa tụi em?”

Mắt Kiki bắt đầu hoa lên. Lại chuyện gì nữa đây?

“Tụi em chẳng làm gì xấu hết.”

“Saki lúc nào cũng thích chọc phá người khác. Nó xấu tính lắm.”

“Phải đó! Nó không thích tụi em chơi thân với nhau nên bày trò hoài.”

“Thật ra tụi em đâu có ý tẩy chay nó đâu.”

“Lúc đầu tụi em tính rủ nó chơi chung cơ. Ba người thì vui hơn hai người chứ, đúng không?”

Hai con bé cứ tranh nhau nói như sợ mất phần.

“VẬY mà trước mặt em nó lại đi nói xấu Ton.”

“Đúng, đúng! Còn trước mặt em thì nó nói xấu Taka. Mà đâu chỉ có vậy. Lúc ba đứa trao đổi nhật kí với nhau, nó còn lén giấu nhật kí của tụi em đi. Chị thấy có đáng ghét không chứ?”

“Nó nói không phải nó giấu. Nhưng ai mà tin.”

“Nó còn hay đi mách lẻo chuyện này chuyện kia với cô giáo làm tụi em bị mắng nữa.”

“Hôm nay, lúc ở trường, nó dọa là sẽ ếm bùa tụi em bằng cách nhờ phù thủy gửi một bức thư xui xẻo đến. Nó còn nói mình đã được phù thủy dạy cho những câu bùa chú cổ xưa đáng sợ.”

Hai con bé đã hết rụt rè, đua nhau kể tội.

“Chị cũng kì nữa. Chưa hiểu đầu đuôi câu chuyện mà đã mang bức thư này đến trừ ếm tụi em.”

“Còn dạy cho con bé nó mấy lời nguyền khùng khiếp nữa...”

Cả hai đứa trẻ tấn công Kiki tới tấp.

Kiki ngớ người. Cô bé vẫn chưa hiểu, bản thân chỉ nhận đi giao thư, sao bây giờ lại trở thành nhân vật phản diện? Kiki vừa âm ức, vừa thấy bản thân mình ngớ ngẩn. Mặt cô bé nóng bừng bừng.

“Chị hiểu rồi.” - Kiki mặt tối sầm, quay lưng bỏ đi một mạch.

“Đợi đã Kiki!” - Jiji lon ton chạy theo ngăn lại:

“Tớ biết là cậu bị hiểu lầm. Nhưng nhờ hai con bé đó nói dối thì sao? Lỡ đây chỉ là một bức thư bình thường thì...”

“Tớ không quan tâm nội dung bức thư. Xem như tớ hủy vụ giao hàng này. Bây giờ chúng ta sẽ đem thư trả lại cho con bé đó.” - Kiki hùng hổ nhảy lên cán chổi rồi bay vút lên trời với tốc độ chóng mặt. Jiji phải chật vật lắm mới bám kịp gấu áo cô chủ mình.

Chẳng mấy chốc, Kiki đã đứng trước cửa của ngôi nhà số 13 trên đường Cây Keo. Kiki vừa gõ cửa vừa cất tiếng gọi:

“Saki! Saki!”

Vừa nghe tiếng Kiki là cô nhóc ló mặt ra ngay.

“Bạn em không chịu nhận bức thư này nên chị mang trả lại em đây.”

“Sao lại thế?” - Saki nhìn Kiki với một gương mặt như sắp òa khóc.

“Không chịu đâu! Không chịu đâu!” Con bé bắt đầu ăn vạ.

Cô phù thủy nhỏ đưa hai tay bịt tai, chạy biến vào một tòa nhà gần đó. Con bé vẫn tiếp tục khóc văng lên, đến mức khiến lửa giận trong lòng Kiki đang cháy ngàn ngọn cũng phải dịu lại. Kiki nhẹ nhàng đến bên cạnh dỗ dành con bé bướng bỉnh. Lúc bấy giờ, tiếng khóc của nó mới dịu xuống, chuyển thành những tiếng nấc nghẹn ngào:

“Em chỉ muốn xin lỗi tụi nó thôi mà. Sao lại bắt nạt em như vậy?” -

Con bé vừa khóc vừa rặn từng chữ một cách khổ sở. “Đây là thư xin lỗi em viết gửi các bạn chứ đâu có gì xấu xa... chị nhìn đi.”

Saki đưa bàn tay nhỏ bé lên mở bức thư ra cho Kiki đọc. Trong thư viết vài câu ngắn ngắn:

Mình xin lỗi hai bạn. Cho mình chơi chung nữa nhé.

“Thế sao em lại hăm dọa là sẽ gửi thư xui xẻo cho người ta?”

“Tại sáng nay lúc em định đưa thì Taka lại nổi giận, bảo em viết toàn mấy bức thư nhằm nhí. Em ức quá nên dọa là sẽ viết một bức thư xui xẻo, trừ cho nó biết mặt. Nhưng đó là em chỉ nói lúc đang giận thôi mà.”

“Nếu vậy sao em không gặp các bạn xin lỗi trực tiếp cho rồi. Còn viết thư chi nữa?”

“Tại tụi nó có chịu nói chuyện với em nữa đâu.”

“Không có chuyện đó đâu. Ton và Taka đều nói là thật ra cả hai rất muốn có em cùng chơi. Tụi nó bảo chơi ba người vui hơn chứ.”

“Có thật không ạ? Vậy thì em sẽ đi xin lỗi tụi nó liền. Mà thật là không sao chứ?” - Cô nhóc hỏi tới tấp dù giọng thì đã khản đặc.

...

Cả ngày hôm đó, Kiki bỗng trở nên trầm mặc, chẳng nói được câu nào.

“Công nhận con bé ấy khóc kinh khủng thật. Để nó khóc một hồi chắc cả thành phố gặp động đất luôn quá.” - Jiji trêu Kiki nhằm phá tan bầu khí yên ắng đến đáng sợ này.

“Không biết ba đứa bé ấy đã làm lành với nhau chưa nhỉ?”

Đầu óc Kiki bây giờ chỉ toàn là những suy nghĩ về điều mà Saki đã nói lúc sáng. Nào là phù thủy mắt phát sáng, miệng phải rộng nanh dài, đi đến đâu cũng phải có bão tố sấm chớp phụ họa... Và nhất là phù thủy thì phải biết nguyên rủa người khác. Toàn những câu nói độc địa.

Thật ra Kiki hiểu đó không phải những lời vô căn cứ. Trong lịch sử đã từng có những phù thủy xấu xa như vậy, và họ đã để lại một ấn tượng vô cùng xấu xa trong mắt của người thường. Thời thơ ấu của cô bé ít nhiều cũng bị vây quanh bởi những tin đồn người ta thù dết đầy thôi. Chính vì vậy nên Kiki mới chọn nghề giao hàng này, với mong muốn đem đến cho mọi người những điều tốt lành. Cô bé tin rằng trong mỗi món đồ được giao đều chứa đựng những tình cảm yêu thương mà chủ nhân của chúng gửi gắm vào đó.

Sau lần này, chắc Kiki chẳng thể nào vô tư nhận chuyển hàng được nữa. Vì cô bé nhận ra không phải món hàng nào cũng mang đến những điều tốt lành cho người nhận. Biết đâu Kiki lại vô tình tiếp tay cho một hành động xấu thì sao?

Kiki cảm nhận một cách rõ ràng có một cái gì đó đang nguội lạnh dần trong tim mình, và cái cảm giác đáng sợ đó đang lan ra khắp cơ thể. Cô bé bắt đầu hoài nghi về quyết định mở dịch vụ giao hàng này. Đây thật sự là một vấn đề nan giải, khó giải quyết hơn bất kì thử thách nào mà cô bé đã đối mặt từ trước đến nay. Thậm chí, Kiki còn nghi ngờ về quyết định trở thành phù thủy nữa cơ.

“Chắc tớ bị bệnh Mát-cân-bằng-giữa-thể-chất và tinh-thần như bé hà mã Maruko ở vườn thú rồi cậu ạ.”

(“Không biết mẹ sẽ nghĩ sao về chuyện này nhỉ?”)

Kiki nhẹ nhàng nhắm mắt, nhớ lại hình ảnh bà Kokiri hào hứng chế thuốc chữa ách-xì, rồi còn vui vẻ cười chỏi đi giao chúng cho những người dân xung quanh nữa. Chợt cô bé muốn viết thư về cho mẹ ghê. Dù gì cũng đã lâu rồi Kiki chưa viết thư về nhà.

Nghĩ đến đây, ít nhiều cô phù thủy nhỏ cũng thấy một tia hi vọng ám áp khẽ lướt qua tâm hồn trống trải của mình.

Chương 9: Kiki và trái táo cuối cùng

“Jiji, đi dạo với tớ chút đi!”

Kiki tựa lưng vào cánh cửa được nhuộm vàng bởi ánh tà dương, cất tiếng nài nỉ. Không thấy tiếng Jiji. Cô bé quay đầu lại, tiếp tục hỏi lớn:

“Còn chưa chịu ra à?”

Vẫn không thấy mèo ta trả lời. Kiki gào lên:

“Không thích đi thì thôi! Mất tớ chẳng thèm rủ cậu nữa đâu.”

Gần đây, Jiji có tật thích lén đi chơi một mình. Cu cậu vừa tìm được một đoạn đường dành riêng cho mèo. Ở đó vừa có những hàng rào thấp bé xinh xinh, vừa có những bụi cây um tùm rậm rạp, tha hồ chỗ cho mấy cô cậu mèo hứng chí bay nhảy.

“Jiji thật là... mèo phù thủy mà cư xử như mấy con mèo bình thường là sao!?” - Kiki buồn bã độc thoại. “Thôi kệ, chối ơi, chúng ta cùng dắt nhau đi chơi nhé. Cứ mặc con mèo vô tình đó đi!”

Cô bé thở dài, thủ thỉ nói với cây chổi bay, “người bạn” duy nhất còn lại bên mình. Ấy vậy mà cây chổi vô tình chẳng nhúc nhích gì. Đuôi chổi bình thường lúc nào cũng lơ lửng, giờ quét xuống mặt đường bất động. Thái độ ấy như muốn nói hãy để nó được làm đúng bổn phận của một cây chổi bình thường đi.

“Trời đất! Đến mày cũng biểu tình, muốn làm một cây chổi quét sân ư!?”

Kiki lờm cây chổi, cố nắm chặt cán chổi hướng lên trời. Chật vật một hồi lâu cây chổi mới nâng lên khỏi mặt đất được... một sải tay. Rồi phải thêm một lúc nữa nó mới đạt được độ cao vốn có. Nhưng tình hình không mấy khả quan. Hễ Kiki mất tập trung một cái là cả người cả chổi lao thẳng xuống đất. Vật vã lấm cô bé mới lết lên được đỉnh tháp đồng hồ cao nhất thành phố. Cô bé mệt mỏi ngồi phịch xuống đây, đưa tay lau bớt mồ hôi đang túa ra trên trán.

Mặt trời đã hoàn toàn biến mất phía bên kia đường chân trời xanh thẳm. Khắp thành phố đắm mình trong sắc tím huyền ảo của thời khắc giao nhau giữa buổi chạng vạng và đêm tối. Đường phố đã lên đèn. Không hiểu sao những ánh đèn lung linh trong mắt Kiki tự dưng nhòe đi. Cô phù thủy nhỏ vội đưa tay lên gạt những giọt nước mắt đang chực tuôn ra, lầm bầm bực dọc:

“Jiji cũng kì cục. Chổi bay cũng kì cục. Đến bản thân mình cũng kì cục nữa.”

Kể từ khi quyết tâm trở thành phù thủy vào năm 10 tuổi, đâu có gặp bao nhiêu khó khăn trắc trở đi nữa, Kiki vẫn chưa bao giờ cảm thấy ghét bỏ chuyện cưỡi chổi bay lượn trên bầu trời. Cái cảm giác khoan khoái được thả mình trôi theo những cơn gió mát mẻ thật không gì sánh bằng.

Kiki cũng yêu cái vị trí bí mật trên đỉnh tháp đồng hồ. Ở đây, cô bé luôn thấy mọi thứ thuộc về thành phố thật mới mẻ và khác biệt. Nhưng gần đây, Kiki chợt thấy mọi thứ dần trở nên vô vị và nhàm chán, không còn sinh động như thuở ban đầu. Nhưng tận sâu trong lòng, cô bé biết rất rõ rằng thứ vô vị nhàm chán thật sự, chính là trái tim của mình.

Một lần nữa, những giọt nước mắt lại trào ra mặc cho Kiki cố kiềm giữ.
 (“Sao mà cô đơn quá!”)

Cô bé chỉ dám mấp má môi mà không nói thành lời. Có thể xem đây là nỗi buồn lớn nhất Kiki từng chịu đựng từ khi đặt chân đến thành phố này. Bà Kokiri, mẹ của Kiki luôn dạy con gái mình phải tươi cười, hòa nhã với mọi người xung quanh. Vì lẽ đó, Kiki mới quyết tâm mở tiệm giao hàng, luôn phục vụ khách hàng bằng một thái độ niềm nở hết sức có thể. Cô bé cảm thấy hạnh phúc khi được vận chuyển những món hàng chất chứa niềm vui, và đôi khi cả nỗi buồn của người gửi. Bằng cách này, cả thành phố đã dần dần chấp nhận sự tồn tại của cô bé.

Nhưng không hiểu sao, cứ mỗi lần chuyển hàng, dù có cẩn thận đến mấy thì y như rằng sẽ luôn có rắc rối xảy ra. Cô bé hoang mang, không biết có nên tiếp tục phát huy khả năng bay lượn của mình vào công việc này nữa hay không. Từng giọt nước mắt vẫn tiếp tục lăn trên đôi gò má nhỏ nhắn. Kiki cúi xuống nhìn thành phố bên dưới, giờ đã hoàn toàn bị bao phủ bởi màn đêm.

Khắp nơi toàn những cảnh vật quen thuộc. Chiếc cầu bắc ngang sông mà cô bé đã đi qua biết bao lần, rồi những con đường mòn, những hàng cây ven đường xanh ngắt... Ôi, cảnh vật thân thuộc giờ đây sao mà xa lạ quá.

Kiki cảm thấy như mình không còn thuộc về nơi đây nữa. Một nỗi buồn không tên đang xâm chiếm trái tim cô. Đôi lúc Kiki còn định là sẽ không bay nữa, không thèm làm phù thủy luôn. Cô nhóc tựa đầu buồn bã vào cây chổi bay đang được gác bên cạnh.

“Đúng là cô bé thật rồi. Mình đoán không sai mà.”

Bỗng có tiếng nói vang lên từ đằng sau lưng khiến Kiki giật nảy người, suýt rơi tự do từ đỉnh của tháp đồng hồ xuống đất. May mà có bàn tay của ai đó kéo lại.

“Ra là cô phù thủy nhỏ xinh xắn đang nổi như cồn ở Koriko.”

Cố trấn an bản thân, Kiki ngược mắt lên nhìn. Ra là người thợ bảo dưỡng tháp đồng hồ. Cô bé đưa tay lau vội khuôn mặt đầm đìa nước mắt của mình khi người đàn ông tiến đến ngồi cạnh.

“Giao thừa năm ngoái vất vả cho cháu quá.” - Người đàn ông nhẹ nhàng nói, “cũng nhờ có cháu mà hôm đó mọi chuyện mới diễn ra thuận lợi.”

“Cháu... có làm gì đâu ạ.” - Kiki cúi gằm mặt, nói lí nhí.

“Từ dạo đó ông thị trưởng lạnh nhạt với cái tháp đồng hồ hẳn. Cũng dễ hiểu vì nó trở chứng ngay khi cậu ta nhận chức mà... Nhưng dù gì thì cái tháp này cũng là biểu tượng của thành phố Koriko, vì vậy bác phải túc trực bên nó suốt đêm ngày.”

“Bác nói phải. Ngày nào cháu cũng nghe thấy tiếng chuông đồng hồ vang lên đầy sức sống.”

“Nghĩ kĩ thì mệt mỏi nhất vẫn là cái đồng hồ này. Nó phải hoạt động liên tục, không có một phút giây ngơi nghỉ.” - Nói rồi người đàn ông rướn người, thì thào như đang ngân nga một câu hát.

“Hãy lắng tai nghe! Lắng tai nghe...”

Rồi ông tự phì cười trước những lời vu vơ ấy.

“Mà cũng may là gặp cháu ở đây. Bác có việc cần nhờ.” - Bác canh tháp thở mạnh một cái rồi nói tiếp:

“Thật ra thì, bác định nhờ cháu giao giúp một quả táo đến cho chị bác. Chị bác sống một mình ở thị trấn Ngoác Tay. Chị ấy giờ cũng lớn tuổi nên sức khỏe không được tốt, lại bị chứng biếng ăn nữa chứ. Cũng chịu, tuổi tác mà.

... Vậy mà tự dưng hôm rồi bà ấy lại bảo là muốn ăn táo nhà bác trồng. Chị bác bảo muốn hồi tưởng lại mùi vị của những trái táo được ăn lúc còn bé. Tiếc là đợt thu hoạch năm nay táo đã bán hết, chỉ còn lại đúng một quả.

Bác cũng muốn giao tận tay cho chị nhưng cái tháp đồng hồ này ngón hết thời gian của bác rồi. Cháu thấy có ai dừng được ‘thời gian’ chưa?

... Cái khó là bác chỉ còn một quả táo duy nhất. Nếu không cẩn thận sẽ hỏng mất. May mà gặp cháu ở đây. Bác mừng ghê luôn.”

Kiki nắm chặt cây chổi bay trên tay, lòng ngổn ngang lo lắng. Đây thật sự không phải lúc thích hợp cho những việc này.

“Cháu đồng ý giúp ông nhé!”

Người đàn ông đưa mắt khẩn thiết nhìn Kiki khiến cô không nỡ chối từ. Cô nhóc cố gắng bình tĩnh, cố giữ cho trái tim không nổ tung vì hồi hộp.

(“Chỉ có một trái táo thôi mà. Có gì đâu mà sợ chứ.”)

“Tuy nó hơi to hơn bình thường một chút, nhưng chung quy vẫn là một quả táo thôi. Trưa mai cháu ghé lại đây nhé.”

“Dạ, cháu hiểu rồi.” - Kiki miễn cưỡng trả lời, sẵn ước lượng quãng đường phải di chuyển sắp tới. Tuy là từ thành phố Koriko đến thị trấn ấy khá xa, nhưng vừa bay vừa nghỉ thì chắc là không sao.

“Chuyện là vậy đấy. Muốn đến đó phải bay về phía tây, qua ba ngọn núi. Cậu đi chung với tớ nhé Jiji!” - Đây là câu đầu tiên mà cô bé nói với chàng mèo vào buổi sáng ngày hôm sau.

“Đi vào buổi trưa hả? Tớ có việc, không đi với cậu được đâu.” - Jiji nói, cố gắng tránh ánh mắt của Kiki.

“Cậu bận cái gì mới được chứ?” - Cô bé gắt lên bực bội trước sự thờ ơ của Jiji. - “Được thôi. Kể từ bây giờ tớ không thèm chơi với cậu nữa. Cậu cũng chẳng còn là mèo của phù thủy nữa. Cứ sống mãi kiếp mèo đen tầm thường đi!”

Jiji im lặng nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Kiki, hít một hơi dài rồi từ tốn nói:

“Cậu đang xúc phạm loài mèo chúng tớ đấy. Thế Kiki đã nhìn lại mình chưa? Gần đây cậu lúc nào cũng bực dọc cáu kỉnh. Tớ thấy cậu chẳng ra dáng phù thủy chút nào mà giống một con bé người phạm bướng bỉnh khó chiều hơn đấy.”

Kết thúc bài diễn văn, Jiji quay lưng đi thẳng không thèm ngoái đầu nhìn lại.

(“Hứ! Làm một đứa con gái bình thường chẳng tốt hơn ư!?”)

Kiki nghĩ thầm trong bụng, dõi theo Jiji cho đến khi bóng mèo khuất hẳn sau những bụi cây.

...

Người bảo dưỡng tháp đồng hồ trên tay cầm một túi vải in họa tiết hoa xinh xắn, đứng đợi sẵn trên đỉnh tháp. Qua những nếp gấp của chiếc túi vải, Kiki thấy tháp thoáng trong đó là một quả táo đỏ to tròn thơm ngào ngạt.

“Nhà chị bác nằm ở số 2, phố Cà rốt. Trong này bác đã vẽ sẵn bản đồ rồi. Cháu cứ theo đó mà đi.” - Người đàn ông dặn dò cẩn thận.

Kiki treo gói đồ lên đầu cán chổi, chào tạm biệt ông lão rồi bay vút lên không trung.

Tuy trong lòng cô bé ngổn ngang những muộn phiền lo lắng, nhưng việc cây chổi bay hợp tác trở lại cũng khiến Kiki an tâm ít nhiều. Cô bé cứ nhắm hướng Tây mà bay thẳng. Muốn đến thị trấn Ngoắc Tay thì bay qua tận ba ngọn núi cơ. Xa khiếp.

Cây chổi vượt qua ngọn núi thứ nhất khá dễ dàng. Đại dương phía xa xa giờ đã thành một đường thẳng xanh biếc, phản chiếu lấp lánh ánh mặt trời rạng rỡ buổi trưa hè. Kiki tiếp tục bay, nương theo những cơn gió mát thổi từ biển vào sâu trong lòng các thung lũng. Đuôi chổi bay trước giờ vốn là chỗ ngồi của Jiji. Nay không còn chú mèo đồng hành ấy nữa nên Kiki cứ có cảm giác đuôi chổi bị hướng lên trên, khiến cô bé phải vát vả vừa điều khiển hướng chổi, vừa cố gắng giữ thăng bằng.

(“Không chịu đi chung thì thôi. Đây ứ cần nhé.”)

Cô bé bực bội nghĩ thầm.

*Những con sóng xa bờ
Đang chơi đùa vô tư.
Những cơn gió bên tai
Đang huýt sáo không ngừng.
Còn ta ngồi cô độc
Giang tay giữa đất trời
Cùng muôn trùng sóng bể...*

Kiki vừa hát, vừa nhẹ nhàng giảm độ cao. Nhưng trong một tích tắc bất cẩn, cây chổi chúi thẳng đầu xuống như thể đang tròng chuối.

“Á! Đừng có giờ chứng bất tử chứ! Đồ quý!” - Kiki cười lớn sau một phen hú hồn. Đột nhiên, cô bé hoảng hốt nhìn kỹ lại đuôi chổi phía sau.

“Á Á Á!”

Đuôi chổi được kết từ hàng trăm cành cây khô đang tưa ra và bị gió cuốn đi. Kiki vội đưa tay, cố gắng giữ chặt chúng lại nhưng vô ích.

“Trời ơi! Đừng có bay đi mà!”

Kiki gần như xoay hẳn về phía sau, tìm mọi cách để giữ những cành cây còn sót lại mà không nhận ra rằng độ cao đang hạ thấp xuống mức nguy hiểm.

RẦM!

Cây chổi đâm sâu vào sườn của ngọn núi thứ hai, hất văng Kiki xuống đất.

“U...” - Kiki rên rỉ, cả người ê ẩm sau cú va chạm. Bỗng, cô bé phát hiện ra túi vải đựng quả táo đang lăn lông lóc xuống sườn đồi ngay trước mắt mình. Kiki vội ba chân bốn cẳng đuổi theo trong vô vọng. Đây là quả táo duy nhất còn sót lại. Dành cho một bà lão bệnh tật, đang mong ngóng nó từng ngày. Bằng mọi giá Kiki cũng phải bảo vệ nó đến cùng.

Nhưng cô phù thủy nhỏ lực bất tòng tâm, chỉ biết nhìn quả táo rơi thẳng xuống thung lũng, đập vào vách đá vỡ tan tành. Từng mảnh của quả táo rơi tòm xuống con suối nhỏ bên dưới chân núi.

Khi Kiki chạy được đến nơi thì đã quá muộn. Cô bé nhặt những mảnh còn sót lại của quả táo xấu số trong sự thất vọng bẽ bàng. Bất chợt, Kiki đưa một miếng lên miệng cắn thử.

“Sao mà ngon thế này!”

Câu nói ấy vừa thốt ra khỏi miệng thì Kiki cũng òa khóc. Cô bé không biết phải làm gì cả, chỉ đứng đó mà khóc thối.

Phải rất lâu sau Kiki mới lấy lại được bình tĩnh, tìm đường leo trở lại chỗ cây chổi bị rơi lúc nãy. Đây cũng là lần đầu tiên cô phù thủy nhỏ leo núi. Vừa leo, cô bé vừa khỏ sở thu nhặt lại những cành cây rơi ra từ đuôi chổi. May mắn là miếng vải dùng để gói quả táo vẫn còn.

Sau khi gom nhặt hết những cành cây khô vừa tìm được, cô bé cẩn thận buộc chúng lại một cách chắc chắn rồi tiếp tục chuyến bay trong tâm trạng tồi tệ. Cây chổi hình như cũng tự biết lỗi mà bay im ru, không xóc nảy gì. Cứ thế, một người một chổi bay thẳng đến thị trấn Ngoắc Tay.

Ngôi nhà số 2 phố Cà rốt không quá khó tìm. Tiếp đón cô bé là một cụ bà với nụ cười phúc hậu cùng chiếc lưng đã còng vì sức nặng của thời gian.

Bà ngồi trên giường, chăm chú lắng nghe câu chuyện được Kiki kể lại giữa bao nhiêu là nước mắt và tiếng nức nở.

“Này cháu bé ơi! Đừng buồn quá như thế! Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi. Nào phải lỗi của cháu đâu... Mà khoan đã! Miếng vải đó là...” - Cụ bà bỗng cất giọng hỏi, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

“Cháu cho bà xem miếng vải treo trên cán chổi đó một chút!”

“Đây là miếng vải mà em trai bà đã dùng để gói quả táo đấy ạ.” - Kiki tháo miếng vải ra, hai tay lễ phép đưa nó cho bà cụ.

“Ôi! Cái này là tấm khăn trùm đầu của bà thời con gái đây mà. Lúc đó, ai cũng khen là tấm khăn hình hoa anh đào này rất hợp với bà. Thời gian trôi thật là nhanh. Mọi chuyện cứ như mới ngày hôm qua vậy.” - Bà cụ hờ hờ đội chiếc khăn lên đầu, không quên thắt nút dưới cằm.

“... Riết rồi đến bà cũng quên mất mình đã từng có thời rất hợp với những món đồ dễ thương thế này. Cứ như được sống lại tuổi trẻ một lần nữa ấy. Tự dưng bà thấy người khỏe hẳn cháu ạ.”

“Cháu thành thật xin lỗi vì đã không mang được táo đến cho bà.” - Kiki cúi đầu tạ lỗi lần nữa.

“Để rơi mất quả táo đó đúng là phí thật. Nhưng cháu biết không, thật ra bà đã nghĩ mình sắp chết đến nơi rồi. Nhưng với tình hình này, chắc bà phải để thân chết đợi thêm một chút nữa.

... Bà nhất định phải ăn cho được trái táo ở khu vườn cũ mới thỏa lòng. Vậy năm sau nhờ cháu mang táo đến cho bà nữa nhé? Ngoắc tay cái nào!”

Bà lão nở một nụ cười âm áp, đưa ngón tay út bé nhỏ của mình ra, ngoắc tay hứa hẹn như thời còn thơ bé.

“Cháu đừng lo! Bà sẽ không nói chuyện quả táo cho ai nghe đâu. Một bé gái dễ thương thế này mà khóc làm gì. Xấu lắm đấy!” - Cụ bà cười giòn giã.

Gió lùa qua những cành cây khô nơi đuôi chổi khiến chúng phát ra tiếng xào xạc. Kiki bay về thành phố Koriko mà lòng ngổn ngang suy nghĩ. Trước giờ Kiki “rớt chổi” đều như cơm bữa, nhưng tan tác như hôm nay thì là lần đầu. Nghĩ kỹ lại, Kiki phát hiện ra mình trở nên kém may mắn như vậy từ khi gửi bức thư xui xẻo hôm trước.

Cô nhóc cứ có cảm giác mơ hồ là mình đang ở đây, nhưng lại không phải đang ở đây, rồi hoài nghi về tất cả mọi thứ. Phải làm sao để bản thân có thể lấy lại được tự tin cũng như bản lĩnh phù thủy đây?

Kiki hiểu vấn đề không nằm ở Jiji hay chổi bay, mà tất cả, đều ở trái tim mình.

Chương 10: Kiki và chuyến đi dạo đáng nhớ

RENG RENG RENG ~

Tiếng chuông điện thoại lại réo gọi như thường lệ. Kiki dù đang cầm củi lau nhà cũng phải dừng tay nhắc ống nghe lên.

“A lô a lô, cho hỏi có phải tiệm giao hàng phù thủy không?” - Một giọng đàn ông khàn khàn vang lên ở đầu dây bên kia.

“Vâng, đúng rồi ạ.”

“Ta có thứ cần cháu giao giúp. Giờ ta đang nhập viện, không tiện đến chỗ cháu được. Cháu chịu khó qua đây nhé!”

“Dạ. Nhưng chắc một lúc nữa cháu mới khởi hành. Ông chờ cháu được không ạ?”

Từ vụ quả táo rơi đến giờ, Kiki tạm ngưng dịch vụ giao hàng để ổn định lại tinh thần và chỉnh đốn công việc.

“Không sao. Thời gian thì ta dư giả lắm. Cháu đến bệnh viện Đồng Hoa nằm ở chân núi phía Tây, phòng số 23 nhé. Đến vào giờ nghỉ trưa từ 1 đến 2 giờ là lí tưởng nhất.”

“Vâng, cháu hiểu rồi ạ.”

Cô bé nhẹ nhàng gác ống nghe xuống, nói với mèo Jiji, vẫn lơ mơ dưới sàn:

“Jiji, sao gần đây cậu im ắng quá vậy? Cứ hễ đi chơi về là nằm lăn ra ngủ không.”

“Ngủ cũng không được sao? Đừng làm phiền tớ. Người ta đang mơ đấy.”

“Mơ á? Cậu mơ gì kể tớ nghe xem nào.”

“Nói sao nhỉ? Giống như rơi vào cõi mộng không đường ra ấy.” - Jiji mơ màng nói, thỉnh thoảng đuôi mèo lại ngoe nguẩy qua lại dưới sàn.

(“Cõi mộng không đường ra ư? Nghe tối nghĩa quá.”)

Kiki khẽ nhún vai, không hỏi thêm gì.

...
“Cậu đừng ngộ nguậy. Cứ giả bộ làm một con mèo bông là được.” - Cô phù thủy nhỏ dặn dò chú mèo đang ngồi chễm chệ trên vai trong lúc cả hai tiến vào khuôn viên của bệnh viện.

Cửa phòng số 23 đã mở sẵn từ bao giờ. Ghé mắt nhìn vào, Kiki thấy một cụ già râu tóc bạc phơ, đang nằm thiu thếp trên giường bệnh, chăn trùm kín nửa mặt. Cô bé rón rén tiến gần chiếc giường. Như chỉ chờ có vậy, ông cụ bất ngờ mở mắt ra, nhìn Kiki và nói:

“Cháu còn nhớ ta không?”

Kiki không bao giờ quên đôi mắt màu xám tro, lúc nào cũng như đang chất chứa rất nhiều tâm sự này. Đây chính là ông lão mà Kiki đã gặp ngoài công viên hồi còn chạy thể dục, và cũng chính ông là người đã hỏi Kiki rằng một phù thủy khi già trông sẽ thế nào. Đến tận bây giờ, câu hỏi ấy vẫn đang chờ lời giải đáp.

“Cháu nhớ rồi. Cháu đã từng gặp một lần ngoài công viên.” - Kiki tươi cười trả lời.

“Vừa mới hết hè là ta bị trúng gió, đến nỗi phải nằm chèo queo một chỗ ở đây.”

Tuy bệnh nhưng ông lão vẫn hài hước. Ông vừa nói vừa cười, nhưng giọng ông rất mỏng. Như thể vừa thốt ra đã tan biến. Không chỉ giọng nói, mà cả khuôn mặt ông lão cũng hốc hác và xanh xao đi nhiều. Ông với tay lấy cây gậy đang được đặt trên gối, run rẩy đưa nó cho Kiki:

“Ta muốn nhờ cháu chuyển cây gậy này đi!”

Cây gậy có đầu được chạm trổ hình một chú chó ngộ nghĩnh có đôi tai dài đáng yêu. Kiki vẫn nhớ như in hình ảnh một ông lão chống gậy, bước đi chậm chậm ở công viên ngày hôm đó. Trông như ông đang dồn hết sức nặng của mình lên cây gậy trong mỗi bước chân.

“Vừa bước vào nhà ta, cháu sẽ thấy một cái sọt dùng để đựng ô. Ta muốn cháu mang cây gậy này về nhà, để đung vào trong cái sọt đó.”

“Nhưng không có gậy thì làm sao ông đi ạ?”

“Chậc, ta sắp hết bệnh rồi. Chắc không cần chống gậy nữa đâu. Với lại cây gậy này ở cùng ta trong bệnh viện lâu thế này, chắc nó đang buồn chán lắm.

... Thêm nữa, ta có một thỉnh cầu. Ta muốn cháu lần này không phải bay, mà là cầm cây gậy này, ĐI BỘ về nhà ta. Căn nhà đó hiện nay không

có ai sống cả. Cửa cũng không khóa. Cháu cứ đi bộ đến đó cất gậy rồi quay trở lại đây.”

“Cháu hiểu rồi ạ.” - Kiki thở phào nhẹ nhõm. Tuy là một lời đề nghị kì quặc nhưng không cần bay là mừng rồi. Thật vừa đúng lúc.

“Cháu nhớ đi theo đúng hướng dẫn trong bản đồ nhé. Đây là lộ trình ta đi dạo mỗi ngày. Ta muốn dù mình phải nằm một chỗ ở đây, nhưng thông qua cháu, vẫn có cảm giác như mình được đi dạo vậy.

... Trên lộ trình này sẽ có rất nhiều điều thú vị. Hi vọng cháu sẽ vui với những người những việc mà cháu sẽ gặp trên đường. Cứ thoải mái tạt ngang tạt dọc nếu cháu muốn. Tối quá mà cháu vẫn chưa đến nơi thì cứ về nhà nghỉ, mai lại đi tiếp cũng không sao.”

Kiki quan sát tấm bản đồ mà ông lão vừa đưa cho mình. Trong đó có vẽ nào là công viên, cầu vượt, các đoạn đường dốc, thậm chí cả một cái ghé đá nơi góc công viên với dòng chú thích “Nhớ phải ngồi ở đây một lúc” mới lạ chứ.

“Ông ơi, cái công viên trong này là nơi ông cháu mình gặp nhau phải không ạ?”

“Đúng vậy! Đó là một cái công viên tuyệt vời đấy.”

“Trong này còn ghi là “Nhớ phải ngồi ở đây một lúc” nghĩa là sao ạ?”

“À, tại vì... đó là cái ghé đá mà ta thường ngồi mỗi khi ra công viên ấy mà...” - Ông lão nheo mắt nhìn Kiki, cười trừ.

Theo bản đồ thì có một con đường mòn dẫn từ công viên ra bờ sông. Tại đó có vẽ hình một chiếc tàu với những ô cửa sổ nhỏ.

“Cái thuyền này trông dễ thương quá ông nhỉ?” - Cô nhóc đưa tay chỉ vào bản đồ, nói nhi nhí.

“Bạn ông sống trên đó đấy.”

“Thật không ạ?”

“Thật chứ. Mà còn là nữ nữa nha.”

“Người đó là phụ nữ sao ạ?”

“Ừ, là bạn thân của ta.” - Ông lão lại cười, giọng khàn đặc.

“Chắc cháu sẽ ghé chỗ này một chút trên đường đi.”

“Cứ tự nhiên đi cô bé. Gặp cháu chắc bạn ta sẽ vui lắm. Nhưng nhớ là không được nói chuyện ta đang bị ốm liệt giường đâu đấy. Cứ bảo là ta có việc, phải đi du lịch vài hôm.

... Mà đến được đó xem như là gần đến nhà ta rồi. Đi băng qua cây cầu là tới ngay thôi. Căn nhà có treo biển “Hàng nón” ấy... À, mà ta phải trả

công gì cho cháu mới được.”

“Dạ thôi ạ, ông không cần khách sáo đâu.”

“Vậy đâu có được. Ta nghe nói cháu thường nhận quà đáp lễ theo kiểu ‘chia lộc’ hay ‘tương thân tương ái’ gì gì đó phải không? Ta sức cùng lực kiệt rồi nên chắc không trả theo kiểu đó nữa... Thế này nhé, nhà ta vốn là một tiệm may nón. Ở trong cái sọt đựng ô ta nói khi nãy có một cái nón màu đỏ. Đó là cái nón cuối cùng mà ta may. Không hiểu sao lúc đó ta lại nảy ra ý định may một cái nón cho bé gái. Ấu cũng là duyên số. Ta sẽ lấy nó để trả công cho cháu. Đồng ý chứ?”

“Vâng ạ! Thế thì còn gì bằng.” - Kiki cúi đầu cảm ơn rồi rít.

“Cuối cùng là... sau khi xong việc cháu nhớ trở lại đây và kể cho ta nghe về những chuyện cháu đã gặp trong suốt chuyến bộ hành nhé.”

“Ông yên tâm. Cháu sẽ ‘báo cáo’ đầy đủ mà.” - Kiki đứng nói, tâm trạng căng thẳng. Không hiểu sao cô bé cảm thấy hồi hộp với thử thách mới lạ này. Cô nhóc thở mạnh, tay đặt lên ngực tự trấn an mình.

“Trời ơi. Cháu đừng căng thẳng quá. Đi dạo phải vui vẻ mới thú. Nhớ nhé! Cháu phải thoải mái tươi tắn lên. Có vậy ta mới yên lòng được.” - Cụ già nói, không quên đưa tay vẫy chào khi Kiki ra về.

Cô phù thủy nhỏ thơ thẩn bước ra khỏi bệnh viện, tay phải mang theo cây gậy, vát vả lê bước xuống con dốc dẫn về thành phố. Jiji cũng vát vả chạy theo sau cô chủ của mình.

“Ông cụ đã đánh tiếng vậy rồi thì tớ đành phải vác bộ cây gậy này về thôi. Cũng hết cách. Xin lỗi Jiji nhé. Coi bộ lần này cậu thảm rồi.”

“Cây gậy này còn vương mùi của ông lão. Vậy xem như cậu đang thay ông ấy thực hiện chuyến hành trình này rồi.” - Jiji thì thầm, mặt nghiêm túc lạ thường.

Cũng đã gần 3 giờ chiều. Ánh mặt trời đã bớt gay gắt, vẽ nên bức tranh thành phố buổi xế chiều êm ả ngay dưới mắt Kiki. Đường về sao mà khó khăn vát vả. Hết con dốc này đến con dốc khác. Lâu lâu giữa đoạn dốc lại có những cầu thang bộ, nối tiếp theo sau lại dốc và dốc.

Nhà cửa bắt đầu san sát dần. Kiki mệt mỏi hòa mình vào dòng người đang đi chợ chiều. Lâu lâu, có vài người nhìn thấy cây gậy cô bé cầm trên tay rồi thốt lên “Kia là...?” hay “Đó chẳng phải là... ư?” Cô bé đoán đó là người quen của ông cụ nên cũng mỉm cười đáp lại.

Kiki cố gắng tìm cho được cái ghế đá mà ông cụ vẽ trên bản đồ rồi ngồi xuống đó, đưa mắt nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, chưa hết băn khoăn vì

sao ông cụ lại nhân mạnh là phải ngồi ở đây, ngay tại cái ghé này.

Hoàng hôn dần buông xuống công viên. Những cô nhóc đang tùm năm tùm bảy chơi nhảy dây. Đám con trai thì nháo nhào chơi cút bắt huyền náo cả một góc công viên. Đâu đó có vài cặp tình nhân đang tay trong tay cùng nhau tản bộ. Xa hơn tí nữa là vài người có vẻ đang trong tâm trạng của Kiki, cũng ngồi trên ghé đá, thần thờ ngắm hoàng hôn. Buồn cười nhất có lẽ là mấy chú sóc đang chạy tung tăng trên bãi cỏ, chợt đưng phải Jiji đang nằm thẳng đơ thì giật mình bỏ chạy.

Cách ghé của Kiki đang ngồi tầm chục mét có một cái cây rất cao, đứng sừng sững như đang chờ đợi ai đó. Kiki từng đến công viên này nhiều lần rồi nhưng chưa bao giờ nhận ra sự tồn tại của nó cả. Từ thân đến rễ của cây đều hướng về phía Kiki như một người đang ngồi xếp bằng chờ nói chuyện vậy. Trên thân cây, ở vị trí cao ngang đầu của một người trưởng thành, lại có một cái hốc hình xoắn ốc to kì lạ.

Nhìn kĩ thì cái cây này hoàn toàn không giống với mấy cây bạch quả hay cây du được trồng khắp nơi trong công viên. Không chỉ khác bởi màu lá cây vẫn xanh rì giữa trời thu, mà còn bởi những cành cây to lớn vững chắc, vươn dài đến tận chỗ Kiki ngồi. Cả cái cây dường như được bao trùm bởi một bầu không khí trang nghiêm bí ẩn, đến mức Kiki không thể rời mắt khỏi nó một giây phút nào.

“Á!”

Giọng của ai đó vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô bé. Một thằng bé khoảng chừng bảy, tám tuổi ở đâu chạy đến, nhìn cây gậy Kiki đang cầm trên tay, lo lắng hỏi:

“Cây gậy chị đang cầm... Ông bị gì rồi ạ?” - Mắt thằng bé đầy vẻ lo âu. Thấy vẻ kinh ngạc của Kiki, nó cố giải thích từ từ:

“Cây gậy này chẳng phải là của ông cụ hay ngồi ở đây sao? Chị lấy cây gậy này rồi ông sẽ rất buồn đó.”

“Ông cụ đi du lịch rồi. Bộ em thường ngồi đây nói chuyện với ông à?”

“Cũng đôi khi ạ.”

“Vậy em cứ ngồi ở đây nói chuyện với chị như khi em nói với ông đi. - Kiki khẽ nhích người sang một bên nhường ghé cho thằng bé.

“Chị thấy cây này bao giờ chưa? Nó tên là cây long não đó.”

“Nhìn nó cũng giống ông lão ghê cơ.”

“Đúng rồi! Lúc trước ông cũng hay ngồi đây, vừa nhìn cái cây này vừa hát ‘Kusu^[4] ơi! Kusu ơi! Tao thấy mày rồi nhé!’. Xong ông còn quay qua em, bảo là ‘Cháu cũng sắp thấy Kusu rồi đó.’”

“Rồi sao?”

“Em bảo nếu là cây long não thì em đã thấy rồi, sao lại nói là sắp thấy. Ông nói ý ông không phải là cây long não mà là Kusu cơ. Thế rồi ông lại tiếp tục hát.”

“Thế em có thấy được Kusu không?”

“Duy nhất một lần ạ. Đó là cánh cửa vô hình, muốn thấy được nó chị phải nhìn thật chăm chú, thật kiên nhẫn mới được.”

“Chăm chú và kiên nhẫn à?”

“Đúng vậy. Ông chỉ em đó. Ông bảo phải thật từ từ, thật chậm rãi và chăm chú mới thấy được.”

Kiki chợt nhớ tới hình ảnh ông lão yếu ớt trên giường bệnh. Không biết có phải do ảo giác hay không mà Kiki có cảm giác từng lời thằng bé đang nói cũng chính là lời ông lão đang nói với mình.

“Không có ông ở đây, chắc chúng ta không thấy được Kusu rồi.”

“Mà lần đó, sau khi thấy được cánh cửa rồi thì em làm gì tiếp theo?”

“Thì ông cụ mở cửa bước vào chứ sao.”

“Hả?”

“Chị ngạc nhiên chứ gì!? Em cũng vào đó với ông nữa.” - Thằng bé nói, hất cằm ra vẻ tự hào lắm.

“Tuy em đang ngồi trên ghế nhưng vẫn có cảm giác mình đang đi trong đường hầm giữa thân cây. Đường ngoằn ngoèo khó đi lắm. Chỉ biết nhắm mắt, nghe theo tiếng ‘Hây hây’ của ông mà bám theo thôi.”

“Rồi sao nữa?” - Kiki hỏi dồn.

“Chỉ đến đó thôi. Vì lúc em bảo muốn đi thêm nữa thì ông nói đây là con đường dài vô tận, đã đến lúc em phải quay về. Mở mắt ra em đã thấy mình quay lại băng ghế này. Chị thấy kì lạ phải không? Nhưng những gì em nói đều là sự thật cả đấy.”

Kiki trầm ngâm một hồi lâu rồi khẽ gật đầu, miễn cưỡng tin lời thằng nhóc. Cây long não vẫn đứng sừng sững hứng những tia nắng còn sót lại của buổi chiều tà chiếu xuyên qua những tán lá trên cao.

“Ông ngày nào cũng đi dạo qua đây cả. Chị này, rốt cuộc chị có thấy Kusu không?”

“Chị không thấy.”

“Quả nhiên là phải có ông ở đây mới được.”

“Chết! Trời tối mất rồi! Em phải về thôi.”

“Chị em mình sẽ còn gặp lại nhau chứ?”

“Tất nhiên rồi. Lần sau chị nhớ đến cùng ông nhé. Có ba người sẽ vui hơn đó.”

Bóng cậu bé với chiếc áo len trắng hòa vào dòng người đang nói nhau về nhà. Mặt trời chỉ còn lấp ló sau lưng những tòa nhà cao tầng đồ sộ. Tự nhiên Kiki nhớ đến ông cụ trong bệnh viện, cô bé chống cằm lên đầu gậy, miên man suy nghĩ. Bỗng cô nhóc có cảm giác như cây long não đang nhìn mình chằm chằm. Chạng vạng, trông nó to hơn rất nhiều.

Càng nhìn Kiki càng thấy nó giống như đang tìm bạn tâm giao vậy, cứ hướng về phía cô bé mà xào xạc, rì rào. Kiki chợt nhận thấy cây gậy cầm trên tay ấm dần lên. Vừa định cất tiếng gọi Jiji thì Kiki nhận ra mèo ta đã biến mất từ lúc nào.

“Jiji! Jiji!” - Kiki gọi lớn.

Ngay lập tức cô phù thủy nhìn thấy một quả bóng đen tròn tròn lăn đến dưới chân cây long não, nhìn kĩ thì hóa ra đó là Jiji.

“Jiji! Bộ cậu mới đi qua Kusu hả?” - Cô bé ôm lấy Jiji, chợt nhận ra toàn thân mèo lông đã dựng đứng như lông nhím, phần thân dưới còn hơi ẩm nữa. Bây giờ Kiki mới thật sự tin lời thằng bé nói. Cô bé trân trân đứng nhìn cây long não - này giờ vẫn đứng sừng sững mặc cho màn đêm ẩm đậm đã xâm chiếm toàn bộ công viên.

“Kusu ơi! Kusu ơi! Tao thấy mày rồi nhé.” - Kiki bắt chước giọng của ông lão, hát thử vài câu. Không thể phủ nhận là cái cây này trông kì quái, nhưng nói là có cả một đường hầm trong thân cây thì thật sự rất khó tin. Kiki căng mắt nhìn mà chẳng thấy cánh cửa nào.

Không khí thoảng mùi động vật rất quen. Kiki chưa kịp định thần thì từ phía sau cô bé, một con chó bụi tở chẳng nhào tới bám chặt không chịu buông. Phải đến khi có tiếng huýt vang lên nó mới chịu buông tha cô bé. Từ phía xa xa, một anh chàng hớt ha hớt hải chạy đến:

“Xin lỗi cậu nhé! Con chó của tớ vô ý quá...”

Khi bốn mắt chạm nhau, cả hai mới đồng thanh thốt lên:

“Chẳng phải cậu là...!?”

Ra là anh chàng lãng tử Kiki gặp lúc đang ngồi nhâm nhi kem ngoài bờ biển. Trái đất đúng là tròn thật.

“Xin lỗi cậu. Con Tachi nhà tớ nghịch quá...”

“Không sao đâu.” - Kiki khẽ cười. “Mà cậu làm gì ở đây?” - Anh chàng ngó cây gậy Kiki đang cầm trên tay, tò mò hỏi.

“Tớ đang đi dạo, thấy hơi mệt nên ngồi đây nghỉ một chút... Mà trông bộ dạng tớ quái đản lắm phải không? Đã đi dạo còn chống gậy rồi dắt theo mèo nữa.” - Kiki ngượng ngịu rào trước.

“Tớ cũng đang dắt chó đi dạo đấy. Hai đứa mình cùng đi cho vui nhé!”

Kiki toan nhận lời thì chợt nhớ Jiji là mèo. Mà mèo và chó thì hơi...

“Mà con mèo của cậu có ghét chó không thế?” - Cậu thiếu niên cảnh giác hỏi.

“Không sao! Mèo của tớ dữ lắm. Cậu đừng lo...”

Kiki tự nhủ với lòng, đây là công việc, phải làm cho nghiêm túc. Hơn nữa, ông cũng nói là phải vui vẻ trải nghiệm những sự việc, con người mình gặp trên đường mà.

“Vậy chúng ta cùng đi nhé.” - Kiki nói quả quyết.

“Rất hân hạnh.”

Thế là cả hai cùng rào bước trong công viên thưa thớt bóng người, lẻo đẻo theo sau là chú chó tinh nghịch không ngừng vẫy đuôi.

“Con chó này trông vui vẻ quá nhỉ?” - Jiji lúc bảy giờ mới thều thào.

“Tớ chưa bao giờ nghe chuyện chó với mèo bắt cặp đi dạo chung đấy.”

“Tớ tên là Kiki. Còn cậu?”

“Tớ tên là Iku. Còn con chó này là Tachi. Rất vui được gặp cậu.”

“Con mèo của tớ tên là Jiji. Mà Iku này, cậu hay đi dạo ở những nơi nào?”

“Thì... đi đây đi đó. Chỗ nào cũng đi hết. À, tớ cũng hay đi dạo ở phía bên kia nữa.”

“Hả!? Cậu đi dạo đến tận sườn bên kia của ngọn núi phía Tây luôn á?”

“Không phải, nói sao nhỉ... Thì phía bên là phía bên kia thôi, không hẳn là sườn bên kia.”

Nói đến đó, Iku có vẻ trầm ngâm.

“Phía bên kia... không lẽ ý của cậu là Kusu?”

“Hả!? Ai là Kusu cơ?” - Cậu nhóc ngạc nhiên hỏi.

“Đó không phải tên người. Đằng kia có trồng một cây long não. Kusu là tên gọi của một bộ phận gì đó trên thân cây... Mà thật ra tớ đi dạo ở đây là do cụ già chủ cây gậy này nhờ.”

“Đi dạo mà cũng nhờ được sao?”

“Cậu cũng thấy lạ phải không? Trước đây ông ấy ngày nào cũng đi bộ qua đây cả. Nhưng gần đây có vài chuyện, ông không thể đến được nên nhờ mình đi thay. Rồi ông còn muốn mình về kể cho ông nghe những việc mình đã gặp trên đường đi nữa kia. Tớ cảm thấy ông đặc biệt thích đi dạo ở một nơi bí ẩn xung quanh cây long não này. Và nơi đó, theo thằng nhóc lúc này tớ gặp, được gọi là Kusu.

“Tớ nghĩ đối với ông, đó là một nơi rất đặc biệt. Tớ từng có cảm giác như thế rồi. Còn Kiki thì sao? Có nơi nào mà cậu cảm thấy đặc biệt đối với mình không?”

“Tớ á? Thật ra tớ chỉ mới đến thành phố này khoảng một năm thôi...”

“Thế còn ở quê của cậu?”

“À! Ở quê tớ thì có. Trên ngọn núi thảo dược phía sau nhà có một cây táo rất to, xung quanh cỏ mọc um tùm luôn. Tớ nhớ hồi nhỏ xiu hay ra đó chơi. Lâu lâu còn tự mình chế mấy bài hát nhằm như ‘Cây ơi! Đi bộ cùng ta nhé!’ hay là ‘Cây ơi! Nhảy dây cùng ta nhé là lá la!’”

“Còn ‘là lá la’ cơ đấy, nghe hài thật.”

“Thì con nít mà. Phải vậy rồi.” - Kiki mặt đỏ bừng, chóng trả yếu ớt.

“Hát vậy là xong rồi hả?”

“Đâu có đâu. Mỗi khi tớ hát xong, đám cỏ dưới gốc cây lại rì rào rì rào nghe như tiếng đồng ý ấy. Chúng tỏa ra một mùi hương thơm ngát. Mỗi lúc như thế tớ hay thả mình xuống thảm cỏ xanh, nằm ngủ một hồi lâu luôn.

... Cậu biết không, khi mắt nhắm lại, tớ thấy những đốm sáng nho nhỏ cỡ bong bóng nước tỏa sáng rực rỡ như sắc cầu vồng sau mưa. Nhìn đẹp lắm. Khi ấy, tớ có cảm giác là cả bầu trời xanh trong mắt mình đó. Để ý kỹ một chút, tớ còn nghe thấy tiếng ách-xì từ dưới lòng đất nữa cơ. Thế là tớ liền chạy ù về nhà lấy thuốc trị ách-xì mang đến. Mẹ tớ vốn là một phù thủy nổi tiếng trong việc bào chế thuốc chữa bệnh này. Tớ chôn từng viên thuốc xuống đất. Dần dà tiếng ách-xì thưa dần. Lúc đầu tớ còn tưởng là giun đất hị ách-xì nữa cơ.”

“Nghe thú vị ghê. Vậy cây táo đó còn không?”

“Tớ nghĩ là còn. Để lần tới lúc về nhà, tớ sẽ đến thăm nó xem sao. Cậu nhắc làm tớ nhớ hồi đó ghê luôn.” - Cô nhóc nói, nhoẻn miệng cười tươi tắn, “Tớ còn nhớ là mỗi khi lấy tay gõ xuống đất còn nghe tiếng ‘Kiki lại tới rồi à?’ vang lên nữa cơ. Tớ đem chuyện đi nói với lũ bạn mà chẳng ai tin hết.”

“Thì mấy chuyện này đâu phải ai cũng hiểu.”

“Iku, cậu có nơi nào đặc biệt với mình không?”

“Có chứ, cậu có muốn cùng tớ đến đó không?”

“Muốn chứ!”

“Nhưng chỗ đó chán lắm. Với lại nhìn hơi con nít nữa. Dẫn cậu đến tớ cũng hơi xấu hổ.”

“Chỗ đó có xa lắm không? Vì tớ định đi đến chỗ con thuyền đậu bên dòng sông được vẽ trong tấm bản đồ này.”

“Đưa bản đồ tớ xem nào!”

Iku đưa mắt nhìn một lượt những hình vẽ trong tấm bản đồ, trông có vẻ đang suy tính gì đó.

“Đây là chỗ ở của bạn ông lão. Dù gì tớ nhất định phải ghé qua chào hỏi một tiếng. Với lại, tớ cũng muốn xem cuộc sống của những người trên thuyền thế nào.”

“Vẫn còn sớm chán. Cứ từ từ.” - Anh chàng trấn an Kiki.

“Ê! Bạn già!”

Bỗng có tiếng gọi phát ra từ phía sau. Kiki nhìn quanh. Đây là một con đường nhỏ với tấp nập những hàng quán bán đủ thứ hàm bà lằng.

“Ê! Bạn già! Ghé vào chơi tí nào!”

Vẫn giọng nói đó gọi với theo. Tiếng gọi phát ra từ ông lão ngồi trong tiệm giày. Đầu ông hơi gàn hệt, trừ một khoảnh tóc nho nhỏ đằng sau.

Ông đang miệt mài dán đế của mấy đôi giày cũ. Hai tay thoăn thoắt, lúc cầm chai keo khi cầm kim may để vá lại các vết rách. Chợt, ông dừng tay, ngẩng nhìn hai đứa rồi thốt lên kinh ngạc:

“Ấy chết! Bác nhầm người! Xin lỗi hai cháu.”

Xong ông lia mắt xuống cây gậy mà Kiki đang cầm trên tay, hỏi tới:

“Nhưng mà... rõ ràng cây gậy cháu đang cầm là của ông hàng nón mà. Ngày nào ông ta chẳng xách gậy ra đây đi dạo. Giờ ông ấy sao rồi?”

“Ông ấy đang đi du lịch nên nhờ cháu mang cây gậy này đi dạo thay. Ông sợ cây gậy này buồn ả.”

“Cũng phải! Ngày nào ông ta chẳng ra đây. Riết rồi bác cũng thành thói quen chờ ông ra để tán chuyện ấy chứ. Mà giờ đi du lịch quảng cả gậy ở nhà. Ông ta cũng chịu chơi dữ... Điệu này chắc là đi chơi bằng xe hơi rồi. Giàu phết.” - Nói rồi ông đứng dậy, tay phui phui cái tạp dề dính đầy xi của mình, đoạn quay sang nói với Kiki:

“Đề ta đi dạo chung với hai đứa cho vui.”

“Đi chung sao ạ!?” - Kiki thốt lên không kịp suy nghĩ. Mọi việc diễn ra quá bất ngờ. Cô bé không nghĩ là mình lại có nhiều bạn đồng hành đến vậy. Ông lão hàng giày chen vào giữa Kiki và Iku, dắt tay hai cô cậu với điệu bộ vô cùng hào hứng.

Đi dạo, ta cùng nhau đi dạo.

Một bước, hai bước rồi lại ba bốn bước.

Là là lá la.

Hát xong ông buông tay hai đứa mặt còn đang ngẩn ngơ, cười nói:

“Chuyến đi dạo của bác với ông lão chỉ có vậy thôi.”

Sau một tràng cười hào sảng, ông ôn tồn nói:

“Ông lão hàng nón ngày nào cũng phải qua chỗ ta dung dăng dung dẻ như thế một lần. Nói thật, không tính mấy ngày trời mưa, thì một năm 365 ngày là đủ 365 lần.

... Riết rồi không thấy ông ta đâu, bác cứ thấy thiếu thiếu sao ấy.”

Nói rồi ông cụ vui vẻ quay về tiệm giày của mình, ngồi phịch xuống ghế, tiếp tục làm việc. Đến giờ Kiki mới biết là đi dạo cũng có nhiều cách. Không cần phải đi đâu xa xôi, bước chân ra khỏi cửa vài bước cũng có thể coi là đi dạo được. Khó hiểu thật.

(“Nhưng nếu chỉ đi dạo vài bước thế này thì chắc ông cụ đang nằm trên giường bệnh cũng có thể đi được. Để lần tới hai ông cháu làm thử xem sao.”)

“Ông vui tính ghê. Thôi chúng cháu đi tiếp nhé.” - Iku giục, miệng không quên huýt sáo báo hiệu cho chú chó Tachi tiếp tục.

Gió bắt đầu thổi mạnh. Các cửa tiệm thưa dần, dẫn ra con đường mòn uốn lượn về phía biển. Trên đường đi, cả hai ghé vào một khoảnh đất trống với những chiếc xích đu, vài cái bập bênh, đặc biệt là một cái xà đu lớn màu xanh lá cây vươn lên như tháp đồng hồ giữa thành phố.

“Không ngờ ở đây cũng có mấy trò này. Vậy mà trước giờ tớ không biết đấy.” - Kiki tiến gần lối vào, trên đó có treo một tấm bảng cũ kĩ ghi: “Công viên Vô Hạn”.

“Trời, có một khoảnh đất tí tẹo thế này mà gọi là ‘Vô Hạn’ ư!?” - Cô nhóc phì cười với cái tên phi thực tế.

“Coi vậy chứ bên trong cũng rộng lắm.”

Khi cả hai bước vào khuôn viên xinh xắn, anh chàng mới hỏi Kiki:

“Tụi mình cùng đu xà nhé?”

Sau khi Kiki gật đầu, chàng ta nhanh nhẩu một tay ôm chó, tay còn lại bám vào mấy thanh xà mà leo lên đỉnh. Kiki thì đỡ hơn vì Jiji có thể tự bám vào lưng nên cô bé rảnh cả hai tay để trèo. Hai người ngồi trên đỉnh xà, quay mặt về hướng biển, cùng lắng nghe tiếng sóng rì rào cùng những cơn gió mằn mằn hơi muối.

Sóng không ngừng xô bờ cát trắng. Phía xa xa, đường chân trời lấp lánh và mỏng manh như một sợi chỉ trong suốt. Ngồi kế bên Kiki là chú mèo lười biếng đang uể oải ngáp. Từng cơn gió nhẹ nhàng luồn qua tóc cô bé, thổi ngược chúng về phía sau. Đột nhiên, Kiki cảm thấy lòng mình chơi vơi.

“Cậu biết tại sao nơi này có tên công viên Vô Hạn rồi chứ?” - Iku nói, mắt vẫn nhìn đăm đăm những bờ bãi ngút ngàn ngoài khơi xa.

“Không lẽ... đây là nơi đặc biệt đối với cậu?”

“Cậu nhận ra rồi à? Mỗi khi ngồi ở đây, tớ cảm thấy lòng mình bình yên lắm. Cứ như mọi nỗi buồn đều tan theo những bọt nước trắng xóa ngoài kia. Tớ có cảm giác mình đang thực hiện một chuyến hành trình đến bên kia của những giới hạn ấy.” - Nói đến đây, mắt anh chàng ánh lên những tia nhìn ấm áp.

“Cậu nói không sai. Ngồi ở đây tớ thấy mình như đang hòa vào trời đất vậy. Giờ nghĩ lại, tớ thấy may vì đã thay ông lão thực hiện chuyến đi này.” - Kiki nói, mắt vẫn hướng về phía đường chân trời ngoài khơi xa. Đúng là cô bé đang có cảm giác là mình chậm rãi trôi về phía bên kia của thế giới. Biết bao nhiêu khung cảnh kì lạ lần lượt nổi đui hiện ra trong đầu cô nhóc.

“À, quên nói với cậu. Tớ là một phù thủy đấy nhé. Dù là còn đang trong giai đoạn tập sự thôi.” - Kiki chưa kịp kết lời, anh chàng đã mở to mắt hết cỡ.

“Là cậu á? Tớ có nghe người ta đồn đại nhiều rồi. Không ngờ...”

“Tại lúc này tớ đang ‘nghỉ phép’, chứ không cũng cưỡi chổi như ai á.”

“Ra vậy. Cậu thấy công việc đó vui không?”

Lần này tới lượt Kiki trầm ngâm. Trước giờ chẳng ai hỏi cô bé câu này cả. Chắc mọi người đều nghĩ có thể cưỡi chổi bay lượn tự do như Kiki đương nhiên là vui rồi, cần gì hỏi. Chuồn Chuồn mỗi lần gặp chẳng ghen tị thế còn gì. Cố cắt đứt dòng suy nghĩ lung tung, Kiki nhẹ nhàng trả lời:

“Đương nhiên là vui rồi.”

Tự dưng cô bé thấy tự hào ghê luôn.

“Bay bằng chổi thú vị lắm nhé. Tớ từng cắp một con hà mã bự tổ chẳng chuyển đến một thị trấn xinh đẹp có hai cái hồ nối nhau thành hình một cặp mắt kính, trông buồn cười lắm cơ... Lần khác tớ nhận lời giao hàng tới tận quần đảo Bụi Sao, cách đây rất xa. Mà nhờ đó tớ được nghe tả-bí-lù hát. Mấy chuyện này không phải ai cũng trải qua đâu.”

“Ghen tị với cậu thật. Còn tớ có đứng trên đỉnh cái xà đu này nhón chân cả đời cũng không thấy những điều đó.” - Iku nói buồn bã.

“Nơi đây đúng là như cái tên ‘Vô Hạn’ của nó thật. Ngồi một lúc mà tớ có cảm giác trái tim mình trôi đi muôn phương. Có thể biết bay sẽ đi được nhiều nơi, gặp nhiều người. Nhưng có những thứ chỉ ngồi như thế này mới có thể trải nghiệm được. Tớ nghĩ đây cũng là một loại phép thuật đấy... Có vẻ như gần đây tớ dựa dẫm vào khả năng bay lượn của mình nhiều quá cũng nên.”

Vừa nghe cô phù nhỏ giải bày, Iku khẽ giang rộng hai tay lên trời. Bất giác, Kiki cũng bắt chước làm theo.

PHÙ!

Cả hai hít một hơi thật sâu. Song tự dung hai đũa nhìn nhau phì cười chẳng vì sao.

GÂU GÂU ~

Tachi cũng tranh thủ chen cái đầu bồm xồm lông lá vào giữa hai người hóng hớt. Tiếng sủa của nó nhanh chóng tan biến vào bầu không gian bao la, ngập tràn tiếng sóng đại dương.

“Jiji cũng nói gì đi chứ!” - Kiki giục. Chú mèo đang nằm trên vai cô bé không có vẻ gì là quan tâm cả. Mắt chú cứ mơ màng. Lâu lâu lại há miệng ngáp ngáp vài cái. Rõ chán.

“Mèo của cậu buồn ngủ rồi.”

“Lâu lâu cậu cũng hay bị ‘hết pin’ nhỉ Jiji!” - Kiki phì cười, đưa tay cù lét chú mèo lười.

“Phải rồi, cậu còn phải tiếp tục đi dạo nữa mà!” - Iku nhảy xuống khỏi cái xà, tay vẫn ôm chặt Tachi trong lòng.

“Tớ muốn đến đây một lần nữa quá.”

Cả hai chia tay vì Iku có việc bận. Thế là cô bé một mình tiếp tục chuyến hành trình. Điểm đến kế tiếp là con thuyền, nơi người bạn của ông cụ đang sinh sống.

Đúng như hình vẽ trên bản đồ, đi dọc theo bờ sông một đoạn nữa, Kiki và Jiji bắt gặp một chiếc thuyền nhỏ, trôi lênh bênh trên mặt nước, trông

từ tựa chiếc thuyền giấy mà lũ nhóc hay chơi. Thuyền có một cửa chính và cửa sổ hai bên mạn. Tất cả cửa đều được sơn màu hồng đào điệu đà. Kiki vừa định đặt chân xuống tấm gỗ bắc tạm bợ để lên thuyền thì ngay cửa chính xuất hiện một cô bé mặc áo thun trắng, quần xanh cùng với chiếc mũ đội trên đầu cũng màu xanh nốt.

Kiki hơi ngạc nhiên một chút. Ông lão nói người sống trên thuyền là bạn thân của mình nên Kiki chắc đó phải là một bà cụ lớn tuổi lắm rồi, đâu ngờ lại trẻ thế này.

“Cây gậy đó chẳng phải là của ông sao?” - Con bé nheo mắt nhìn Kiki, hỏi dò.

“Tớ đi thay thôi. Tại ông cụ bạn đi du lịch vài ngày ấy mà. Ông nhờ tớ trên đường đi tạt qua chỗ cậu. Nghe nói cậu thân với ông lắm hả?”

“Thân á? Tại ngày nào ông ấy chả đến đây nên tớ nói chuyện cho vui thôi. Cậu cũng muốn nói chuyện hả? Muốn thì cứ lên.” - Nói rồi con bé quay lưng đi thẳng lên thuyền, điệu bộ khinh khỉnh. Thật lòng mà nói Kiki chẳng muốn bắt chuyện với nó chút nào. Chỉ là cô bé nghĩ bụng dù gì nó cũng là bạn thân của ông, giờ không chào hỏi câu nào mà bỏ về thì ông buồn thôi.

“Jiji! Chúng ta lên thuyền thôi!”

“Muốn thì cứ lên!” - Chú mèo đáo để nhại giọng con nhóc lúc nãy để trêu Kiki.

Phía mũi thuyền là một chiếc bánh lái to tròn. Giường và kệ sách được xếp ngay ngắn bên cửa sổ. Trên bức vách phía trong cùng treo đầy những khung tranh lớn nhỏ, nhìn hoa cả mắt.

“VẬY là ông đi du lịch rồi à? Thời nay ai cũng thích đi chơi xa thì phải?”

“Thế cậu không thích đi du lịch à? Tớ thấy vui lắm mà.” - Kiki hỏi ngược lại con bé với vẻ ngạc nhiên.

“Đi đâu thì cũng có nhiều đó thôi. Ba mẹ tớ cứ gào lên đòi cả nhà đi du lịch đấy thôi. Hai ông bà lại có sở thích kì quái là vẽ tranh về biển. Suốt ngày cứ bảo tớ ‘con có thấy đại dương luôn thay đổi từng giây phút một không?’ đến là mệt. Biển thì là biển thôi. Cần gì phải làm quá lên thế.” - Con bé tiếp tục càu nhàu.

“Nói thật tớ thấy xung quanh mình ai cũng nhiều chuyện hết. Cả ông lão đó cũng vậy. Tớ có rú đâu mà ngày nào ông ta cũng tới. Còn bảo tớ đừng rú rú trên thuyền một mình, phải đi dạo mới kinh chứ... Cái gì mà

‘Một bước hai bước rồi ba bốn bước’, rồi còn ‘vô hạn’ gì gì đó nữa. Nghe chẳng hiểu tẹo nào. Ngớ ngẩn.”

Cô phù thủy nhỏ nhận ra mình đang lừa con bé cháy mắt.

“Chán thật đấy.” - Con nhóc lại ca cẩm, chẳng khác nào giọt nước làm tràn ly.

“Mắc gì mà than hoài thế. Bộ đảng ấy ‘bán than’ hả? Suốt ngày than thở thế hỏi sao không chán cho được. Đến tớ nhìn cậu còn nản nữa là.” - Kiki xỏ luôn một tràng.

“Thế chẳng nhẽ tôi phải hét lên? Xin lỗi, đảng này tinh tế lắm, không có thô lỗ như ai kia đâu. Tôi cứ thích ‘bán than’ đấy. Làm gì nhau đồ lắm chuyện? Thôi về giùm cái.”

“Làm như tôi muốn làm phiền cậu lắm ấy.” - Kiki điên tiết đáp lại vị chủ nhà ầm ương, nhất quyết không chịu thua. “Nói cho đảng ấy biết. Tớ là một phù thủy, đang kinh doanh dịch vụ giao hàng. Chẳng qua vì trót nhận lời ông lão giao cây gậy này, chứ không thì còn lâu tớ mới chịu lết tới đây.”

“Hà hà, ra là phù thủy. Tôi cũng từng nghe mẹ nói về cậu một lần. Mẹ tôi bảo có một nữ phù thủy vừa đến sống tại thành phố này, còn trạc tuổi tôi nữa. Thế là bà ấy bắt đầu ca bài ‘con nhà người ta’ muôn thuở. Mà giờ gặp cậu tớ thấy phù thủy cũng chẳng khác gì người thường. Nhiều chuyện y như nhau.” - Con bé nói, hất cằm ra vẻ khinh thường.

“Đúng rồi. Tôi nhiều chuyện lắm. Vì nhiều chuyện nên mới nhận lời một người bệnh đi dạo thay ông ta...”

“Hả!? Chứ không phải cậu bảo ông ấy đi du lịch sao?” - Con bé phát hoảng.

“Thì tại ông bắt tớ phải nói thế. Ông yếu lắm, không ngồi dậy được nữa... Lúc nào ông cũng rất vui và hạnh phúc khi kể cho tớ nghe về cậu. Chắc ông chẳng ngờ thành ý của mình bị cậu xem thường như thế đâu.”

“Ông ấy đang ở đâu?” - Con bé cúi gằm mặt hỏi lí nhí.

“Ông nằm ở bệnh viện Đồng Hoa, ngay dưới chân núi phía Tây...” - Kiki chưa kịp nói hết câu, con bé thiếu điều muốn lao ra khỏi cửa.

“Cậu định đi thăm ông hả?”

“Ừ.” - Con bé quay đầu về phía Kiki, đáp gờn lộn. Dưới chiếc mũ màu xanh là đôi mắt đầy vẻ lo lắng.

“Chỗ đó xa lắm. Với lại bây giờ hết giờ thăm bệnh rồi.”

“Vậy là không vào thăm được ư?”

“Sáng mai thì được. Sáng mai tớ sẽ đi cùng cậu.”

“Tớ hiểu rồi.”

“Vậy hẹn gặp cậu 10 giờ ngày mai tại tháp đồng hồ.”

Con bé gật gật ra vẻ biết ơn, sau đó còn dặn dò Kiki:

“Nhớ đừng đến trễ đó. Mà... tớ tên là Umi. Từ giờ cứ gọi như thế nhé.”

Rời thuyền đi được một quãng cô bé mới quay đầu nhìn lại. Lúc bấy giờ trời đã tối hẳn, chỉ còn ánh đèn heo hắt phát ra từ những ô cửa sổ trên thuyền. Kiki thở phào nhẹ nhõm, không quên mở tấm bản đồ ông lão đưa để xác định điểm đến tiếp theo. Do đoạn đường còn lại không xa lắm nên dù trời đã tối nhưng cô phù thủy nhỏ vẫn quyết tâm đi cho bằng hết.

Theo hướng dẫn trên bản đồ, Kiki đi men theo bờ sông, băng qua một cây cầu trắng. Đi thêm vài bước nữa, Kiki thấy có vẻ mình đã đến đoạn cuối của chuyến hành trình - tiệm nón, nhà của ông lão. Cũng không khó nhận ra lắm vì trên cánh cửa chính làm bằng thủy tinh có treo một tấm biển nhỏ, ghi rõ ràng hai chữ “Tiệm nón”.

Mò mẫm trong bóng tối một hồi lâu, cuối cùng Kiki cũng tìm được cái sọt đựng ô. Cô bé nhẹ nhàng đặt cây gậy vào đó, xem như hoàn thành xong trọng trách. Trong sọt còn treo một chiếc nón nhỏ xinh xắn màu đỏ. Nhìn kĩ lại thì cái nón này và cái nón Umi đội có kiểu dáng y hệt nhau, chỉ khác màu thôi.

“Ông thật là...” - Kiki thở dài ngán ngẩm, đội nón rồi nhanh chóng quay về.

Sáng hôm sau, sau khi gặp nhau tại tháp đồng hồ, hai cô nhóc khẩn trương đi đến bệnh viện Đồng Hoa để thăm ông. Lạ thay, ông cụ không còn ở đó nữa. Nằm trên giường ông bây giờ là một người khác.

Vừa thấy bóng Kiki, cô y tá tức tốc chạy từ hành lang bệnh viện vào, vừa nói vừa thở hổn hển:

“Cháu... cháu là phù thủy Kiki phải không? Ông lão nằm trong phòng này có nhờ bác chuyển lời với cháu, rằng sau cái hôm gặp cháu, ông đã đi du lịch đến một nơi rất xa. Ông còn bảo cô nhắn với cháu là cảm ơn cháu rất nhiều, mong sẽ có ngày gặp lại... Vậy nhé mấy đứa!” - Vừa dứt lời, cô y tá lại tất tả chạy đi.

Hai cô bé buồn bã ra về. Trên đường đi, chẳng ai nói với ai câu nào. Hai chiếc nón, một xanh một đỏ cứ thế mà song hành cho tới ngã ba đường. Lúc bấy giờ, Umi mới lên tiếng:

“Tớ về một mình được rồi. Cậu không cần tiễn đâu.” - Nói rồi cô bé lặng lẽ bước đi. Đợi đến khi Umi đi xa được một quãng, Kiki mới lấy hết

can đảm gọi với theo:

“Umi! Lần tới chúng ta cùng đi dạo được không?”

Umi không nói gì, khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

Rồi bỗng nhiên, Kiki lại thấy mình ngồi dưới tán của cây long não trong công viên. Cả tán cây khổng lồ ngập trong cái nắng gay gắt của buổi trưa hè, tỏa sáng lấp lánh, trông khác hẳn so với lần đầu tiên Kiki thấy chúng lúc xế chiều. Cô bé nhìn chăm chăm vào thân cây.

Có lẽ giờ này ông lão đã đi dạo ở bên kia cánh cổng vô hình mất rồi. Rốt cuộc, chuyện ông lão nhờ Kiki là gì nhỉ? Phải chăng chỉ đơn giản là mang cây gậy về nhà ông? Có lẽ ông cũng rất muốn cùng Kiki đi dạo, muốn cho Kiki xem bao điều kì diệu trên chuyến hành trình của mình.

Nghĩ đến đây, cô phù thủy nhỏ bỗng thở dài, ngược mắt nhìn lên bầu trời cao vợi.

Chương 11: Kiki và đôi giày đỏ

Cơn mưa kéo dài từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa muốn tạnh.

“Thiệt tình, cứ rả rích rả rích suốt ngày, đồng đánh hơn cả đồ con gái mít ướt.”

Kiki ngao ngán nhìn đồng hồ phơi trên sào. Kiểu này đến mùa quýt mới khô. Như thường lệ, bên cạnh cô bé là chú mèo đen kiêu kì, không ngừng dùng chân rửa mặt.

“Nhưng mưa thế này đỡ hơn tuyết rơi chứ.”

“Thôi chúng ta lên gác uống trà nóng lấy tinh thần đi Jiji!”

Ai dè Kiki vừa chống nạnh đứng lên là y như rằng chuông điện thoại reo lên inh ỏi.

“Cho hỏi, có phải là dịch vụ giao hàng phù thủy không?” - Giọng nói the thé cất lên phía bên kia đầu dây.

“Vâng, đúng rồi ạ.”

“Bà có thứ cần giao... không biết có thể nhờ cháu đến nhà lấy được không?”

“Vâng ạ.” - Kiki nói theo phản xạ chứ thật ra trong lòng cô bé chộn rộn không yên, nhất là khi nhìn cây chổi bay đang nằm chèo queo trong góc nhà.

“Nhà bà nằm ở số 99, đường Hoa Cúc Trắng nhé!”

“Cháu hiểu rồi. Cám ơn bà.”

“Mà trời đang mưa giông thế này, cháu đi không sao chứ?”

“Không vấn đề gì ạ. Đường Hoa Cúc Trắng phải không bà?”

“Đúng rồi, vậy bà đợi cháu ở đây nhé!”

Cúp máy rồi cô phù thủy mới nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nơi mưa vẫn giăng trắng trời.

“Mưa ơi là mưa...”

Thở dài ngao ngán, Kiki với tay lên kệ tủ lấy chiếc ô màu đen, sửa soạn để khởi hành.

“Chắc một phải đổi ô thôi. Chọn mua máy màu đỏ cam gì đấy cho đổi vận...” - Kiki im bật khi thấy Jiji đang nhìn mình chăm chăm.

“Gần đây tớ thấy cậu ở trong nhà suốt. Lâu lâu cũng phải ra ngoài hít thở khí trời chứ. Sao thế? Tự dưng ghét ra phố à?”

“Cũng không hẳn là ghét. Chỉ là với cây chổi bây giờ thì...”

Sau cú ‘rớt chổi’ tan tành khi đi giao trái táo bận trước, cây chổi của Kiki vẫn chưa vận hành lại bình thường. Kiki đã định làm lại cây chổi mới từ tuần trước nữa, nhưng không hiểu sao cứ chần chừ mãi, chẳng thể nào bắt tay vào việc được.

“Thế cậu định đi bộ đến đó à?”

“Biết sao giờ...”

“Kiki buồn cười quá đi. Cậu chê trời đất thất thường chứ tớ thấy cậu còn thất thường hơn ổng nữa. Từ đây đến đường Hoa Cúc Trắng xa lắm đó. Chưa kể là bây giờ ngoài trời đang mưa ầm ầm thế kia.”

“VẬY... đành phải dùng chổi vậy. Chắc chỉ ‘cà giựt’ chút thôi.”

Kiki hướng cán chổi về phía cửa sổ, khởi hành trong tâm trạng nom nớp lo lắng. Cây chổi bay không giữ được thăng bằng, lâu lâu đang lại đảo mấy vòng, chẳng khác nào vấp ‘ổ gà’ giữa trời vậy.

Đường Hoa Cúc nằm giáp ngoại ô của thành phố Koriko, căn nhà số 99 lại nằm tít tận cuối con đường dài thẳng tắp ấy. Người đón Kiki lần này là một cụ bà với vóc dáng nhỏ bé. Mắt bà dán chặt vào cô nhóc trước mặt một lúc lâu, rồi mới lên tiếng:

“Chậ, cháu ướt hết rồi. Tội quá! Thôi, mau vào nhà đi!”

Bên trong gian phòng, cửa sổ, gương, đồ đạc bằng thủy tinh trong nhà đều bám mờ hơi nước.

“Ngoài trời thì mưa gió, trong này thì ẩm ướt...” - Jiji than thở, kèm theo một tiếng ách-xì rõ to.

Còn Kiki có cảm tưởng như mình đang lạc vào một xứ sở thần tiên nào đó.

“Phải rồi. Bà đang nấu chè đậu. Cháu ăn không? Ngon lắm nhé.” - Bà lão nhanh nhẹn đi về phía bếp lò nghi ngút khói, đặt bên trên là chiếc nồi đang sôi lục bục. Chỉnh lửa nhỏ lại một tí, bà lão tốt bụng múc cho cô nhóc một chén chè đậu thơm phức.

“Ăn thử một chén đi cháu!”

Kiki cảm ơn rồi lễ phép nhận chén chè.

“Ôi, chè ngon quá bà ơi!”

Ánh mắt bà lão ánh lên những tia hạnh phúc khi nghe lời khen của cô phù thủy nhỏ. Bà nhẹ nhàng với tay lấy chiếc hộp giấy bên cạnh, lấy ra một đôi giày có đính hai chiếc nơ đỏ điệu đà.

“Bà muốn nhờ cháu mang đôi giày này đến đó được không?” - Bà lão đưa bàn tay yếu ớt chỉ về phía cửa sổ đang bị che mờ bởi đám khói bốc lên từ nồi chè.

“Chỗ đó... ý bà là chỗ cửa sổ ạ?” - Kiki hỏi lại.

“Đúng rồi, nhưng cháu phải lau cái kính cửa sổ mới thấy được. Chúng bị khói làm mờ hết cả rồi.”

Kiki đến gần bệ cửa sổ, đưa tay lau những vệt nước đọng. Lúc bấy giờ, cô bé mới nhìn rõ quang cảnh phía bên kia tấm thủy tinh trong suốt. Một hàng rào nhỏ bao quanh phía sau nhà, xa xa tí nữa là một khu rừng thưa.

“Cháu thấy căn nhà lớn đằng kia không? Nó nằm ở đường Cây Chút Chít. Nhìn kĩ một tí nữa cháu sẽ thấy một cô bé đang ngồi trên bậc tam cấp của căn nhà. Nó tên là Kodama. Cháu đem đôi giày này đến chỗ Kodama giúp bà nhé.”

Kiki cảm thấy bối rối, chẳng biết phải trả lời bà lão ra sao. Cô bé căng mắt nhìn nhưng vẫn chẳng thấy khung cảnh bà lão mô tả. Đừng nói là cô bé gì đó ngồi trên bậc tam cấp, đến bóng dáng của căn nhà bà lão nói Kiki cũng tìm không ra nữa là.

Phía sau nhà, ngoài cánh rừng um tùm cùng con đường mòn thoát ần thoát hiện sau những lùm cây thì chẳng có gì khác. Cố giấu sự bối rối bằng một nụ cười gượng gạo, Kiki hỏi bà lão:

“Thế... căn nhà ở phía bên kia cánh rừng đúng không bà?”

“Không phải, cháu nhìn kĩ đi. Đằng kia là một cô bé đang ngồi trên bậc tam cấp đó. Cháu không thấy có hai cây cột được chạm trở hình con thỏ sao?”

Đến lúc này thì Kiki chào thua, khẽ lắc đầu thay cho câu trả lời.

“Cháu thật là không thấy ư? Hai cây cột có khắc hình con thỏ rõ ràng mà. Bà đặt tên cho nó là Miko đấy. Nghe hay không?”

Câu chuyện của bà lão ngày càng khó hiểu. Dù không muốn, nhưng Kiki đành phải lắc đầu lần nữa vì thật sự là cô bé chẳng thấy con thỏ, căn nhà, hay đứa bé nào hết.

“Lạ nhờ.”

Chợt, như sực nhớ ra điều gì, bà lão xoay người đi về phía cửa sổ đối diện, đưa vạt áo nâu đã bạc màu lên chùi chùi bề mặt tấm kính.

“Đấy, thấy rõ ràng là có nhà rồi nhé.”

“Trời đất, ra là phải nhìn từ cửa sổ bên kia ư!?”

Kiki nheo mắt nhìn chán chê mới phát hiện ra căn nhà như lời bà lão mô tả. Nhưng nó chẳng gần tẹo nào, xa tí mù khơi ấy chứ. Kiki chẳng thấy bậc tam cấp hay đũa bé nào cả. Ngoài trời bây giờ là một màn mưa lạnh giá phủ trắng xóa không gian.

Cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng làm Kiki dựng cả tóc gáy.

“VẬY là thấy nhà rồi nhá.” - Bà lão nói với vẻ an tâm, nhẹ nhàng buông mình xuống chiếc ghế sofa êm ái sát cạnh bên, thở phào nhẹ nhõm.

“Con bé Kodama ấy đang buồn lắm. Bốn ngày trước là sinh nhật lên tám của Kozue, chị gái Kodama. Để chúc mừng sinh nhật con gái yêu, người cha đã tặng Kozue một đôi giày gót cao màu đỏ xinh xắn. Nhìn giống giống đôi giày này.” - Vừa nói, bà lão vừa đưa những ngón tay nhăn nheo vuốt ve đôi giày mà Kiki sắp giao, như thể nó là con mèo cưng mà bà đã nuôi lâu năm.

“... Kodama lên cơn tị nạnh, nó bảo: ‘Chị ơi, cho em mượn mang thử một chút đi!’ nhưng cô chị không cho, đem đôi giày giấu ra sau lưng. Chỉ vì chuyện con con đó mà hai chị em cãi nhau ầm trời, đến mức người cha phải chạy ra can ngăn: ‘Hai đứa ngoan! Bây giờ ba sẽ chở hai đứa ra nhà hàng ngoài bờ biển ăn nhé. Hai con vào sửa soạn quần áo rồi đứng đợi ba ngoài này một lát.’ Bóng người cha chưa kịp khuất hẳn thì cô chị đã nói với theo: ‘Con mang giày mới đi chơi nha ba. Còn giày cũ của con thì cứ để Kodama mang là được.’ Kozue và Kodama chỉ cách nhau một tuổi nên kích cỡ chân gần như là bằng nhau.

... Hai chị em hớn hờ chạy đi diện váy đẹp, giày xinh để chuẩn bị ra ngoài. Đặc biệt là Kozue, hôm nay được tặng giày mới, cô bé phấn khích nhảy chân sáo như một chú chim non trên bậc tam cấp trước nhà.

Cộp cộp cạch cạch

Dừng lại một bước.

Cộp cộp cạch cạch

Rồi lại dừng thêm một bước

Vừa nhảy, Kozue vừa ngâm nga một bài hát không đầu không đuôi. Chẳng biết có phải do giày mới hay không mà tiếng gót giày nện xuống nền đất nghe cũng hay hơn hẳn. Thấy cô chị nhảy hăng say như vậy cô em cũng

bắt chước làm theo. Ấy thế mà giày cũ quá, tiếng phát ra nghe kọt kọt kọt nhưc cả tai. Con bé tiếp tục nài nỉ bằng giọng nõi nẽ: ‘Cho em mang thử đi mà.’

Nhưng cô chị vẫn khăng khăng từ chối làm Kodoma ức lảm.

Rồi cũng đến giờ xuất phát, cả gia đình cùng lên tàu điện để đi đến bãi biển. Mọi người hào hứng bàn về bữa ăn ngon sắp tới mà không để ý đến cảm xúc của Kodama lúc này. Cô chị Kozue bấy giờ trông như một thiếu nữ thực thụ. Nàng ta điệu đà ngồi bắt chéo chân theo kiểu tiểu thư đài các, cổ chân ngúc ngoắc như thể đang khoe đôi giày mới, khiến chiếc nơ đính trên mũi giày cũng chuyển động theo. Mắt Kodama đến giờ vẫn dán chặt theo từng chuyển động của chiếc giày đỏ.

... Khi tàu điện vừa chạy qua con sông Lớn, Kodama liền giựt lấy một chiếc giày của Kozue và ném qua cửa sổ trước sự sững sốt của những người xung quanh. Chiếc giày rơi tồm xuống nước và tất nhiên, bị cuốn trôi mất dạng. Khỏi phải nói cũng biết Kozue khóc tức tưởi ngay sau đó, kéo theo Kodama cũng òa khóc luôn. Tiếng khóc của hai đứa con nít cùng tiếng la rầy của phụ huynh đã biến buổi tiệc sinh nhật vui vẻ trở thành kỉ niệm mà ai cũng muốn quên.

Từ dạo đó, Kozue cứ luôn miệng: ‘Giày của chị! Trả giày cho chị!’

Còn Kodama sau đó cũng hối hận vì hành động nông nổi của mình. Ngày hôm sau cô bé đã đi bộ đến tận con sông Lớn để tìm lại giày cho chị. Nhưng tìm mãi mà chẳng thấy. Rồi đến ngày tiếp theo, rồi ngày tiếp theo của tiếp theo cô bé vẫn tiếp tục tìm kiếm...”

Dừng lại nghỉ sau khi thuật một câu chuyện dài, bà lão nhìn vào bầu khí bao trùm bởi những cuộn khói trắng tuôn ra không ngừng từ nồi chè đậu trên bếp lò, tựa đang tìm kiếm một thứ gì đó. Đôi vai dưới lớp khăn choàng của bà run lên. Bà giờ chẳng khác nào một cô gái bé nhỏ đáng thương, làm Kiki bất giác cất tiếng gọi:

“Bà ơi, cháu...”

“Không biết con bé còn định ngồi đến bao giờ. Tội nó quá.”

Nói rồi bà quay lại nhìn Kiki, tiếp tục đoạn kết của câu chuyện:

“Cũng may là sáng này bà đi chợ, run rủi thế nào lại tìm được một đôi giày y như đôi của Kozue.” - Nói đến đây mặt bà giãn ra. Bà đưa đôi giày về phía Kiki, nài nỉ:

“Cháu giúp bà mang đôi giày này tới chỗ Kodama, bảo nó lấy đem trả cho Kozue đi. Nếu không chẳng ai biết nó còn ngồi đó gặm nhấm nỗi ân

hận đến khi nào đâu.”

“Cháu hiểu rồi ạ.” - Kiki khẽ gật đầu.

Bà lão không quên căn dặn địa điểm:

“Nhà con bé ở gần lắm, số 7 đường Cây Chút Chít nhé. Khu đó nằm ở phía Đông của tháp đồng hồ đấy.”

“Vâng ạ.”

Thế là hai người bạn một người một mèo lại bắt đầu chuyến hành trình mới. Vừa mở cửa đi ra, Jiji dừng lại suy ngẫm một hồi, sau mới bắt đầu cất tiếng vãn vẹo:

“Bây giờ tính sao đây? Cậu không thấy chuyện này có gì kì lạ à?”

“Suýt! Bà lão nghe thấy bây giờ!”

“Chứ cậu không thấy bà ấy đang có sự nhầm lẫn lớn về khoảng cách sao? Từ đây đến đó xa thế mà dám bảo gần là thế nào!?”

“Thì cứ đi thử xem sao đã.”

“Mà cái đường Cây Chút Chít nghe là lạ. Trước giờ tớ chưa từng nghe qua.”

Vừa nói mèo ta vừa cong người nhảy qua vũng nước mưa trước mặt. (“Mèo mà!”)

Mưa cũng ngớt dần.

Kiki nhét hai chiếc giày vào hai bên túi áo, cưỡi chổi bay vun vút lao đi. Khi bay đến tháp đồng hồ, cô bé cua một vòng quanh tháp để định hướng, sau đó hạ xuống khu vực mà cô bé cho rằng nằm ở hướng Đông tháp.

Chỗ này được gọi nôm na là khu phố Cổ, chắc có lẽ vì nhà ở đây hầu hết đều được xây dựng từ rất lâu về trước. Các dãy nhà xiêu vẹo, tựa vào nhau yếu ớt suốt con đường dài nhỏ hẹp.

Kiki lần theo những biển chỉ đường mà toát mồ hôi. Xung quanh chẳng ai biết con đường Chút Chít là con đường nào. Bây giờ Kiki mới ngờ ngộ đó chỉ là một con đường tưởng tượng trong tâm trí của bà lão.

Cô bé thờ dài ngao ngán, tựa lưng vào bức tường bên cạnh nghỉ ngơi ít phút. Bỗng cô nhóc giật mình khi phát hiện ra một khu nhà xưởng chuyên sửa chữa ô tô trước mặt. Đó là một khu xưởng hết sức bình thường, trừ việc trước xưởng có một bậc tam cấp, và hai trụ của bậc tam cấp đó trở hình hai chú thỏ bé xinh.

“Đây... chẳng phải là rất giống với những gì bà lão miêu tả hay sao!?”

Nói rồi cô bé nhanh nhẩu chạy vào bên trong khu nhà xưởng. Tại đây, Kiki và Jiji gặp một người đàn ông đang chập vật bên mớ tài liệu kinh

khủng khiếp của mình.

Cô bé cất tiếng hỏi:

“Xin lỗi cho cháu hỏi, nhà xưởng này có lâu chưa ạ?”

“Lâu rồi cháu ạ.”

“Tại cháu thấy hơi lạ... xưởng mà sao phía trước lại có bậc tam cấp được chạm trổ hai con thỏ thế kia. Với lại, trông nó cũng rất cổ nữa.”

“À, trước đây nơi này là tư gia. Đó là phần còn sót lại của ngôi nhà ấy.”

“VẬY... đây có phải là đường Cây Chút Chít không ạ?”

“Ái chà, cháu còn nhỏ mà biết nhiều quá nhỉ. Đây là tên của con đường này cách đây hai, ba chục năm về trước kia. Bây giờ người ta đổi tên thành đường Một Hướng rồi. Cháu đang đi tìm ai à?” - Người đàn ông ân cần hỏi.

“Dạ không... cháu cảm ơn chú.”

Kiki thần thờ lê bước ra phố. Lòng ngổn ngang những câu hỏi về hai chiếc giày đỏ trong túi áo.

“Cậu thấy kì không? Tớ chẳng hiểu gì hết. Đây rõ ràng là nơi bà lão nói mà.” - Jiji chạy theo từng bước chân của Kiki, hỏi với.

“Đúng là vậy... nhưng có lẽ nó đã ở một quá khứ xa xăm nào đấy.”

Cô bé ngược nhìn lên vòm không cao vợi, khẽ nói:

“Đành phải đem đôi giày này trả lại cho bà lão thôi.”

Trên đường bay về, trong đầu Kiki chợt nhen lên một suy nghĩ kì quặc:

“Biết đâu không phải là ‘đem trả’, mà là ‘đem gửi’ thì sao?”

Sau tiếng gõ cửa của cô bé là những tiếng bước chân mệt mỏi, y như lần đầu tiên cô bé đến ngôi nhà này. Vừa thấy bà lão xuất hiện là Kiki vào đề ngay:

“Đôi giày này... cháu...”

Kiki chưa kịp nói hết câu là bà lão đã reo lên:

“Á! Cháu thấy đôi giày này ở đâu thế? Bà tìm suốt bao nhiêu năm nay. Cảm ơn cháu nhiều!” - Bà lão ôm chầm lấy chiếc giày, mặt hớn hờ như một cô bé con.

Kiki sững sờ. Vừa định đóng cửa để ra về, chợt bàn tay đang cầm nắm cửa của cô bé khựng lại.

“Cho hỏi bà tên gì ạ?”

“À, bà tên là Kodama, Ko-da-ma đấy cháu ạ.” - Cụ bà ngược nhìn Kiki bằng cặp mắt long lanh của một đứa trẻ, đáp rõ to.

Như đã hiểu ra, Kiki lễ phép cúi chào rồi khép cửa ra về.

“Này, rốt cuộc là sao? Sao bà ấy lại bảo mình tên là Kodama?” - Jiji cứ lặp đi lặp lại câu hỏi trên suốt chuyến bay về tiệm bánh mì, làm Kiki có không muốn cũng phải miễn cưỡng trả lời:

“Nói nôm na là bà lão ấy, đã làm một chuyến đi từ hiện tại về quá khứ trong trái tim mình, nên có thể nói tớ và cậu cũng vừa thực hiện một cuộc giao hàng xuyên thời gian đấy. Chúng ta vừa giao đôi giày đó cho bé Kodama trong trái tim bà Kodama rồi đấy thôi.”

Chương 12: Kiki và “cô bé thành thị”

Sau khi đọc xong bức thư dài ngoằng mà bà Kokiri gửi, Kiki ngồi bần thần nhìn lên trần nhà một hồi lâu thật lâu. Nội dung thư đại khái thế này:

... Kiki, cảm ơn con đã viết thư gửi ba mẹ dù rất-rất-lâu rồi chúng ta mới nhận được thư của con. Dù sao thì mẹ cũng vui lắm. Mẹ thấy con gái mẹ đã trưởng thành rồi.

Mẹ nghĩ có thể khi giao hàng, con không chỉ giao món hàng mà còn giao luôn cả những tâm tư và tình cảm của người gửi, nhờ vậy nên con mới có những trải nghiệm lý thú như vậy.

Ngày xưa mẹ cũng từng gặp khó khăn như con nên hiểu lắm.

Mà đâu chỉ có người thường, cả phù thủy cũng có nhiều loại. Ngày xưa trong tộc chúng ta từng có những bậc thầy về bùa chú. Tất nhiên là ngoài những kẻ chuyên nguyên rủa, làm điều xấu thì cũng có những phù thủy tốt, dùng phép thuật để giúp đỡ con người.

Quan trọng là mỗi người chọn cho mình một cách sống thôi con ạ.

Như mẹ chẳng hạn. Mẹ chọn con đường tạo ra những thứ có thể giúp ích cho cuộc sống người khác, giúp họ được vui vẻ. Vì vậy nên mẹ học cách bào chế thuốc chữa ách-xì.

Chế thuốc là một điều kì diệu lắm nhé. Rõ ràng là mình làm nhưng cũng không phải là mình làm đâu...

Đoạn sau của bức thư là một tràng những thông tin về ông Okino, người dân trong thị trấn cùng những sự kiện mới xảy ra trong khi Kiki không có mặt ở quê nhà.

Sau khi đọc xong bức thư dài của mẹ, bỗng Kiki nhận ra một điều kì lạ. Hầu hết các bức thư trước, sau mỗi câu khen ngợi Kiki, bà Kokiri thường chêm vào hai chữ “nhưng mà”, làm cảm giác thỏa mãn của cô bé chẳng bao giờ được trọn vẹn. Chẳng hạn như:

“Nhưng mà trên đời mọi thứ chẳng dễ dàng thế đâu...”

Hay là:

“Nhưng mà nếu nghĩ kĩ lại thì mẹ thấy...”

Nhưng trong bức thư này tuyệt nhiên lại không thấy những dòng như thế. Kiki có cảm giác như mẹ đang cố gắng lắm để không viết hai từ ấy vào thư.

“Thuốc chữa ách-xì à...”

Cô bé để ý nhất trong đó câu “Chế thuốc là một điều kì diệu lắm nhé. Rõ ràng là mình làm nhưng cũng không phải là mình làm đâu.” Cô bé vò đầu một lúc mà vẫn không sao hiểu được ý nghĩa của nó.

RENG RENG RENG RENG ~

Lại tiếng chuông điện thoại quen thuộc. Kiki với tay bắt ống nghe lên, chưa kịp mở miệng thì đầu dây bên kia đã nhanh nhẩu:

“Cho hỏi đây có phải là nhà của nữ phù thủy không ạ?”

Vị khách bí ẩn hỏi với giọng điệu vui vẻ.

Chữ “Vâng” vừa thốt ra từ miệng Kiki là đầu dây bên kia bắt đầu nói tới tấp:

“Kiki! Cậu còn nhớ tớ không? Mà làm sao để cậu nhớ ra tớ là ai nhi?... À! Tớ là chị của thằng bé tưởng cậu là gián nên lấy ná bắn rơi chổi hôm nọ ấy.”

“A, tớ nhớ rồi. Cậu nhóc mà lúc nào cũng ‘Tại sao thế? Tại sao thế?’ phải không?”

“Chính xác, mà... Oái! Yaa! Em đừng có kéo dây điện thoại. Chị đang nói chuyện với chị phù thủy. Để chị nói trước.”

Kiki nghe loáng thoáng giọng nói oang oang của thằng bé phía bên kia đầu dây điện thoại:

“Chị phù thủy ơi! Con mèo của chị còn đuôi không ạ? Mà tại sao cái đuôi đó lại cử động được thế? Sao hay vậy chị?”

Cô phù thủy nhỏ bật cười khúc khích. Thằng bé rắc rối này vẫn chẳng thay đổi tẹo nào.

“À! Bạn phù thủy này!” - Giờ đến phiên cô chị tiếp chuyện.

“Cậu cứ gọi tớ là Kiki!”

“Kiki? Tên cậu dễ thương quá. Tớ tên là Mori^[5], nghe dân dã đúng không? Tớ có chọn được tên mình đâu.”

“Mori à? Nghe cũng hay mà.”

“Cám ơn cậu. Nghe nói cậu đang mở dịch vụ giao hàng hả? Tớ có thứ cần nhờ cậu đây. Tớ muốn cậu mang đến chỗ tớ một... cô bé thành thị.”

“Hả? Cô bé thành thị á?”

“Ừ, một cô bé xinh đẹp, đang sống trên thành phố.”

“Yêu cầu khó quá đi!”

“Khó gì đâu. Ý tớ là đang nói cậu đấy. Đến chỗ tớ chơi đi. Tớ muốn kết bạn với cậu.”

“Nghe cậu nói vậy tớ vui lắm. Nhưng mà...”

“Khoan từ chối đã. Khi nào cậu rảnh hãy tới. Tớ thì lúc nào cũng rảnh hết.”

Nói xong, Mori chào tạm biệt rồi cúp máy. Lúc bấy giờ, Kiki mới soi gương, nhìn một lượt từ đầu xuống chân về nghi ngờ:

“Mình mà là gái thành thị á?” Hừm...”

VUT ~

Jiji phóng từ ngoài vườn vào nhà qua ô cửa sổ mở toang. Chân vừa chạm đất là mèo ta nằm bẹp dí ra sàn.

“Jiji mới đi đâu về vậy?”

Mèo ta không thèm trả lời, duỗi thẳng hai chân trước hết cỡ, uốn ẹo rồi ngáp dài.

“Trông cậu có vẻ mệt mỏi quá. Mới đi đâu về vậy?”

“Thì đi có việc một tí.” - Jiji hờ hững đáp, xiêu vẹo lướt vào góc phòng để nghỉ ngơi.

“Thiệt tình... Sao không chịu kể cho người ta nghe gì hết trơn vậy?”

Biết là mình sẽ không được buông tha cho đến khi cô thôi tò mò, mèo ta khẽ đáp:

“Đằng này đi ‘tập hợp đồng bào’ ấy mà.”

“Tập hợp đồng bào? Là cái gì?”

“Ý là ‘tôi’ đi tập hợp mèo để mở một đại hội thể thao. Đại hội thể thao Mất mèo. Cô không thấy đối với loài mèo ‘chúng tôi’, mắt quan trọng lắm sao?”

“Cái gì mà ‘tôi’ rồi còn ‘chúng tôi’ ở đây nữa? Này, hôm nay làm gì mà đằng ấy ăn nói trịnh trọng thế. Nghe phát mệt. Với lại bấy lâu nay cậu có thích giao du với mấy con mèo khác đâu. Tự dung giờ lại đi tập hợp mèo. Nghe cứ tréo ngoe thế nào ấy.”

Tại vì như thế mới vui.

Tất cả những con mèo mở to mắt và hát:

*‘Ôi đôi mắt kì diệu
Giúp ta nhìn trong đêm tối.
Hãy cùng phóng tầm mắt.
Về phía bên kia của cô độc
Đang bao phủ trái tim.’*

Jiji hát văng lên rồi nheo mắt lại, nhìn băng quơ cảnh vật phía bên ngoài cửa sổ.

“Jiji gần đây lạ quá. Tớ chẳng thể hiểu nổi cậu nữa.” - Kiki xịu mặt than thở.

“Gần đây tớ thấy mình trưởng thành hơn nhiều. Bỗng cảm thấy muốn đi đây đi đó để nhìn ngắm thế giới xung quanh ấy mà.”

“Cậu suốt ngày ngủ ở nhà mà cũng có nhiều suy tư gớm. Còn cái hội gì gì ấy chỉ mèo mới tham gia được hay sao?”

“Cơ bản là thế. Nhưng tớ thấy cũng có người đến nữa. Đó là một cô nhóc, dẫn theo một con mèo rất ư là xinh. Cô bé đó trông cũng dễ thương nữa, cứ ngồi xỏm đơi mèo của mình chơi xong mới đứng dậy ra về. Trông cô nhóc cũng giống mèo phết đấy.”

“Tớ để ý cậu có vẻ thích mấy em gái xinh xinh nhờ?”

“Hi hi, thực ra là thích con mèo tam thể của cô ta hơn.” - Jiji nói mà mặt đỏ ửng lên, cứ dụi dụi xuống ngực để giấu.

“Ra gu của cậu là mấy con mèo tam thể ha.” - Kiki tay không ngừng vuốt lưng, miệng tán công mèo ta tới tấp.

“Cô Osono ơi. Cháu vừa nhận được một yêu cầu lạ lắm này. Người ta bảo cháu phải dẫn đến chỗ họ một cô gái thành thị. Mà hóa ra đó lại là cháu chứ. Giờ chẳng biết phải làm sao nữa.” - Kiki mang chuyện ban sáng ra “tám” với bà chủ tiệm bánh mì.

“Ôi dào, vậy tốt quá còn gì. Cháu cứ đi cho vui!”

“Nhưng mà... chơi với cháu chán lắm. Nếu không phải cháu là phù thủy chắc bạn ấy cũng chẳng mời đâu.”

Cô Osono nheo mày nhìn Kiki, miệng quở:

“Cháu nói gì thế. Cứ tự suy diễn lung tung. Tự tin lên nào!”

Mặt Kiki vẫn còn u ám lắm.

“Đừng có ủ dột như vậy chứ! Cháu thử tết tóc theo kiểu của Ami-Ami rồi đến nhà bạn chơi xem nào.”

“Ami-Ami là cái gì mới được ạ?”

“Trời ơi, cháu không biết ư? Ami-Ami là ca sĩ đang nổi tiếng ở thành phố này đây. Nổi nhất là kiểu tóc ấy. Cháu ra phố mà trông. Giờ cô thấy ai cũng để kiểu đó.”

Kiki liền ló đầu ra ngoài cửa sổ để kiểm chứng. Vừa đúng lúc một cô bé đầu thắt bím, mà đâu chỉ một, thắt đến tận ba bím tóc đi ngang qua. Trên mỗi bím còn cột một cái nơ duyên dáng lúc lắc qua lại như đang cười đùa theo mỗi bước chân của cô.

“Là kiểu đó đây.” - Cô Osono ló mặt ra nói phụ họa.

“Kiểu đó bây giờ đang thịnh hành lắm sao ạ?” - Kiki hỏi, tay không ngừng túm những lọn tóc trên đầu.

Sáng ngày hôm sau, cho “bằng bạn bằng bè”, Kiki cũng mày mò tết cho bằng được mấy cái bím tóc như kiểu của cô gái hôm qua.

“Thấy thế nào Jiji?” - Cô nhóc vừa hỏi, vừa xoay một vòng. Những bím tóc vừa được kết theo đà xoay theo, chả khác gì cái đu quay ở hội chợ.

“Con người cũng thích có đuôi góm nhỏ?” - Jiji đáp khinh khỉnh, không quên cười chế nhạo cô chủ mình một cái.

“Tụi mình bay thẳng một mạch đến chỗ Mori nhé? Nhưng cây chổi đang xộc xệch thế kia, muốn bay lâu thế cũng hơi khó... Mà dù gì cũng phải đến đó với tâm trạng phấn khởi một tí. Gái thành thị với mèo thành thị mà lại.” - Kiki vừa tự tán thưởng vừa đưa tay xòe áo váy ra, nhún một cái tạo dáng.

RENG RENG RENG RENG ~

Lại tiếng chuông điện thoại.

“Chết rồi, lỡ khách gọi thì biết làm sao?” - Kiki lo lắng nhắc ống nghe lên.

“Cho hỏi, đây có phải là dịch vụ giao hàng phù thủy không ạ?”

“Vâng ạ.”

“Cháu có phải là cô bé hay đi chung với chú mèo đen không?”

“Đúng rồi ạ.”

“Cô có việc cần nhờ tí. Cháu đến chỗ cô được không?”

“Nhưng cháu...”

Kiki lo lắng đáp, tay liên tục sờ bím tóc vừa tết để tự trấn an.

Như đoán được ý cô bé, người phụ nữ nói thêm:

“Xin lỗi cháu, nhưng cô đang cần giúp lắm...”

“Vâng, cháu hiểu rồi. Cháu đến ngay ạ.”

“Cô mừng quá. Nhà cô nằm ở số 32, đường Hoa Sơn Trà nhé. Cô tên là Suzuno.”

“Đường Hoa Sơn Trà phải không ạ? Cháu đến ngay.”

Kiki vừa gác máy là Jiji đã cất lời:

“Đường Hoa Sơn Trà hửm?”

“Đúng rồi, cô ấy còn nói là biết cậu nữa.”

“Không lẽ là...”

“Không lẽ là gì?”

“Không, không có gì.” - Jiji vờ đánh trống lảng.

Nhà cô Suzuno không quá khó tìm. Từ bậc tam cấp, một người phụ nữ với dáng vẻ đôn hậu xuất hiện, trên tay ấm một đứa bé trùm kín trong khăn lông dày. Nhìn kĩ một chút thì tay của đứa bé đang ôm chặt một con mèo con.

“Quả nhiên mình đoán không sai.” - Jiji bất giác thốt lên.

“Đó là con bé hay đến Đại hội thể thao Mắt mèo mà tớ kể với cậu đấy. Còn con mèo bên cạnh tên là Bechi.”

“Là con mèo mà Jiji mê mẩn chứ gì?”

Cô Suzuno nhanh nhẩu giải thích:

“Chuyện là con cô đang bị sốt cao. Cô muốn nó ngủ một tí. Vậy mà nó cứ ôm con mèo này suốt không buông. Còn con mèo thì cứ suốt ngày kêu ‘bechi bechi’ làm đứa bé không chịu ngủ.

... Cô nhớ cháu có nuôi một chú mèo rất ngoan nên chắc là có kinh nghiệm về chăm mèo lắm. Cháu giúp cô giữ con mèo này một lúc được không?”

Đứa bé cứ chốc chốc lại cất tiếng ho, hai má đỏ ửng vì sốt. Trông đến tội nghiệp.

“Cháu thấy cũng có nhiều chỗ giữ thú nuôi mà. Như thế này thì khó cho cháu quá.”

Ánh mắt van nài của cô Suzuno vẫn bám chặt lấy Kiki không rời.

“Meo meo - Tiếng ‘thỏ thẻ’ của Jiji khe khẽ cất lên. Dịch theo những gì Kiki hiểu là:

“Có sao đâu. Cứ giữ giúp cô ấy đi!”

“Nhưng mà tớ còn phải đến chỗ Mori nữa.” - Kiki bắt đầu nói chuyện với Jiji bằng thứ ngôn ngữ chỉ có hai người hiểu.

“Thì cứ dẫn theo đi. Có chết ai đâu nào. Tớ không ngại mắc gì cậu phải ngại chứ.”

Không ngờ có ngày Jiji lại rộng lượng đến như vậy. Thật là đáng lo.

“Mèo của cháu làm gì mà kêu mãi thế? Nó không thích con mèo này à?”

Kiki cười trừ:

“Dạ không, đó là tiếng kêu vui sướng đấy ạ.”

“Ồi, cô vui quá. Beru ơi là Beru. Cuối cùng đã có người chịu trông Bechi giúp con rồi đó. Khi nào con hết bệnh chị ấy sẽ đem đến trả cho con nhé.”

Đứa bé nghe vậy liền mở to mắt, khẽ gật đầu rồi nói lỏng vòng tay để bé mèo được tự do di chuyển. Vừa được thả ra là Bechi liền phóng lên ngồi chễm chệ trên bên vai còn trống của Kiki.

“Cám ơn cháu nhiều nhé.” - Cô Suzuno nói, thở phào nhẹ nhõm.

“Hồi sáng tớ có gọi điện thoại, hứa với Mori là hôm nay sẽ tới. Vậy giờ phải dẫn ‘cái của nợ’ này theo à?” - Trên đường về Kiki cứ cảm râm suốt. Phần vì không muốn dẫn con mèo mới này theo, phần vì Jiji cứ nói chuyện với nó miết. Ngôn ngữ giữa mèo và mèo với nhau, có những từ chúng dùng Kiki cũng chẳng hiểu nghĩa là gì.

“Vụ này cậu chịu trách nhiệm nhé. Tớ không biết gì đâu.”

“Có gì đâu mà lo. Người ta vừa nhỏ xinh vừa ngoan hiền, lại nhẹ cân nữa.” - Jiji nói với Kiki xong liền quay qua con mèo bên cạnh, ghé sát tai thỏ thề gì đó nghe như là “em đừng lo” ấy.

“Cậu chắc em í là mèo cái chứ hả?” - Kiki trêu.

“Xì, còn phải hỏi nữa.” - Jiji đỏ mặt, quay đi chỗ khác.

“Ra là vậy.” - Kiki cười khúc khích.

...

“Chào cậu. Tớ chờ cậu này giờ luôn.” - Vừa thấy bóng Kiki đáp xuống trước hiên nhà là cô bé reo lớn.

“Mà nói trước tớ không phải là con gái thành thị như cậu nói đâu đấy.”
- Kiki nắm tay cô bé trước mặt, nói vui.

“Đề ý mấy chuyện đó làm gì. Cậu đến là tớ vui rồi. Mau vào nhà đi.” - Mori mở cửa mời hai người bạn vào nhà.

Kiki chưa kịp vào thì một quả cây khô từ đâu rơi xuống ngay dưới chân cô bé.

“Quà chào hỏi của bé Yaa đó Kiki.”

Ngước nhìn lên cao, Kiki mới phát hiện ra thằng nhóc đang đu mình trên cành cây, không để ý còn tưởng nó là cành cây luôn ấy chứ.

“Tớ quên mất là còn thằng quỷ sứ này.” - Jiji thảng thốt kêu lên.

“Ồ, hôm nay có đến hai con mèo lặn ư? Mèo cậu mới sinh à?”

“Không, con kia là tớ nhận giữ giùm thôi.”

“Bé Yaa! Mau xuống đây! Chị phù thủy mà em thích đến rồi này.”

Thằng nhóc vừa phóng xuống đất là hai con mèo chạy tán loạn.

“Chào em.”

Thằng bé không đáp lại lời chào của Kiki, cứ nhảy chơi chơi.

“Công nhận em leo cao thật đấy.” - Cô bé xoa đầu Yaa, khen lấy lệ.

“Từ dạo đó trở đi, nó cứ đòi được bay giống cậu nên làm tình làm tội tớ hết sức. Bẵng đi một thời gian, có lẽ cu cậu đã nhận ra bay là chuyện không tưởng nên ngày nào cũng ra đây trèo cây suốt.”

“Em sẽ leo cao thật cao! Cao đến mức bắt tay được với ông Trăng luôn. Chị thấy em giỏi không?” - Bé Yaa ưỡn ngực nói đầy tự tin.

“Rồi, em giỏi lắm.” - Kiki cười ngật nghễ.

“Em tớ lúc nào cũng trên mây thế đấy cậu ạ. Thôi chúng ta vào nhà uống trà đi.”

Kiki theo Mori và bé Yaa vào nhà. Theo sau là hai con mèo tội nghiệp, chỉ dám đi rón rén để thằng bé không phát hiện ra.

“Ồ!” - Kiki thốt lên. So quang cảnh tiêu điều bên ngoài thì nội thất trong căn phòng này làm Kiki liên tưởng đến một thảo nguyên xanh bát ngát trong tiết trời mùa Xuân.

Cửa sổ trong phòng treo hai bức rèm màu xanh da trời dịu mát, mỗi bên còn được đính thêm một con bướm và một con bọ cánh cứng làm bằng vải. Dưới sàn trải thảm màu xanh lá cây nhạt, để ý một tí sẽ thấy họa tiết hình cỏ bốn lá. Giữa phòng là một cái bàn tròn thấp, chính giữa bên trên là rổ bánh bông lan thơm phức, nóng hổi đến mức có thể thấy những làn khói trắng mỏng bốc lên từ đó.

“Nhìn ngon quá! Bánh ai làm vậy?” - Kiki phấn khích hỏi.

“Mình chứ ai. Hi hi.” - Mori trả lời đầy tự hào, khẽ nhún vai.

“Tại tớ có nhiều thời gian rảnh nên tranh thủ làm chút đồ thủ công ấy mà.”

Đưa mắt lướt khắp căn phòng, Kiki mới phát hiện ra thêm nhiều vật dụng thú vị. Chẳng hạn như đôi dép lê được kết bằng cỏ dùi trống hay chiếc nón được kết từ những quả và hoa màu đỏ thắm treo trên tường. Trông mới dễ thương làm sao.

Tự dung nhớ đến căn phòng của mình, Kiki không khỏi xấu hổ. Phòng con gái gì mà lúc nào cũng đầy bột bánh mì. Mấy cái rèm cửa sổ thì... ôi thôi. Nói rèm chứ thật ra đều là những miếng vải bố được cắt từ các túi đựng bột mà treo tạm lên đấy chứ. Cô Osono cũng hay than phiền là sao Kiki không chịu bài trí cho ra phòng con gái một tí. Nhưng có bột mới gột nên hồ. Một cô gái lúc nào cũng tự ti vì bị gò bó trong chiếc áo chùng đen xưa cũ như Kiki thì biết làm đẹp thế nào. Căn phòng của Mori làm cô bé cảm thấy tự ti ghê gớm. Mà muốn làm đẹp thì không chỉ là phải mua quần áo mới đâu. Kiki thấy thật sự quá phiền phức.

“Mori này, cậu giỏi ghê luôn ấy.”

“Thiệt không? Nghe cậu nói tớ vui ghê. Mà chắc cuộc sống ở đây nhàm chán hơn trên thành phố nhiều nhỉ? Tớ chẳng có người bạn nào hết. Vì vậy tớ cố gắng làm thân với tất cả mọi thứ xung quanh. Không thì chán chết. Cây cỏ cũng là những người bạn tốt lắm đấy.” - Mori le lưỡi cười tự trêu mình. Từ cô bạn tỏa ra một sự năng động và tự tin mãnh liệt. Kiki cũng từng nghĩ phải chi mình được là một cô gái bình thường.

Nhưng mỗi người một số phận. Dù muốn nhưng cô phù thủy nhỏ hiểu mình sẽ chẳng bao giờ trở thành một cô bé đáng yêu như người bạn trước mặt mình.

“Kiki kể tớ nghe chuyện trên thành phố đi.”

Kiki lúng túng vì bị hỏi bất ngờ, cứ lấy tay vuốt mãi những bím tóc của mình.

“Ồ, đây là kiểu tóc đang thịnh hành trên thành phố phải không? Tớ cũng muốn thắt kiểu này nữa.”

“Trông cứ kì quặc thế nào í.”

“Dễ thương mà.”

“Vậy cậu ngồi xuống đi.”

Để cô bạn ngồi trước gương ngay ngắn rồi Kiki mới bắt đầu trở tòi, thắt cho Mori kiểu tóc Ami-Ami.

“Đúng là có cố thế nào tớ cũng không duyên dáng như Kiki được. Tóc tớ nhìn như đuôi chuột, quê mùa sao sao ấy.”

“Xin lỗi, cái đó là tại tớ thắt xấu quá.”

“Không đâu, là do tóc của tớ xấu thôi.” - Miệng nói vậy nhưng Mori cũng phấn khởi lắm chứ. Cô nhóc cứ nghiêng hết bên này sang bên kia để nhìn những lọn tóc tết lắc lư qua lại.

“Chị phù thủy ơi! Yaa cũng muốn có đuôi nữa. Làm cho Yaa một cái đuôi chuột giống chị hai đi.” - Thằng nhóc ngỗ nghịch kéo váy Kiki vò vĩnh.

“Đừng có kéo váy chị chứ em!” - Kiki khó chịu giật gấu váy lại.

“Chị phù thủy làm đuôi cho Yaa đi. Yaa muốn có đuôi để chơi với bầy mèo đồng kia.”

Vừa nghe nhắc đến mình, hai con mèo đang trốn dưới gầm tủ giật mình, chỉ chực ù té chạy. Nhưng xui xẻo cho Jiji, cậu chàng chưa kịp tẩu thoát thì thằng nhóc Yaa đã nhanh tay chụp được đuôi mèo mà ra sức kéo.

“NGOÉO!!!!!!” - Jiji gào lên thảm thiết.

“Yaa! Em không được làm vậy.” - Kiki quát lên làm thằng bé giật mình, sững người một lúc lâu. Jiji nhân cơ hội đó cấp Bechi chạy biến đi.

“Mèo ơi! Mèo cơ!” - Thằng bé khua khoắng tay chân, miệng nhếch ra ăn vạ, “Em muốn chơi với mèo cơ!”

Kiki hoảng quá, đành phải xuống giọng dỗ dành.

“Em ghét chị! Không chịu đâu.” - Yaa vẫn không chịu nín. Kiki cố nuốt cơn giận đang trào lên tận cổ. Hai tay cô nhóc đan chặt vào nhau, cố không cho thằng nhóc hư đốn một chương.

“Chị hiểu rồi. Bé Yaa cũng muốn một cái đuôi phải không?” - Là Mori phá tan bầu không khí ngột ngạt. Chỉ chờ có vậy, thằng bé nín bặt.

“Chị làm xong cho em một cái đuôi rồi đây.” - Nói rồi Mori mở tủ, lấy ra một sợi dây thừng tết bằng chỉ đỏ, dài khoảng ba mươi centimet. Cô chị thoăn thoắt tay, may “cái đuôi” vào phía sau quần của bé Yaa, mọi thứ diễn ra như một trò ảo thuật vậy.

Cảnh tượng trước mắt làm Kiki chợt nhớ đến bác sĩ Ishi, người từng gắn một cái đuôi giả cho bé hà mã ngày trước.

“Úm ba la xì bùa, vậy là bé Yaa có đuôi rồi đấy.”

Có thể thôi mà thằng bé đã hờn hờ lại ngay:

“Mèo ơi! Ta có đuôi rồi. Ra đây cùng ta ‘bắt đuôi’ đi!”

Bé Yaa chạy khắp phòng, chui vào từng góc nhà để tìm kiếm Jiji. Nghe tiếng gọi, mèo ta len lén thò đầu nghe ngóng, sau mới chậm chậm bước ra khỏi chỗ nấp. Chàng ta đứng đỉnh lượn vòng ra sau thằng nhóc, khẽ lấy đuôi mình cuộn lấy cái đuôi giả màu đỏ mà kéo.

Thằng bé thấy thế mừng hóm:

“Hoan hô! Mèo chịu bắt đuôi rồi! Mèo chịu bắt đuôi rồi!”

“Jiji, khổ thân cho cậu rồi.” - Kiki khẽ an ủi. Jiji không có vẻ gì khó chịu, nói về rộng lượng: “Nó là con nít mà. Chấp làm gì.”

Vừa lúc Mori pha trà xong. Hương trà nồng ấm tỏa ra khắp căn phòng.

“Trà cậu pha ngon quá đi!” - Kiki gật gù nhận xét.

“Trà này là tứ pha bằng những loại thảo mộc hái được vào mùa Xuân đó. Có đến mười tám loại cây cỏ trong này lận. Tại tứ cũng dư giả thời gian nên hay đi dạo quanh mấy ngọn đồi với khu rừng quanh đây, tranh thủ hái lá về pha trà luôn. Vui lắm. Cơ mà hôm trước tứ mãi mê quá nên đi lạc trong rừng luôn. Nhớ lại còn thấy hãi.”

“Cũng nhờ em chị mới tìm được đường về đó nha.” - Thằng nhóc đồng dạng tuyên bố, mặt đầy vẻ tự hào.

“Rồi! Biết là công của em rồi! Chịu chưa?” - Cô chị khẽ lắc đầu chịu thua. “Yaa trông vậy thôi mà tài lắm đấy.”

Kiki chợt nhớ tới một dòng trong bức thư của bà Kokiri:

... Chế thuốc là một điều kì diệu lắm nhé. Rõ ràng là mình làm nhưng cũng không phải là mình làm đâu.

Biết đâu Mori hiểu ý nghĩa câu này cũng nên.

“Cũng trễ rồi. Chắc tứ phải chuẩn bị về thôi.” - Cô phù thủy nhỏ cất lời, mắt nhìn những tia nắng cuối cùng đang khuất dần nơi phía bên kia đường chân trời ngoài cửa sổ.

“Tiếc quá! Lần sau cậu lại tới chơi nữa nhé.” - Mori buồn bã nói.

“Tứ hứa. Jiji, Bechi, mau về thôi!” - Kiki cúi xuống gầm tủ, nói khẽ. Vừa nghe được về là mèo ta mừng ra mặt, “trình diện” ngay tức khắc.

“Ồ kìa? Còn Bechi đâu?” - Kiki dáo dác nhìn quanh. Jiji cũng đăm hoảng, hết tìm trong gầm tủ lại phóng ra phòng khách, nhưng kết cuộc vẫn không thấy bóng cô mèo tam thể đâu.

“Mới nãy nó còn ngủ ở đây mà.” - Chàng mèo đồng tai nghe ngóng.

“Bechi! Mau ra đây đi em!” - Cả Kiki lẫn Jiji đều tất tả chạy bỏ đi tìm. Như phát hiện ra điều gì đó, Mori quay sang hỏi Yaa:

“Yaa này! Nãy em dắt Bechi đi chơi rồi giấu nó ở đâu rồi?”

“Bé Yaa không biết gì hết. Bechi nào cơ...” - Thằng bé cúi đầu lí nhí.

“Em đừng có đánh trống lảng. ‘Không biết gì hết’ là sao? Còn dám nói dối chị!?”

“Ngoao ~”

Jiji phóng ra ngoài cửa sổ.

“Hình như Jiji tìm thấy nó rồi.”

Từ trên những vòm cây cao, tiếng kêu của Bechi vọng xuống thăm thiết.

“Không phải Bechi đâu, không phải Bechi mà...” - Yaa chóng chế yếu ớt.

Jiji vội trèo lên một cành cây gần đó để thăm dò. Quả nhiên, Bechi đang mắc kẹt trên tít ngọn cây, kêu lạc cả giọng. Dưới sức nặng của Bechi, có cảm giác cành cây sắp sửa gãy tới nơi.

“Nguy hiểm quá!”

Kiki tức tốc quơ lấy cây chổi dựng kế bên, bay thẳng tới chỗ Bechi, cố gắng với tay đỡ lấy nó. “Nào, Bechi! Mau đến đây với chị!”

Nhưng cô mèo con bấy giờ quá hoảng loạn, chỉ bám riết lấy cành cây không chịu rời. Mà cành cây mọc ở chỗ hiểm, nên Kiki cũng chẳng tài nào với tay tới được.

“Jiji, lên đi!” - Kiki cầu viện. Nhưng cũng vô ích thôi vì Jiji hiện giờ đang bị vướng trong những tán cây um tùm lá và hoa.

“Yaa! Em mau trèo lên đem nó xuống!” - Mori quát mắt.

Thằng nhóc khẽ mấp máy môi, lí nha lí nhí:

“Em đem nó xuống, đổi lại chị phải cho em giữ nó nhé?”

BÓP!

Mori vung tay đánh vào mông đứa em ngỗ ngược.

“Đau em!” - Bé Yaa gào lên.

“Bechi mà rơi xuống thì em cứ liệu hồn.” - Mori quát. Khuôn mặt cô gái đỏ ửng lên vì giận. Cô bé Mori dịu dàng đáng yêu ban nãy đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại cô chị Mori nghiêm khắc đáng sợ.

“Lên mang con mèo xuống!” - Mori nói, tay chỉ lên ngọn cây.

Thằng bé Yaa vừa méo máo vừa trèo lên cây, thoát một cái đã tới đỉnh. Bé Yaa nhẹ nhàng gỡ con mèo khỏi cành cây sắp gãy, đặt nó vào bên trong áo rồi trèo xuống. Đến lưng chừng thì Kiki ẵm cả người cả mèo bay xuống luôn.

Bechi cứng người, mặt mũi đại đi vì kinh hoàng. Nhưng cuối cùng, nó đã an toàn. Chờ một lúc cho con mèo hoàn hồn, Kiki mới đến tạm biệt Mori trước khi ra về.

“Xin lỗi vì đã làm cậu phải lo lắng.” - Mori nắm lấy tay Kiki, nói yếu ớt. Núp sau cô chị, thằng bé Yaa đôi lúc lại lăm lét nhìn Kiki.

“Còn đây là quà đáp lễ vì cậu đã mang đến cho tớ một ‘cô bé thành thị’ nhé.” - Mori tặng Kiki một hộp trà thảo mộc cùng chiếc túi nhỏ thêu hình

hoa xinh xắn.

“Cậu khách sáo làm gì... gặp được Mori tớ thật sự rất vui.”

“Tớ cũng vậy.” - Mori vẫy tay chào tạm biệt, bên cạnh là cậu em mặt ỉu xiu. Nhìn nó mà Kiki muốn phì cười, quên luôn cơn giận ngút trời ban nãy.

“Bé Yaa trèo cây giỏi thật. Chị phục em luôn đó.”

Vừa được Kiki khen là thằng bé phấn chấn lại ngay, tự hào vỗ ngực nói: “Chứ còn gì nữa. Bé Yaa là bạn thân của cây mà.”

...

Hai ngày sau, con của cô Suzuno khỏi bệnh. Đó là tin vui. Còn tin buồn, là Kiki phải đem trả Bechi cho cô ấy. Vừa gặp lại là Bechi nhảy luôn vào lòng bé Beru mà làm nũng để thỏa lòng mong nhớ hai ngày qua. Chỉ tội Jiji lại quay về cảnh chăn đơn gối chiếc.

“Thì cậu cứ đi đến Đại hội thể thao Mắt mèo. Thế nào chả gặp lại nó.”

Mặc cho Kiki an ủi, Jiji vẫn cứ thao thức suốt đêm, nằm ôm đuôi chìm đắm trong sự trống trải vô tận.

Chương 13: Kiki và vụ mùa bội thu

Kiki nhặt lấy một bức thư nằm kẹt dưới khe cửa, tim đập dồn khi nhận ra nét chữ quen thuộc.

“Thư của Chuồn Chuồn này!” - Cô bé hấp tấp đọc nội dung bên trong:
Lâu quá không gặp. Dạo này đằng ấy thế nào rồi? Tớ thì vẫn khỏe. Phải nói là khỏe như vâm ấy. Có điều bên này đang gặp chút vấn đề. Không biết cậu có thể đến đây không? Tớ đang muốn gặp cậu lắm lắm.

Từng câu chữ trong thư được viết vuông vức, chẵn chu và gãy gọn như chính chủ nhân của chúng vậy.

“Hiếm lắm mới thấy Chuồn Chuồn viết thư cho mình. Thường thì cậu ấy chỉ gọi điện thoại thôi.” - Cô nhóc lăm bằm, vẻ khó hiểu. Jiji đang nằm bên cạnh, ườn ềo quần quéo:

“Vậy là chúng ta phải đi ra ngoài sao?”

“Còn gì nữa.” - Kiki nói, tranh thủ ngắm nghía bộ dạng mình trong gương, đưa tay vuốt tóc bẹo má làm dáng đủ kiểu.

“Cậu làm trò gì đấy?” - Jiji nhăn nhó.

“Có làm gì đâu.”

“Đang làm điệu rành rành mà còn chối.” - Jiji trêu chọc, lấy đuôi mình cạ cạ vào gót chân Kiki.

“Chào buổi sáng.” - Cô Osono bất ngờ lộ đầu vào, cất tiếng chào.

“Kiki, cháu nhìn về hướng ngọn núi phía Tây đi.”

Kiki hơi sững người. Cô phù thủy chột nhớ lại trái táo nát vụn dưới khe suối ở chân ngọn núi phía Tây.

“Cháu mau nhìn đi! Đẹp lắm.” - Cô Osono không bỏ cuộc, tiếp tục nài nỉ.

Kiki chán nản lộ đầu ra cửa sổ nhìn băng quơ. Thật bất ngờ làm sao. Có vẻ như tối qua đã có một trận mưa tuyết nhuộm trắng xóa đỉnh của ba ngọn

núi phía Tây. Dưới ánh nắng mặt trời lấp lóa, lớp tuyết dày trên đỉnh càng tỏa sáng rực rỡ hơn bao giờ hết.

“Năm nào tuyết cũng phủ trắng mấy đỉnh núi bên đó. Mà năm cũ đã sắp qua rồi, cô phải tự kiểm điểm lại bản thân thôi.” - Cô Osono khẽ buông tiếng thở dài, tiếp tục độc thoại:

“Đầu năm nay cô đã đặt quyết tâm phải làm bao việc lớn. Nhưng rồi chẳng ra đâu vào đâu cả. Rõ là chán.”

“Vậy cô đã định sẽ làm gì mà không được?”

“Thì năm nào cũng mấy việc y chang nhau: sáng thức dậy sớm hơn một tiếng, đọc sách về lịch sử của những chiếc bánh mì, viết luận văn về chúng, rồi còn tự tay đan cho cả gia đình mỗi người một chiếc áo len nữa. Nhiều lắm.”

“Thế cô làm được đến đâu rồi?”

“Chán lắm. May ra cô đan xong được cái áo len cho bé Nono, chỉ thiếu cái tay áo nữa thôi. Ha ha ha.”

“Trời đất, cháu thua cô luôn.”

“Mà nói vậy chứ cô chỉ hối hận trong 3 phút 30 giây thôi. Chứ mà ngồi than thở suốt 30 phút chắc cô thành đồ trang trí trong tiệm bánh mì luôn quá.”

“Cháu thấy năm nay cô Osono cũng bận bịu mà. Nào là phải chăm sóc bé Nono, rồi còn giúp đỡ ông cụ nữa còn gì.”

“À, phải rồi, cô quên mất. Hè năm sau là Nono được làm chị đấy.”

“Á! Chuyện trọng đại thế mà cô quên được sao ạ? Hi hi.”

“À, cô đến định nói gì với cháu mà tự dưng quên bég mất rồi.”

“Cô thật là...”

“À, nhớ rồi! Là cái câu chào ‘Lắng tai nghe nào...’ ấy. Năm nay cháu có định về quê nữa không?” - Cô Osono hỏi dò, cố tình ngân nga câu “Lắng tai nghe nào...” theo thói quen.

“Chắc cháu không về đâu ạ.”

“Vậy cháu có định tham gia đại hội marathon do thành phố Koriko tổ chức không?”

“Dạ có. Nhưng cô Osono thì chắc là thua rồi. Cô đang có em bé trong bụng mà.”

“Đừng coi thường cô. Năm nay cô sẽ chạy với vận tốc ánh sáng cho mà xem.”

Cô Osono tự tin nói, tay vung tới lui như đang chạy. Chợt, ánh mắt cô chạm phải cây chổi đang dựng chơ vơ bên góc tường.

“Cháu chưa sửa chổi à?”

Kiki im lặng một hồi lâu. Từ lúc cây chổi bị bung đuôi đến giờ, cô bé vẫn cứ để mặc nó xộc xệch xiêu vẹo.

“Tại cháu thấy nó còn dùng được nên chưa sửa...”

“Gần đây cô thấy cháu cứ lãng đãng thế nào ấy. Cháu còn trẻ, phải năng động lên!”

“Dạ vâng.” - Kiki lễ phép gật đầu.

“Cô nhớ có lúc Kiki từng nói chổi bay phản chiếu hình ảnh của một phù thủy. Thế tình hình bây giờ là do chổi bay bị hư, hay do chính bản thân Kiki có vấn đề?”

“Cháu cũng không rõ. Bây giờ cháu rối lắm cô ạ.” - Mắt Kiki thoáng nét buồn bã.

“Đừng tự ti như vậy. Không có gì phải lo lắng hết.”

“Thì cháu cũng lo lắng có 3 phút 30 giây thôi mà.”

“Không, Kiki thì phải lo đến 3 phút 35 giây lận.” - Cô Osono nói rồi cười lớn, chật vật bước xuống cầu thang. Kiki thầm cảm ơn người phụ nữ đôn hậu này, tin rằng bản thân thật may mắn vì luôn có cô Osono bên cạnh mỗi khi chơi vui nhất.

RENG RENG RENG ~

Chuông điện thoại lại réo gọi ồn ào.

“Vâng, dịch vụ giao hàng phù thủy xin nghe.” - Kiki đáp lớn.

“Trời đất, giọng gì mà khỏe thế. Tớ nghe mà giật cả mình.” - Đầu dây bên kia là giọng Chuồn Chuồn.

“Cám ơn cậu đã gửi thư cho tớ.”

“Cậu đọc thư chưa? Nếu được tớ muốn gặp cậu một tí. Đến nhà tớ chơi nhé.”

“Rồi, tớ đến ngay.”

“Cậu biết địa chỉ nhà tớ chưa? Nhà số 6 đường Hoa Thúy Cúc nhé.”

“Khỏi lo, cái đó tớ biết rõ lắm.” - Cô nhóc nói, giọng phấn khích.

“Chuồn Chuồn nói là muốn gặp mình. Hí hí.” - Gác máy xong, Kiki hí hửng khoe với Jiji, tiện hỏi luôn:

“Jiji có muốn đi chung không?”

“Lúc nào tớ chẳng đi chung với cậu.” - Cu cậu đáp hờ hững.

“Vậy cậu muốn leo lên vai tớ hay tớ treo cậu toong teng sau chổi?”

Mèo ta khế thở dài, đoạn nhanh nhẩu nhảy lên lưng cô chủ. Nhìn từ xa y chang Kiki đang đeo một cái ba-lô màu đen.

Cây chổi bay lại đến mùa trở chúng. Kiki càng muốn bay nhanh bao nhiêu thì nó càng bay chậm bấy nhiêu. Lúc thì chệch sang trái, lệch sang phải, khi lại lộn nhào mấy vòng trên không trung.

“Sao người thích chọc ta quá vậy hả!?” - Kiki trách, tay vỗ vỗ vào cán chổi.

“Làm ơn đi, chỉ lần này thôi, chịu khó hợp tác nha.” - Jiji cũng hùa theo năn nỉ.

Cuối cùng cây chổi cũng chịu giữ thẳng bằng. Kiki và Jiji đáp xuống trước cửa một căn nhà, nơi có chàng Chuồn Chuồn đứng vẫy tay ra hiệu.

“Ra nhà kho đi! Tớ cho cậu xem cái này.” - Chuồn Chuồn hấp tấp kéo tay Kiki, dẫn cô nhóc ra sau nhà.

Phía sau nhà Chuồn Chuồn là một khoảnh vườn bé tí. Ngay góc vườn có một nhà kho nhỏ. Trước kho là một đồng củ tròn tròn lông lóc. Nhìn kĩ lại thì toàn khoai là khoai.

“Trời đất, khoai gì nhiều vậy?”

“Ngạc nhiên chứ gì!? Tớ trồng hết đó. Vậy mới muốn cho Kiki xem.” - Chuồn Chuồn nói, đưa tay chỉnh cặp kính cận một cách tự mãn.

“Cậu giỏi thật. Gì cũng làm được. Mà vấn đề cậu nói trong thư là gì thế?”

“Thì là đồng khoai này chứ còn gì. Cậu thích khoai lang không?”

“Thích thì cũng thích. Nhưng...”

“Vậy nhờ cậu ăn hết đồng này nhé. Ăn thoải mái không cần ngại ngần gì hết á.” - Nói rồi Chuồn Chuồn chạy vù vào nhà, mang ra tiếp một núi khoai nữa.

Kiki tròn xoe mắt. Thật ra cô bé cố làm bộ ngạc nhiên để che giấu nỗi thất vọng còn to hơn núi khoai trước mặt mình. Chuồn Chuồn kéo cô đến đây chỉ vì lí do ngớ ngẩn này.

“Nhưng phù thủy chúng tớ sức ăn yếu lắm.”

“Thì cậu ráng ăn giúp tớ đi. Chứ để ngoài trời lạnh thế này chúng đông thành đá mất. Tớ cũng định bỏ vào kho nhưng chả kho nào chứa nổi. Mẹ tớ bảo tớ phải đem tặng bớt cho bạn bè. Khổ lắm cơ.”

“Tự dung được tặng đồng khoai khổng lồ này, tớ nghĩ chả ai dám nhận đâu.”

“Chắc vậy rồi.”

Kiki lấy khoai từ trong rổ ra, đưa lên miệng nếm thử. Khoai có vị ngọt nhẹ, hơi cứng nhưng rất ngon. Cơ mà dù ngon đến mấy, Kiki chắc chỉ ăn được hai củ là hết sức.

“Jiji! Của cậu tất đấy!”

Mèo ta không thèm trả lời, nhảy khỏi lưng Kiki, đủng đỉnh đi một mạch.

Lúc bấy giờ, Chuồn Chuồn mới cười khi khi nói:

“Tớ có tật làm gì cũng nhập tâm quá mức. Cả mùa Hè vừa rồi trong đầu toàn chuyện bay lượn, suýt chút nữa thì bị mẹ đuổi lên cây ở đó. Vì tâm hồn treo ngược cành cây riết mà.”

“Rồi sao nữa?”

Chợt Chuồn Chuồn đưa tay vỗ trán:

“Chậc, xin lỗi nhé. Tớ quên mất Kiki là chuyên gia bay lượn.”

“Không sao đâu. Có nhiều thứ không đi trên mặt đất sẽ chẳng thể nào thấy được.”

“Mẹ tớ cũng nói vậy. Bà bảo bay trên trời cũng tốt, nhưng dưới mặt đất vẫn đầy rẫy những điều đáng để học hỏi. Mẹ còn bảo nếu tớ thích thực nghiệm như vậy thì ra sân sau tự trồng vài thứ đi.”

Hỏi Kiki chối đây đây việc học chế thuốc, bà Kokiri mẹ cô cũng từng khuyên na ná vậy: “Có thể đối với Kiki là phiền, nhưng con không thể nào lường hết sức mạnh ẩn chứa bên trong hạt giống bé nhỏ này đâu. So với những gì con nhìn thấy được khi bay trên trời, thì nó lại mang nhiều ý nghĩa khác đây.”

Rồi còn câu: “Chế thuốc là một điều kì diệu lắm nhé. Rõ ràng là mình làm nhưng cũng không phải là mình làm đâu...” trong bức thư gằn đây khiến cô bé cứ suy nghĩ mãi.

Trầm tư một lúc rồi Kiki mới cất giọng hỏi tiếp:

“Bị mẹ quở xong cậu mới bắt đầu trồng khoai à?”

“Thì cậu cũng biết tính tớ thích thực nghiệm mà. Tớ bắt tay vào làm luôn. Trước tiên là nghiên cứu xem đất đai ở đây phù hợp trồng cây gì, lên kế hoạch bón phân các thứ. Rốt cuộc thành công mỹ mãn. Cảm giác lúc ấy như xem ảo thuật, thấy một đống hoa túa ra từ trong cái hộp rỗng. Mẹ tớ cũng bất ngờ quá trời. Thế rồi mẹ nói một câu rõ chán:

‘Con làm gì cũng làm quá lên hết’.”

“Rồi sao nữa?”

“Tự dung tớ bắt đầu thích trồng khoai ghê gớm. Cảm giác nhìn từng chồi lá nhú ra nó vui vui thế nào ấy. Nhưng lúc đó tớ cũng không nghĩ là mình sẽ trồng được nhiều thế này.”

“Thì do cậu giỏi quá mà.”

“Tớ định bàn với Kiki hay là chúng ta tìm vài người thích ăn khoai lang rồi đem tặng cho họ đi.”

“Tặng hết đồng này hở?”

“Có nhiều quá không nhỉ?”

“Tớ biết một bà cụ lớn tuổi sống ở gần đây. Hay chúng mình mang đến tặng bà đi.”

Bà cụ mà cô bé nhắc đến chính là bà Kodama, người đã nhờ Kiki giao đôi giày đỏ đến chính bản thân mình trong quá khứ. Lần trước bà có thết Kiki một chén chè đậu. Cô nhóc nghĩ chắc bà cũng hảo món khoai lang này lắm đây.

“Đi cùng hả? Cậu bay tớ đi bộ ư? Chả công bằng gì sất.”

“Chối của tớ dạo này đang trục trặc nên tớ sẽ đi bộ với cậu cho vui.”

“Thiệt hả? Nhờ cậu đúng là một quyết định sáng suốt mà.”

“Cái đó thì tớ không dám chắc đâu nha.”

Nói rồi hai cô cậu hí hục bỏ khoai vào túi, đoạn Chuồn Chuồn vát và khoác cái túi lên vai.

“Tớ sẽ chờ ở đây cùng với bạn chổi đáng yêu này.” - Kiki nói, nhoen miệng cười đáo đẽ.

...

CỘC! CỘC!

Kiki đưa tay gõ lên cánh cửa cũ kĩ, gọi to:

“Bà Kodama ơi, cháu là Kiki, lần trước từng được bà nhờ đi giao hàng đây.”

Một giọng nói the thé vang lên:

“Kodama ra ngoài rồi. Có gì để sau đi.”

Kiki và Chuồn Chuồn bốn mắt nhìn nhau, song Kiki lại ghé miệng vào ổ khóa cửa, nói to một lần nữa:

“Bà Kodama có thích khoai lang không ạ? Nếu thích thì tụi cháu để ngoài cửa nhé.”

“Ồ! Có khoai lang à?” - Giọng nói sau cánh cửa có vẻ hơn hớn hẳn.

“Thật là có khoai lang không vậy? Hô hô hô.”

Bà Kodama xuất hiện, trông còn bé nhỏ hơn lần trước gặp Kiki. Bà mặc một chiếc áo khoác dày sụ, đầu trùm mũ len kín tai. Bà Kodama mỉm cười nói:

“Ồ! Chẳng phải là cô phù thủy hôm nọ đây sao. Cảm ơn cháu vì đã giúp bà nhé. Bé Kodama đã mang giày trả lại cho chị Kozue rồi. Bây giờ hai chị em đã làm lành với nhau. Bà mừng ghê luôn.”

“Nghe vậy cháu cũng vui lây ạ.” - Kiki cười đáp lại.

Chuồn Chuồn bên cạnh cũng tranh thủ vạch miệng túi, khoe ra những củ khoai lang béo tròn: “Nếu không chê bà có thể nhận cho cháu túi khoai này được không ạ?”

“Khoai lang hả? Tốt quá. Bà đang đói meo đây. Nhà hết sạch thức ăn rồi. Trời thì lạnh nên bà ngại đi chợ quá... Thôi, hai cháu vào nhà đi. Để giúp bà hai củ khoai to lên lò sưởi đằng kia. Bà nhóm lửa nãy giờ rồi. Độ nóng vừa đủ để nướng khoai đấy. Trời lạnh thế này mà ăn khoai nướng thì thích phải biết.” - Bà Kodama hào hứng nói, người khẽ đung đưa rồi buông mình ngồi phịch xuống chiếc giường bên cạnh.

“Hồi xưa bà thân với mấy củ khoai lắm, đến nhà chúng chơi hoài luôn. Cháu cũng biết là mùa Đông khoai sẵn toàn trốn trong các hốc đất không à. Bà chui xuống đấy chơi với chúng luôn á... Chuyện là có lần bà lấy bút màu sáp vẽ hình hoa tu líp khắp tường phòng ăn, mà vẽ đẹp lắm cơ. Cứ tưởng mẹ về sẽ khen ai ngờ lại bị mắng rất tai luôn. Bà tức quá mới tới nhà của bọn khoai lang chơi. Nhà của chúng ấm áp lắm.

... Mà cháu thấy mấy bông hoa tu líp bà vẽ trên bức tường đằng kia không? Đẹp ghê chưa!”

Bà Kodama kể say sưa, mắt sáng bừng như một đứa trẻ. Mà nói là tường phòng ăn, chứ căn nhà này chỉ có một gian duy nhất, trên tường nhà cũng chẳng có hình vẽ gì. Kiki lo lắng liếc nhìn Chuồn Chuồn đứng bên cạnh. Kiki ngạc nhiên thấy Chuồn Chuồn say sưa theo dõi câu chuyện của bà lão với một vẻ nghiêm túc cao độ.

“Không biết khoai đã chín chưa nhỉ?” - Kiki nói, đưa ngón tay sờ thử hai củ khoai. Chúng vẫn còn hơi cứng, chưa chín hẳn.

“Chưa chín phải không? Khoai phải nướng lâu mới ngon. Đáng lẽ phải đốt nóng than, sau đó đem khoai đặt lên trên mới đúng kiểu. Mấy cháu nhớ cách nướng này nhé.” - Bà Kodama đổi giọng, như thể một đầu bếp dạn dày kinh nghiệm.

“Để khoai chín bà sẽ ăn trước một củ, củ còn lại sẽ dùng làm túi chườm nóng. Bây giờ thì bà khỏi lo đói bụng rồi. Có cả đồng khoai ngon lành thế này cơ mà. Cảm ơn hai cháu nhiều lắm. Tạm biệt. Hẹn năm sau gặp lại.”

Kiki và Chuồn Chuồn cúi đầu chào rồi khẽ khếp cửa lại. Lúc bấy giờ, anh chàng Chuồn Chuồn mới nói:

“Có vẻ như bà Kodama đang sống trong dòng thời gian của bà, và chỉ của riêng bà mà thôi. Từ lúc bắt tay vào trồng khoai, tớ nhận ra vạn vật đều phát triển theo tiến trình thời gian của riêng chúng. Khoai có thời gian sinh trưởng của riêng khoai, kiến cũng có vòng đời của riêng kiến.”

“Dòng thời gian của bà Kodama à...” - Cô phù thủy nhỏ thì thầm. “Bây giờ bà Kodama đã lên đường quay trở về tuổi thơ của mình rồi. Bà không đi bằng chổi, mà bằng những củ khoai cậu nhí? Trông bà có vẻ rất vui sướng.”

Chuồn Chuồn khẽ gật đầu đồng tình, tay vung vẩy bao đựng khoai lang giờ đã rỗng, cùng Kiki đi bộ về nhà. Chợt, từ chiếc đài của nhà nào gần đấy vang lên bài hát:

Hãy cùng nhau chạy nào!

Tà tà lá la

Hãy lắng tai nghe

Tiếng chuông đồng hồ ngân vang...

“À! Tớ biết bài hát này. Bài này được phát trong cuộc thi marathon này.”- Chuồn Chuồn bắt đầu lắc lư theo nhịp điệu của tiếng nhạc.

“Lắng tai nghe nào!”- Kiki lấy hết sức bình sinh hét lớn.

Tiếp đó chàng Chuồn Chuồn cũng hét lên một câu tương tự.

“Năm ngoái vất vả cho Kiki quá. Không biết giao thừa năm nay có ‘biến’ gì không.”

“Chắc không có chuyện gì đâu. Thấy bảo sau lần đó, ông thị trưởng năng đến thăm chiếc đồng hồ lắm.”

“Nào! Chúng ta cùng ăn khoai lang đi! Là lá la!” - Chàng bốn mắt cố tình chế lời bài hát để rủ rê Kiki.

“À, phải rồi. Chúng ta đem khoai chia cho những người người thi chạy marathon năm nay thì sao nhí?”

“Ý kiến hay! Nhưng chẳng lẽ cứ để đồng khoai phơi sương phơi gió ngoài trời từ giờ đến giao thừa? Chúng lại chả mọc thành cây mất thôi.”

“Thế chờ tớ xin phép cô Osono mượn kho để trữ già nửa đồng khoai còn lại xem sao. Được cùng mọi người ăn khoai do Chuồn Chuồn vun

trông chắc là vui lắm.”

Kiki nói, nhìn Chuồn Chuồn bằng đôi mắt long lanh. Không hiểu sao trước mặt anh chàng này, cô bé lạnh trí đến lạ.

Chương 14: Kiki và dịch vụ chuyển phát giày thể thao

Hôm sau, vừa mở mắt ra là Kiki chạy ngay đến chỗ cô Osono - lúc bấy giờ đang đứng xếp bánh mì vào tủ, xin mượn chỗ để khoai.

“Chuyện là vậy đó cô. Nếu để khoai bên ngoài lâu quá chúng sẽ mọc mầm mất. Cô cho cháu mượn chỗ để nhờ nhé. Để trên phòng cháu cũng được.”

“Cháu cứ đem hết về đây mà cất. Nhà cô cũng là nhà của cháu mà.” - Cô Osono đáp vui vẻ. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô lại cất tiếng:

“Mà Kiki này, cháu chia cho cô vài củ nhé. Chả là cô cũng đang định làm thử bánh mì khoai lang xem mùi vị thế nào. Đầu năm mà đem bán thì đắt hàng phải biết. Cô sẽ chế thêm câu hát: ‘Nào, hãy cùng xoi bánh mì khoai lang! Tà tà lá lá!’”

“Lấy thoải mái đi cô ơi. Khoai lang còn bao la.” - Kiki khẽ cười đáp.

Vừa được cô Osono gật đầu một cái là Kiki vội vàng báo tin mừng cho Chuồn Chuồn. Hai cô cậu lập tức dồn khoai vào bao rồi mang đến tiệm bánh mì để tạm. Xong việc rồi Chuồn Chuồn mới bảo:

“Đi ăn kem không Kiki? Tuy bây giờ trời đang lạnh, nhưng làm việc mệt xong ăn kem vẫn là nhất đó.”

“Ừ!” - Kiki đáp ngay không do dự, tim đột nhiên đập mạnh. Hình ảnh Chuồn Chuồn ăn kem cùng Mimi hôm trước ùa về làm cô bé thoáng bối rối.

(“Thật ra chuyện đó bé còn con. Chỉ có mình tự dung làm to chuyện thôi chứ có gì trầm trọng đâu nào.”)

Loáng cái cả hai đã đứng trước tiệm kem. Trên tay Kiki là món kem dâu ngọt lịm được đặt trong cây ốc quế thơm giòn. Cô bé nhắm nháp từng chút một như đang tận hưởng thành quả của việc lao động mệt nhọc.

Ngó sang bên cạnh, Kiki phát hiện ra Chuồn Chuồn cũng đang liếm kem như mình.

BỊCH! BỊCH! BỊCH!

Bỗng có tiếng chân ai vang lên bên cạnh. Ngược nhìn, Kiki thấy một cậu nhóc đang hào hứng tập chạy trong cái rét cắt da cắt thịt. Vừa thấy Kiki, thằng bé vẫy tay chào một cái rồi mắt hút vào đám đông trên đường. Kiki còn nghe nó hát văng vẳng:

“Lắng tai nghe nào! Là lá la!”

“Giao thừa càng đến gần mọi người càng hăng hái nhỉ?”

“Chắc tớ cũng phải bắt đầu luyện tập thôi.” - Chuồn Chuồn lo lắng nói.

“Tớ cũng vậy.” - Cô nhóc đứng kế bên cũng nói lí nhí hòa theo.

“VẬY TỰ MÌNH CÙNG TẬP NHÉ?”

“Được thôi, bắt đầu từ mai tại công viên. Tập mỗi ngày luôn đó.” - Vừa nói, chàng ta vừa làm động tác chạy tại chỗ.

...

Kiki vặn người, tay vừa mở cửa đã thấy chân đụng phải cái gì đó. Hóa ra là một gói bưu phẩm bên trên ghi nguệch ngoạc dòng chữ:

Trong bưu phẩm có thư! Nhận được xin đọc gấp.

“Có khi nào của Chuồn Chuồn không?” - Kiki reo lên.

“Lại nhóc bốn mắt ấy nữa á!? Chậc chậc.” - Jiji cắn nhần như một bậc phụ huynh khó tính.

Bên trong gói bưu phẩm là một đôi giày thể thao cũ, còn bốc mùi mồ hôi nồng nặc. Còn nội dung bức thư bên trong thì như sau:

Xin hãy mang đôi giày này đến nhà số 18, đường Dẻ Gai nhanh như một cơn gió.

Người gửi: Bé Hayaashi

Người nhận: Bé Hayaashi

Mau lên nhé!

“Chậc, tớ còn định từ giờ đến sang năm sẽ không bay nữa để luyện cho chân chạy nhanh hơn, vậy mà...” - Kiki than vãn, chợt im bặt khi liếc mắt lên tấm bản đồ treo trên tường.

“Trời đất quỷ thần ơi. Đường Dẻ Gai cách đây có mấy bước chân. Cái gì mà phải ‘nhanh như một cơn gió’ chứ!? Thôi, đi bộ cho lành... Mà bây giờ tớ phải tập chạy với Chuồn Chuồn rồi. Chắc để sau cũng được.” - Kiki nói, tay vội gói đôi giày lại rồi lao nhanh ra cửa. “Đi thôi, Jiji!”

“Cậu muốn tớ đi cùng hả? Mệt ghê. Sao con gái mấy người đi đâu cũng thích kéo bầy kéo đàn mới chịu vậy?” - Jiji ngược nhìn Kiki, vẻ bất bình.

“Thì cũng giống như việc cậu thích đi chơi với Bechi thôi mà...”

“Nhưng Bechi thì chắc chắn dễ thương hơn chứ...”

“Nói gì hả!?” - Kiki trừng mắt.

“Đi nhanh đi không muộn bây giờ!”

“Jiji đúng là cái đồ xấu tính.”

Cô nhóc mang gói bưu phẩm đến chỗ chàng Chuồn Chuồn, tí tê:

“Cùng nhau đi giao nhé! À không, không phải đi, là chạy mới đúng.”

“Tụi mình thi xem ai chạy tới đó trước nhé!” - Nói rồi anh chàng chạy vụt đi làm Kiki cuống cuống đuổi theo.

Đường Dẻ Gai nằm ngay chỗ góc quẹo cuối phố. Trước căn nhà số 18 là một thằng nhóc đang đứng ngẩng mặt nhìn trời.

“Em là bé Hayaashi phải không nè?”

Bị gọi bất ngờ, thằng bé toan bỏ chạy. Nhưng rồi nó nhận ra cô phù thủy nhỏ và gói đồ trên tay. Thằng bé đứng thừ người một lúc, rồi cứ thế nước mắt nó rơi lã chã.

“Sao chị không bay từ trên trời xuống?”

“Nhà gần quá mà, cần chi đến chổi. Mà chị đã chạy nhanh hết sức rồi đấy thôi.” - Kiki thở dốc, lên tiếng phân bua.

“Không chịu, không chịu đâu.” - Thằng nhóc bất ngờ gào tướng lên ăn vạ, làm Kiki và Chuồn Chuồn bối rối chẳng biết làm sao. Người đi trên phố cũng vì thế mà tò mò ngoái lại nhìn.

“Thôi, Kiki chịu khó quay về lấy chổi rồi mang gói hàng này đến lại cho em nó vậy.” - Chuồn Chuồn gợi ý.

“Vậy chịu chưa nhóc?”

“Dạ” - Thằng nhóc đáp hỏn hển, nước mắt vẫn giọt ngấn giọt dài.

“Vậy để chị về lấy chổi bay lại đến đây. Nhưng chổi của chị đang bị trục trặc một chút, bay nhanh quá không khéo rụng đuôi luôn. Em chờ được chứ?”

“Không hề gì. Em đợi bao lâu cũng được hết.” - Thằng bé quả quyết.

Kiki đành chạy ù về nhà, cuống cuống chỉnh trang cây chổi tàn tạ.

(“Giờ ta đã thấy phần chân đôi phần. Vì vậy, người cũng cố mà hợp tác tí nhé.”)

Trong lúc chỉnh lại từng bộ phận của chổi bay, từng kí ức về cây chổi đầu tiên Kiki tự làm chợt ùa về. Cô bé nhớ cái cảm giác vừa mệt vừa vui khi chọn lựa từng cành cây khô, sắp xếp rồi bó lại cho thật chặt. Thế mà cuối cùng, Kiki phải bỏ lại cây chổi ấy vì “Tốt gỗ hơn tốt nước sơn”.

“Đẻ tớ đi gom mấy cành cây cho cậu làm đuôi chổi. Cành thế nào thì được nhỉ?”

“Loại nào cũng được í. Nhờ cậu nhé.” - Kiki vui sướng trả lời Chuồn Chuồn.

Cuối cùng, cô bé cũng nhận ra một điều: Chổi bay chính là tấm gương phản chiếu tâm hồn của một phù thủy. Cô nhóc hí hục gom những cành cây Chuồn Chuồn mang về, xếp chung với mấy cành còn lại nhặt được từ núi phía Tây, tạo thành một bó đuôi chổi chỉnh tề. Nhìn cây chổi bay, Kiki phì cười:

“Cái đuôi chổi mập mạp thiệt.”

“Trông giống cái đuôi sao chổi mới đúng. Đuôi chổi phải dài thế này nhìn mới oách.”

Kiki cầm cây chổi bay vừa “đại tu” xong, quay cán chổi một vòng.

“Mau bay đến chỗ thằng bé ấy thôi.” - Chuồn Chuồn giục.

“Vậ tớ đi trước đây. Mai chúng mình lại cùng luyện tập nhé. Xin lỗi cậu nhiều... Jiji! Khởi hành!” - Kiki lao vút đi như một mũi tên vừa được bắn khỏi cung.

“Coi bộ cây chổi hết bệnh rồi.” - Cô bé thì thầm, thở phào nhẹ nhõm.

Bé Hayaashi vẫn đứng tại chỗ cũ, chốc chốc lại nhìn lên trời, mặt đăm chiêu lo lắng.

Trông bộ dạng ngẩn ngơ của thằng nhóc, Kiki quyết định làm một cú hạ cánh thật hoành tráng để đền bù.

VÉO! XỆT!

“Sao? Bay thế này được chưa cung?”

“Ngầu quá chị ơi.” - Bé Hayaashi sung sướng nhận gói bưu phẩm, cúi đầu cảm ơn rồi rít ròi chạy vụt vào nhà, để lại Kiki đứng ngó theo đến khi bóng nó khuất hẳn.

“Thằng bé lạ thật. Tự mang đồ của mình đến nhờ giao cho chính mình. Đến thua luôn.”

Sáng hôm sau, vừa mở cửa định hít thở khí trời trong lành một tí, Kiki hẫ hửng phát hiện ra một đống hồ lớn chất đầy trước cửa. Đống hồ lớn ấy là một núi bưu phẩm, khoảng hai, ba chục cái.

“Gì đây trời!”

Cô bé vội mở một gói bưu phẩm ra xem thử. Lại là một đôi giày thể thao với bức thư na ná hôm trước:

Xin hãy mang gói bưu phẩm này đến đây, nhớ là phải bay với tốc độ ánh sáng và không để cho ai phát hiện ra đấy nhé.

Kiki mở tiếp gói hàng thứ hai, thứ ba... vẫn là một đôi giày thể thao kèm bức thư có nội dung tương tự. Phải giao với tốc độ ánh sáng, và tuyệt đối không để ai nhìn thấy.

“Vậy làm sao tớ đi tập chạy đây trời. Hết núi khoai giờ tới núi giày. Một vừa hai phải thôi chứ.” - Kiki bực dọc tâm sự với “chàng”.

Có than thở mấy thì cuối cùng cô bé vẫn phải đem giao từng gói hàng một theo thứ tự gần xa, khách yêu cầu mà.

“Nhưng sao mà lại có chuyện kì cục thế này nhở?” - Jiji thắc mắc.

“Cậu hỏi tớ tớ biết hỏi ai.”

“Con người thật phiền phức. Hết giày lại đến tất.”

Tuy không ngừng cần nhằn từ sáng tới tối, nhưng Jiji vẫn kiên trì cùng cô chủ đi giao từng kiện hàng. Mệt cứ gọi là bạc cả râu.

Đỉnh núi “giày thể thao” cuối cùng cũng được giao hết.

Nhưng oái oăm thay, sáng ngày hôm sau lại có ai đó đặt thêm một núi giày nữa trước cửa nhà Kiki, làm cô nhóc tức điên người.

“Chơi kiêu này không vui nha.” - Dù tức phát khùng, nhưng cuối cùng Kiki vẫn ngậm bồ hòn làm ngọt mà đi giao từng gói hàng một. Đổi lại, cô nhóc nhận được kha khá những món đồ nho nhỏ như cây bút chì, một chiếc muống bạc, một sợi dây giày làm quà đáp lễ.

“Đạo này Kiki bận ghê nhỉ. Cuối năm người ta tranh thủ tặng quà cho nhau hay sao í nhỉ.” - Bà chủ tiệm bánh mì lo lắng hỏi thăm.

“Chắc vậy, mà lạ lắm cô ơi! Quà gì toàn mấy đôi giày cũ rích thôi. Cứ như cháu đang tiếp tay cho một trò chơi khăm toàn thành phố í.” - Kiki chỉ núi giày còn sót lại, than vãn.

“Xin lỗi đã làm phiền. Chào buổi tối.” - Có tiếng ai từ ngoài cửa vọng vào.

Cô Osono lật đật chạy ra mở cửa thì gặp ngay ông thị trưởng đang đứng đợi bên ngoài, hai tay ông đặt sau lưng, miệng cười tươi rói.

“Cho hỏi có Kiki ở nhà không?”

“Vâng, cháu đây ạ.”

Vừa thấy Kiki chạy ra là mắt người đàn ông mở to đầy phấn khích.

“Ta có thứ muốn nhờ cháu gửi.”

“Bây giờ sao ạ? Cháu nó đã mệt lắm rồi.” - Cô Osono nói đỡ.

“Không nhất thiết phải giao trong hôm nay đâu. Từ đây đến sáng ngày Tất niên, khi nào giao cũng được.”

“Nếu vậy thì không sao ạ.”

Đợi Kiki gật đầu đồng ý xong, ngài thị trưởng đáng kính mới lôi thứ đang giấu sau lưng ra cho cô bé xem, miệng cười thích thú:

“Ta cần cháu giao thứ này.”

“Ồi!” - Kiki bất giác thốt lên, cô Osono đứng bên cạnh cũng tròn xoe mắt nhìn.

Trên tay ông thị trưởng, không có gì khác ngoài... một đôi giày thể thao cũ mèm xơ xác.

“Tại sao mọi người cứ đến bắt cháu giao giày thể thao cũ thế? Thật không thể hiểu nổi.” - Kiki thốt lên.

“Cháu không biết gì sao? Trong thành phố đang rộ tin đồn nếu ai được cháu mang giày thể thao giao đến nhà sẽ có khả năng chạy nhanh như bay bằng chổi đấy.”

“Hả?” - Kiki không thốt nổi nên lời.

“Cháu gửi giày cho ta luôn nhé. Nhớ ếm vào đó bùa nào giúp chạy như bay ấy.”

Nhìn trân trối ông thị trưởng một hồi lâu, Kiki mới bật cười ngật nghễ:

“Ha ha ha! Ra là vậy. Cháu hiểu rồi.”

“Nhưng ông là thị trưởng mà, làm mấy trò mê tín này, người ta biết rồi cười cho.” - Cô Osono ghé tai người đàn ông, khẽ nói.

“Cô đừng cứng nhắc quá. Tôi thấy rất thú vị với ý nghĩ rằng chỉ cần nhờ Kiki thì hạnh phúc sẽ tới nhà. Có gì không tốt nào.” - Ông thị trưởng nói, hai má ửng hồng như ngòi bên bếp lửa.

“Có thể mang đến niềm vui cho những người tham gia đại hội marathon sắp tới, cháu thấy vinh hạnh lắm.” - Kiki cảm kích bày tỏ.

“Nhưng mà... ông nhìn đi. Cả núi giày thể này. Có tội cháu nó không cơ chứ.” - Cô Osono lắc đầu, chẳng tỏ ra vui vẻ gì.

“Trời đất, đến hai núi giày cơ à?”

“Không phải ạ. Một núi là giày, núi còn lại là... khoai lang.” - Kiki đứng kể bên chú thích.

“Ồ, vậy là cháu đã ếm bùa vào đồng khoai này, ai càng ăn nhiều khoai sẽ càng chạy nhanh phải không?”

“Làm gì có chuyện đó. Cháu nó đang phải tìm người cho đi không hết đây này.” - Cô Osono giải thích, cười khúc khích trước ý nghĩ lạ đời của

ông thị trưởng.

“Đống khoai này mà đem nướng ngoài bãi biển để mọi người cùng ăn sau cuộc đua là hết sảy luôn.”

“Vậy thì ông lấy chỗ nướng khoai làm đích của cuộc đua đi.” - Ý tưởng đột ngột xuất hiện trong đầu bà mẹ (sắp) hai con.

“Ý kiến hay! Các thí sinh sẽ bị hấp dẫn bởi mùi khoai nướng mà nỗ lực hết sức chạy. Tuyệt vời ông mặt trời!” - Ông thị trưởng reo lên vui sướng, không quên trao đôi giày thể thao cho Kiki:

“Nhờ cháu giao đôi giày này đến chỗ ta, nhớ là với tốc độ nhanh nhất có thể nhé.”

Nói rồi ông cười, không quên nháy mắt với cô bé một cái.

Ngày Tất niên, cả Kiki và Chuồn Chuồn đều tất bật từ sáng sớm. Nhiệm vụ của Kiki là viết một tấm băng rôn với nội dung “Đích của cuộc đua marathon được dời ra bãi biển” rồi đem treo lên tháp đồng hồ để mọi người đều có thể thấy. Sau đó, cô phù thủy nhỏ cùng mọi người trong phố vác núi khoai lang ra bờ biển. Làm theo lời hướng dẫn của bà Kodama, Kiki khoét một cái lỗ dưới cát, đặt những hòn than nóng đỏ vào, đoạn xếp đống khoai lang lên và lấp cát lại. Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cũng là lúc hoàng hôn buông xuống.

Cuộc đua marathon sắp bắt đầu.

“Chết! Quên mất!” - Kiki thốt lên. Chuyện là ở quê Kiki, người ta thường ăn thịt viên hầm sốt cà trong bữa cơm Tất niên. Năm ngoái Kiki cũng làm, nhưng năm nay mãi lo chuẩn bị cho tiệc khoai nướng nên cô bé quên băng đi mất.

Tháp đồng hồ báo hiệu chỉ còn mười lăm phút nữa là đến nửa đêm. Mọi người bắt đầu tập hợp, đâu đó vang lên câu hát quen thuộc “Lắng tai nghe nào...” Tất cả chỉ chờ khoảng khắc kim đồng hồ chỉ mười hai giờ để đồng loạt xuất phát.

Kiki thấy tháp thoáng bóng dáng cô Osono đang đứng nắm tay đức lang quân - chú Fukuo. Chú Fukuo lưng còng bé Nono, trước ngực là tấm bảng: “Hãy đến thưởng thức bánh mì vị khoai lang tại tiệm Kéo-Búa-Bao nào!”

Cả Kiki, Chuồn Chuồn, Mimi cùng mấy người ở tổ Bay Lượn và Bơi Lội đều đang khởi động tại chỗ. Jiji cũng bày đặt dậm dậm bốn chân mèo. Khắp nơi vang lên tiếng cảm ơn từ những người đã được Kiki giao giày. Cô phù thủy nhỏ chỉ mỉm cười, vẫy tay chào thay cho câu đáp lời.

Và rồi, nhân vật chính của buổi tối ngày hôm nay, ngài thị trưởng đáng kính, tự tin đứng trước bao nhiêu là người, đồng dục phát biểu:

“Mọi người hãy cùng chạy với tôi! Đích đến là bãi biển, nơi có những củ khoai lang nướng ngon lành đang đợi sẵn.”

Lời phát biểu vừa kết thúc cũng là lúc kim đồng hồ chạm mốc mười hai giờ, rồi tiếng chuông trên tháp đồng hồ ngân nga, báo hiệu thời khắc giao thừa đã đến. Tít trên đỉnh tháp là bác thợ bảo dưỡng đồng hồ, đang đứng vỗ tay tán thưởng cho bài phát biểu của ngài thị trưởng, miệng mỉm cười hạnh phúc.

“Nhìn kìa! Đẹp quá!”

“Hoan hô!”

Tiếng reo hò hòa lẫn với tiếng nổ vang rền của những đọt pháo hoa thấp sáng rực cả một góc trời đêm. Từng đoàn người lũ lượt kéo nhau chạy hướng về phía biển, nơi cũng đang nóng rực với những củ khoai lang ngon lành nghi ngút khói.

Chương 15: Kiki và chuyến giao hàng ngày gió bắc

Ư... Ư...

Kiki kéo chăn lên trùm kín đầu sau tiếng ngáp dài. Làn hơi lạnh vẫn ngoan cố, âm thầm len lỏi qua kẽ hở của chiếc chăn cũ kĩ, khiến cô phù thủy nhỏ lạnh dựng cả tóc gáy.

“Lạnh gì mà lạnh quá vậy trời.” - Cô nhóc co người lại như con sâu đo, mắt mở lờ đờ.

“Kiki, cậu đừng có cựa quậy. Tớ sắp thành mèo đóng băng rồi đây này.” - Nằm bên cạnh cô bé là Jiji, giờ đang run lẩy bẩy. Vừa thấy Kiki cựa mình là mèo ta chui tọt xuống đuôi giường kéo bị đè bẹp.

“Ai lại đi mở cửa sổ giờ này?” - Kiki càu nhàu, ngẩng đầu nhìn quanh. Lạ thay, cửa sổ vẫn đóng chặt nhưng trong phòng lạnh thấu xương. Cô phù thủy nhỏ bật đài lên nghe ngóng tình hình.

Xin chào khán thính giả nghe đài...

Một giọng nói oang oang cất lên.

Xin quý vị lưu ý.

Tuy đã sắp sang xuân, nhưng đài khí tượng vừa thông báo cơn bão Mili-Mili sắp sửa đổ bộ vào thành phố Koriko chúng ta. Đây có thể xem là một cơn áp thấp nhiệt đới bất thường nhất từ trước đến nay.

Xin quý vị hết sức cẩn thận.

“Hèn chi...” - Kiki than thở, cố gắng đặt chân xuống sàn. Cô nhóc thoáng rùng mình khi ngón chân trần tiếp xúc với mặt đất lạnh buốt bên dưới. Dần dần, các đầu ngón chân đều cứng lại, thêm tí nữa là thành cục đá luôn.

“Thức dậy trong cái thời tiết rét chết người thế này chả khác nào tra tấn. Chắc tớ phải ngủ đông thôi Jiji ạ.” - Kiki vừa nói vừa run lập cập, ra lệnh cho hai chân quay về trong chăn ngay tức thì.

“Nhưng nói chứ cũng phải dậy thôi.”

“Trời đất, sao hôm nay cậu giỏi thế. Nhưng tớ vẫn còn muốn ngủ thêm tí nữa. Jiji chịu khó lấy thân mình làm túi chườm nóng cho tớ ôm nhé.”

Chưa kịp để mèo ta trả lời, Kiki tóm mõng Jiji, kéo sát vào lòng rồi ôm chầm lấy.

“Không chịu đâu. Cậu ôm tớ đau lắm.” - Jiji la toáng lên, vùng ra khỏi “vòng tay thân thương” của cô chủ mình.

Ach-xì

Tiếng hắt hơi vang lên trong không gian lạnh lẽo của căn phòng. Rốt cuộc Kiki cũng phải đầu hàng. Cô nhóc run rẩy mở tủ, lấy ra một cái áo gi-lê bằng len, mặc vào chống rét.

“Con người sương thật. Lạnh còn có áo để mặc. Chứ như tớ đây, ba mẹ chỉ cho mỗi bộ lông.” - Jiji khẽ huýt sáo.

“Trời đất. Rét thế này mà cậu còn tâm trạng huýt sáo á?” - Kiki ngạc nhiên hỏi.

“Cái này không phải là có tâm trạng. Mà vì huýt sáo sẽ giúp tổng hết khí lạnh trong cơ thể ra đó.”

“Màu mè quá đấy.” - Kiki chun mũi cười.

RENG RENG RENG ~

Lại chuông điện thoại.

“Làm ơn! Làm ơn! Đừng có ai nhờ giao hàng trong mấy ngày này nha!”
- Cô nhóc lo lắng đưa mắt nhìn qua ô cửa sổ.

Bên ngoài không một bóng người. Nhà nào nhà nấy cửa sổ kín mít. Sương giá cũng làm những tấm kính mờ trắng hơi nước, tạo nên một không gian đìu hiu ảm đạm đến nao lòng.

RENG RENG RENG ~

Tiếng chuông điện thoại vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục kêu inh ỏi.

Bất đắc dĩ, Kiki đành phải nhắc ống nghe lên thều thào:

“Dịch vụ giao hàng phù thủy xin nghe ạ.”

“Cháu có thể giao giúp cho con trai bác một cái túi chườm nóng không?”

“Vâng... vâng ạ.”

“Thằng bé sợ lạnh lắm. Không có túi chườm nóng là nó cảm ngay. Bác lo ghê luôn. Cháu qua nhà bác lấy túi chườm mang đến trường nó giùm bác nhé. Nhà bác ở số 3, đường Cỏ Chè Vè. Còn trường của con bác là trường tiểu học Đệ nhị Koriko. Thằng bé tên Nio, học sinh lớp Một. Bây giờ vẫn chưa vô tiết học đâu. Cháu nhanh nhanh giao giùm bác nhé.”

Nói rồi đầu dây bên kia vội vã cúp máy.

“Giao túi chườm nóng... đến trường học.” - Kiki lầm bầm.

Cái lạnh như ngàn cây kim nhỏ li ti đâm vào da thịt khiến cô nhóc rên rỉ:

“Chắc thành phố sắp có một phù thủy đông đá rồi Jiji ạ.”

Đang rúc dưới lớp áo len của cô chủ, Jiji cố gắng ló đầu ra nói vài câu phụ họa:

“Công nhận cái lạnh đáng sợ thật nhỉ.”

Đến giọng của cả hai cũng run lên từng chập như thể sắp vỡ vụn.

Sau khi nhận túi chườm nóng của mẹ thằng bé xong, Kiki vội vã bay đến trường tiểu học Đệ nhị Koriko. Từ ngoài cửa, Kiki ghé nhìn khung cảnh bên trong lớp học của tụi nhóc lớp Một. Đứa nào đứa nấy cũng hít hà than lạnh, hết xoa tay vào nhau lại ngúc ngoắc hai chân suốt. Còn có đứa lạnh quá mà méo máo, nhìn đến là tội nghiệp.

Trong tình cảnh đứa nào cũng co ro hết cả thể này mà chỉ đưa túi chườm nóng cho mình Nio thôi thì cũng hơi kì.

“A! Chị là nữ phù thủy mà mọi người hay nói phải không?” - Một đứa kêu lên.

“Chị mau làm phép để cho thời tiết ấm lên đi.” - Một đứa khác chêm vào.

“Mau lên đi chị.”

Kiki bị phục kích bất ngờ, đành phải gật đầu lia lịa.

“Ừ, để chị xem có thể làm tất cả ấm lên được không cái đã. Mà mấy đứa lạnh ở chỗ nào nào?”

“Em lạnh tay.”

“Còn em thì lạnh từ đầu đến chân luôn.”

“Trời, lạnh từ đầu đến chân luôn á? Để chị giúp em sưởi ấm nha.” - Kiki trấn an.

“Chị có ý này. Bây giờ chị sẽ chỉ cho mấy đứa cách đẩy khí lạnh ra khỏi cơ thể...”

“Làm thế nào ạ?”

“Chúng ta sẽ cùng nhau huýt sáo.”

Nghe tới đây, Jiji chột giật nảy mình như vừa có ai giựt đuôi.

“Chỉ là nói giỡn thôi mà...” - Mèo ta rên rỉ.

“Bây giờ chị sẽ dùng miệng của cái túi chườm nóng này để huýt sáo. Mấy đứa cũng huýt theo chị nhé!”

Nói rồi Kiki bay ra ngoài sân trường để đổ hết nước nóng bên trong túi ra, đoạn quay trở lại lớp học với cái túi rỗng. Tiếp theo đó, cô bé kê môi vào miệng túi chườm, thổi một hơi thật dài.

HUÝTTTTTTTTTTTTTTT ~

Một tiếng huýt dài vang lên.

“Nào! Mọi người hãy cùng huýt sáo với chị. Cố huýt sao cho thật dài nhé.”

HUÝT! HUÝT! HUÝT!

Khắp nơi vang lên tiếng huýt sáo từ những cái miệng bé xinh.

“Huýt tiếng phải dài hơn nữa. Mấy đứa thi xem ai huýt được dài nhất này. Khi nào thấy gần hết hơi thì hít vào rồi tiếp tục nhé.” - Kiki tiếp tục huýt sáo bằng miệng túi chườm để làm hiệu lệnh cho đám nhóc bên dưới. Đứa nào đứa nấy hí hục huýt sáo đến nổi mặt mũi đỏ bừng hết cả lên.

“Mấy em thấy khí lạnh bị tổng hết ra ngoài chưa nào?”

“Dạ rồi, em thấy người ảm hẳn.”

Bọn nhóc vui sướng nhảy cẫng lên khi thấy trong người ảm dần, làm Kiki cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Khi nào bị lạnh thì mấy em cứ huýt sáo tiếp nhé. Bây giờ chị phải về rồi. Tạm biệt.”

Đáp lại là giọng nói dễ thương của một bé:

“Khi nào trời trở lạnh chị lại đến với tụi em nữa nhé!”

Tạm biệt lũ nhóc xong, Kiki bay một mạch về chỗ mẹ của bé Nio, kể rõ sự tình. Người phụ nữ chăm chú lắng nghe, song lại gật gù, có vẻ thông cảm.

“Cháu làm vậy là đúng. Cũng tại cô chỉ nghĩ cho con mình. Lần này cảm ơn cháu nhiều nhé.”

Xong việc, Kiki khẩn trương bay về tiệm bánh mì. Thật kì diệu làm sao, cả người Kiki bây giờ chẳng khác nào cục đá trong tủ lạnh, nhưng trong lòng cô phù thủy nhỏ lại thấy ấm áp đến lạ lùng.

Trước khi Kiki ra về, mẹ của bé Nio còn tặng Kiki một bịch bánh quy, căn dặn triu mến:

“Bác dùng rất nhiều trứng và sữa để làm bánh này. Mấy ngày trời lạnh cháu phải ăn uống đầy đủ dinh dưỡng vào nhé.”

Kiki vừa về tới nhà thì điện thoại lại đổ chuông liên hồi.

“Xin lỗi, tôi cần giao mười cái nón len đến ngọn núi phía Bắc...”

“Vâng... vâng ạ.”

“Gia đình chúng tôi bây giờ phải đi đốn cây lấy gỗ. Mà trong cái tiết trời thế này để đầu bị lạnh thì hại lắm. Cũng may là có cô phù thủy đây giúp đỡ...”

“...”

Kiki bất giác nhìn ra cửa sổ. Bầu trời bây giờ u ám đến đáng sợ. Có cảm giác như đến ông trời cũng bị đông thành băng đá mất rồi.

“VẬY NHỜ CÁ VÀO CÔ NHÉ!”

Người này còn lặp đi lặp lại địa chỉ đến ba lần, phòng trường hợp Kiki bị nhầm.

“Chết rồi! Làm sao bây giờ! Tớ cũng đang lạnh sắp chết rồi đây này.” - Kiki cuống cuống.

“Nhưng người ta đã nhờ thì cũng phải cố mà làm thôi.” - Jiji quát nhẹ đuôi xuống sàn, tỏ vẻ ta đây cũng chẳng chảnh kém ai.

Hành trình bay đến ngọn núi phía Bắc thật chẳng dễ dàng trong cái tiết trời rét đậm rét hại này. Toàn thân Kiki như đóng băng, chẳng nhúc nhích cục cựa gì được. Âm thanh của chổi bay xé gió lao vun vút nghe như tiếng bi ai nào nùng của ai đó, đến là đáng sợ.

“Tớ sẽ hi sinh làm túi chườm nóng cho cậu. Thấy đỡ lạnh hơn chưa?”

Jiji đang chui rúc dưới lớp áo len, cố gắng san sẻ bớt cái lạnh cùng cô chủ mình.

Ơn trời, chuyến giao hàng của Kiki diễn ra suôn sẻ. Dù sao thì công sức của cô phù thủy nhỏ cũng được đền đáp xứng đáng. Khách hành nhận xong mười cái nón thì mừng rơn, cảm ơn Kiki rối rít:

“Cái đầu là quan trọng nhất. Đầu lạnh thì toàn thân đều sẽ lạnh. Còn nếu đầu được giữ ấm thì đừng nói là thân thể, đến cả nhiệt huyết cũng sẽ không bao giờ nguội lạnh. Cảm ơn cô phù thủy nhiều lắm.” - Những người tiêu phu vừa nói, vừa vỗ đôi tay chai sần của mình để tán dương cô nhóc.

Khi đã bay lên cao, Kiki ngoái nhìn lại thì thấy bóng những chiếc mũ đầy màu sắc đang di chuyển giữa cánh rừng khô trắng xóa, tựa những bông hoa kiên cường nở rộ trong cái lạnh cùng cực. Bỗng cô bé cũng cảm thấy như lòng mình cũng được sưởi ấm đôi phần.

Cả ngày hôm đó, Kiki chẳng được ngơi nghỉ một giây phút nào. Điện thoại gọi đến cứ gọi là tới tấp:

“Làm ơn mang giúp nôi súp này đến chỗ ông tôi.”

“Nhờ cháu chuyển cái máy xông mũi này đến nhà cháu bà nhé.”

“Phiền chị gửi giúp cặp găng tay này cho bà khi già trong sở thú giúp em.”

“Chị phù thủy mang cái quần dài này đến chỗ ba em giùm.”

“Cháu mang cái khăn quàng cổ này cho bác tài xế xe buýt nhé.”

...

Cứ mỗi lần giao một món hàng, người dân thành phố lại tấm tắc khen ngợi:

“Có phù thủy Kiki thật là tuyệt vời.”

Từng lời khen như ngọn lửa nhỏ, sưởi ấm trái tim đang run rẩy vì lạnh của cô bé.

Kiki giao xong đơn hàng cũng là lúc trời đã tối hẳn.

“Mọi người khen làm tớ ấm người hẳn cậu ạ. Ấm hơn nhiều so với ôm túi chườm nóng luôn.” - Kiki vui sướng nói trong cái lạnh buốt giá.

“Thì tớ cũng nghe loáng thoáng là nhờ có phù thủy Kiki mà cả thành phố chống chịu được với giá lạnh. Mà quan trọng hơn, là vì có chú mèo trợ thủ nên công việc lại càng suôn sẻ.” - Mèo ta đảo để chêm vào kể công. Chẳng biết do lạnh quá hay sao, mà vừa nói xong thì Jiji hắt xì hơi một cái rõ to.

“Chết! Cậu bị cảm rồi đó.” - Cô nhóc lo lắng nói, nhanh tay lấy áo gi-lê trùm kín Jiji lại.

“Cứ lấy mấy lá trà của mẹ cậu đem pha nước uống là ấm ngay thôi. Mà không biết tình hình bão táp như thế nào rồi nhỉ?”

Kiki pha trà, với tay vặn nút chiếc máy đài đang đặt gần đó.

Chương trình xin gián đoạn trong ít phút để thông báo về tình hình cơn bão.

Theo dự báo thời tiết thì cơn bão Mili-Mili sẽ đổ bộ vào thành phố Koriko. Quý khán thính giả hãy khẩn trương mua lương thực trữ sẵn trong nhà. Mọi người cũng nên đề phòng dịch cảm cúm đang lan rộng.

... Theo thông tin của những người hoạt động ngoài trời thì lũ chim bị sưng phổi do thời tiết trở lạnh đột ngột đang rơi xuống hàng loạt. Học sinh cũng sẽ nghỉ học cho đến khi cơn bão đi qua a... a... ÁCH-XÌ!!

Xin quý vị thứ lỗi cho sự vô phép vừa rồi.

Chúng tôi xin phép kết thúc phần tin thời tiết hôm nay.

“Coi bộ người người nhà nhà ai cũng bị ách-xì nhờ?” - Cô nhóc phì cười, khẽ lắc đầu ngao ngán. “Mà Jiji cũng phải mau ngủ đi! Ủa, cậu đâu rồi?”

Kiki ghé mắt nhìn vào bên dưới áo gi-lê, không thấy bóng dáng mèo ta đâu cả.

“Jiji thật là... đang ho khù khụ mà còn trốn đi đâu chơi không biết.”

Cô nhóc húp một ngụm trà nóng rồi nhìn quanh tìm kiếm. Chợt, tiếng chuông điện thoại gióng lên inh ỏi.

RENG! RENG! RENG!

“Đừng nói là giữa đêm hôm khuya khoắt thế này có ai gọi nhờ giao hàng nhé!” - Kiki càu nhàu, bực dọc bắt máy.

“A lô... ô... ô...” - Một giọng nói thều thào như sắp chết vang lên.

“Dịch vụ giao hàng phù thủy xin nghe. Phải thông báo luôn là hiện giờ trời đang rất lạnh nên sẽ không...”

“Là Kiki phải không?” - Đầu dây bên kia háp tấp hỏi.

“Ồ? Ra là Chuồn Chuồn à? Cậu làm sao mà giọng ồm ồm kinh thế?”

“Cổ họng tớ sưng vù rồi. Còn Kiki thế nào? Vẫn khỏe chứ?”

“Hơi run vì lạnh thôi nhưng về cơ bản, vẫn sống tốt.”

“Tớ thì bị cảm hành toi bời luôn. Trùm mấy lớp chăn, ôm một lúc ba cái túi chườm nóng mà vẫn cảm thấy lạnhhhhhhhhhhhhh... Tớ lo Kiki sống một mình mà lỡ bị cảm sẽ cô đơn lắm nên gọi hỏi thăm.”

Nghe đến đây, đầu ngón chân sắp đông thành đá của cô bé ảm lên hẳn, còn cõilòng cứ lằng lằng thế nào ấy. Một tay cầm ống nghe, tay còn lại Kiki tranh thủ vớ cái túi đặt trên tủ, đưa mắt nhìn vào bên trong rồi thở phào nhẹ nhõm.

“May mà còn lại một ít. Trước đây tớ có nói mẹ tớ là một bậc thầy chế thuốc rồi thì phải. Thuốc của bà trị cảm là khỏi chệ luôn. Để tớ đem đến cho cậu một ít nhé.”

“Thuốc của phù thủy ư!? Nghe hay thế. Mà phải chi tớ lấy sớm thì đỡ biết mấy. Giờ mà bắt Kiki đem qua, nhỡ cậu bị bệnh thì chết.”

“Tớ có đủ thuốc cho hai người mà, lo gì. Bảo đảm uống xong là cậu khỏe như vâm ngay. Mà nhà cậu ở đường Cây Thụy Cúc phải không?”

“Ừ, số 6 đường Cây Thụy Cúc. Xa đấy.”

“Tớ sửa chổi bay xong rồi. Bảo đảm êm ru. Chờ tí, tớ đến ngay.”

Gác ống nghe, Kiki khấn trương đem thuốc trong túi ra, chiết vào một lọ nhỏ. Nói là có đủ thuốc cho hai người, nhưng thật ra chỉ còn đủ cho một người, và dư thêm tí xíu thôi.

“Minh còn khỏe, chắc không cần uống đâu.”

Cô nhóc gói thuốc trong hai lớp giấy bọc, nhét cẩn thận vào túi rồi nói lớn:

“Tớ đi ra ngoài một tí nhé Jiji.”

Mặc vội cái áo lạnh xong là Kiki leo lên chổi phóng đi.

Thành phố Koriko giờ đã lên đèn, tỏa sáng lấp lánh như những phiến băng dưới lớp sương giá lạnh và đêm tối. Đến nơi, cô bé trao cho mẹ Chuồn Chuồn gói thuốc cảm, dặn cẩn thận là phải uống với nước ấm mới có tác dụng. Xong việc là Kiki khẩn trương phóng về nhà ngay. Trời về khuya lạnh hơn bao giờ hết. Đến mức Kiki có cảm giác muốn cử động một bộ phận nào trên cơ thể cũng phải mất cả tiếng đồng hồ ấy.

Đến nhà, cô nhóc cố mở miệng gọi Jiji nhưng cơ miệng cứng đờ chỉ phát âm ra mấy từ nghe như “hi hi” hoặc “chi chi” thôi. Cũng mừng là được một lúc môi, miệng, lưỡi ấm lại được đôi chút. Ngay lúc đó thì:

“Meo meo” - Từ trong bóng tối ngoài cửa sổ, mèo ta phóng như tên bay vào phòng.

“Lạnh điếng người luôn mà cậu còn lang thang ở đâu thế? Mau đóng cửa sổ lại nào.” - Kiki trách móc.

“Thì tớ đi đến ‘đấy’ một tí.” - Jiji lấy chân cọ cọ mũi, e then nói kèm một tiếng ách-xì.

“Lại đi gặp nàng chứ gì.” - Kiki cười, không quên liếc xéo mèo ta một cái.

“Tại người ta lo mà.” - Jiji xấu hổ biện minh giữa một tràng những tiếng ách-xì.

“Bechi sao rồi?”

“Vẫn khỏe re.” - Jiji nói lí nhí, khác với phong thái chảnh mèo thường khi.

“Cậu cũng tốt quá nhờ. Nhưng người phải lo là tớ đây. Lỡ cậu bị cảm thì tính sao? May mà tớ có chừa một ít thuốc lại cho cậu. Mau uống đi!” - Cô nhóc quơ đống thuốc còn lại trên bàn đưa cho Jiji.

“Còn nhiều đây thôi hả? Vậy lỡ Kiki bệnh thì thế nào?”

“Tớ khỏe mà, lo gì. Chuồn Chuồn mới mệt. Cậu ta đang cảm nặng lắm. Làm tớ hồi này phải đem thuốc đến nhà cho mà uống đó.”

“Thế mà còn mắng tớ! Phải mang thuốc đến tận nhà cho người ta uống mới chịu.”

“Hí hí hí.” - Kiki cười bí hiểm. “Thì phù thủy chỉ có quý nhất là tấm lòng thôi. Không có lòng thì chẳng còn gì ngoài cái áo chùng đen cổ lỗ sĩ

cả.”

“Mèo của phù thủy cũng chỉ có quý nhất là tấm lòng thôi. Lấy nó đi mất thì cũng chẳng còn gì ngoài bộ lông đen thui như đêm giao thừa cả.”

Nói rồi chủ tớ nhìn nhau cười khi khi, kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi.

Chương 16: Kiki và những hạt giống diệu kì

“Trời đất! Ba còn lo không biết khi nào con mới về nhà. Ai ngờ về đến đã đòi học chế thuốc. Có thật là quyết tâm học đến cùng không vậy?” - Ông Okino nheo mắt nhìn Kiki và Jiji, hỏi một cách dò xét.

“Tất nhiên là con quyết tâm chứ. Kiki của ba giờ chẳng còn là một cô nhóc đầu nhé.” - Kiki tuyên bố, cố nhón chân để chứng tỏ mức độ “trưởng thành” của mình. Jiji đứng kế bên cũng a dua cong lưng dựng đuôi nhón chân theo.

Bà Kokiri vừa thấy con gái về là mừng ra mặt, lao đến ôm chầm lấy vai cô nhóc, sung sướng nói:

“Mừng con gái mẹ đã về.”

Kiki dụi đầu vào lòng mẹ, vừa làm nũng vừa kể lể:

“Con thích công việc giao hàng lắm mẹ ạ. Vui lắm luôn ấy. Từ giờ về sau con vẫn sẽ làm công việc này. Nhưng con cũng muốn chế ra một thứ gì đó mang xì-tai phù thủy một tí... Lần này là con nói hoàn toàn nghiêm túc nha.”

Kiki phân trần, có cảm giác sự phẫn khích quá mức làm khóe mắt cô bé cay cay.

Ông Okino bật dậy khỏi ghế, tiến đến bên cạnh cô con gái rượi, nói trù mền:

“Lâu rồi mới gặp. Để ba bế con như hồi xưa nhé.”

Nói rồi ông bế xốc cô nhóc lên, quay một vòng như lúc Kiki còn bé.

“Thôi mà ba!” - Kiki cười lớn.

Cảm giác phẫn khích sau một năm không gặp giữa các thành viên trong gia đình cũng tạm lắng dần, thay thế vào đó là bầu không khí trầm tĩnh vốn có. Kiki và Jiji ngồi ngay ngắn trên ghế trong lúc bà Kokiri pha món trà nóng trứ danh.

“Mà con nhớ ngày này về về cũng hay đấy.”

“Nhớ cái gì ạ?”

“Ừa, chứ không phải do con nhớ ngày mà về sao?”

“Dạ không, chỉ là hôm trước nhìn trời, thấy mặt trăng sắp tròn, tự dung con muốn về nhà kinh khủng. Nhấn mấy câu với cô Osono xong là con bay về luôn ấy chứ.”

“Đúng là kì lạ. Có thể là do dòng máu phù thủy trong người con mạch bảo cũng nên.” - Ông Okino nhận xét.

“Lâu lâu thấy ông phán đúng được một lần. Chính xác là do dòng máu phù thủy cao quý của chúng tôi đấy.” - Bà Kokiri gật gù, nói đầy kiêu hãnh.

“Kiki này, thời điểm chế thuốc chữa ách-xì bắt đầu từ giữa đêm trăng tròn trước ngày xuân phân. Đó là quy luật từ xa xa xưa xưa rồi... Vừa đúng lúc, đêm mai là phải bắt tay vào việc. Mẹ còn tưởng con nhớ mà về chứ.”

“Con có biết gì đâu. Chỉ là từ sau lần vô tình chuyển bức thư bất hạnh, con đã suy nghĩ rất nhiều và muốn làm một điều gì đó có ích để xoa đi cảm giác bất an trong lòng. Đọc thư của mẹ xong, con nghĩ mình muốn học chế thuốc í.”

“Năm nào mẹ chẳng nhắc con học. Nói miết mày lại bảo mẹ lải nhải. Mà thuốc của phù thủy phải thích mới chế được. Chứ miễn cưỡng mà làm thì không có tác dụng gì đâu. Chính vì vậy mà mẹ cũng chẳng buồn ép con.”

“Chính con cũng không biết vì sao lúc trước mình lại ghét chế thuốc đến vậy. Nhưng bây giờ con muốn học lắm lắm luôn.” - Kiki quả quyết, mắt nhìn ông Okino và bà Kokiri đang ngồi trước mặt một cách đầy nghiêm túc.

“Xem ra ‘Sức mạnh vĩ đại’ đã mang Kiki về nhà đúng vào ngày hôm nay, ông nhỉ?”

“Sức mạnh vĩ đại?” - Kiki nhướn lông mày, ra vẻ khó hiểu.

“Chắc Kiki bây giờ cũng cảm nhận được rồi. Từng chút từng chút một...” - Bà Kokiri làm bầm, mắt mơ hồ tựa như đang nhìn về một nơi nào đó xa xăm lắm.

“Mười hai giờ đêm mai sẽ bắt đầu chế thuốc. Từ giờ cho đến lúc đó con cứ thong thả nghỉ ngơi.”

“Vâng ạ.” - Kiki khẽ gật đầu đáp.

Hương thơm nồng nàn của những tách cà phê sau bữa ăn tối lan ra khắp phòng khách. Đây là loại cà phê rang mà ông Okino vô cùng yêu thích. Trong lò sưởi, các thanh củi đang cháy đỏ rực, kêu lách tách đến là vui tai.

Âm thanh, màu sắc, cả những hương vị thân quen này vẫn cứ như thời Kiki còn là một đứa bé, chưa bao giờ thay đổi.

Những cánh cửa xung quanh đã buông rèm, như đang cố gắng bảo vệ cho không gian ấm cúng bên trong nhà. Khung cảnh thật bình yên, ấm áp làm sao.

Kiki nằm trên ghế sofa, duỗi thẳng người hết cỡ, tranh thủ tận hưởng những giây phút được ở bên cạnh gia đình. Nhưng trong trái tim cô bé, vẫn như tồn tại một ô cửa sổ nhỏ thấp thoáng nhịp sống hối hả nơi thành phố Koriko đông đúc.

(“Lâu lắm rồi mới về nhà. Tự nhiên có cảm giác khách sáo thế nào ấy.”)

“Kiki, coi chừng ngủ quên bây giờ!” - Jiji nằm đằng sau, đưa hai chân trước đập đập mấy phát để đánh thức cô chủ dậy.

“Sắp 12 giờ rồi đó.”

“Biết rồi nói mãi!” - Kiki ngáp một hơi dài, chật vật nhướng cao hai mí mắt như đang chực chờ sụp xuống bất cứ lúc nào.

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên.

“Là mẹ cậu đấy.”

Trong lúc Jiji đóng tai lên nghe ngóng thì Kiki đã nhanh chân phóng ào ra sân qua lối cửa sau. Tuy nói là trời đã sang xuân nhưng không khí vẫn còn lạnh lắm.

“Lạnh quá điiiiiiiiii!” - Kiki rụt cổ lại, đưa mắt nhìn trời.

“Ừ, đêm nay không có trăng ư?” - Kiki ngơ ngác hỏi.

“Bên này nè cô nương.” - Giọng bà Kokiri cất lên trong đêm khuya thanh vắng. Trên tay bà đang cầm sẵn hai cái nia. Ngó về hướng căn nhà phía sau lưng mẹ, lúc bấy giờ Kiki mới thấy được mặt trăng tròn vành vạnh, tỏa sáng dịu dàng trên nền trời đêm huyền ảo. Bầu trời như được mở rộng ra thêm bởi những tia sáng bạc lấp lánh.

“Trăng đêm nay tròn không thua gì hôm con xuất hành đâu. Thôi, mau bắt đầu công đoạn tẩy uế hạt giống thôi.”

“Tẩy uế á?”

“Quên bài rồi hả? Đầu tiên con phải phơi những hạt giống này dưới ánh trăng để làm sạch chúng.”

“À, con nhớ rồi. Trong lúc phơi, còn phải hát cái bài gì nghe ghê ghê ấy.”

“Nói lung tung! Hát thế này này:

Nào là cây đở choẹt,

*Rời đến cây mắc mủ
Hết cây mắc mủ thì sẽ đến cây hạt nhỏ.
Tiếp theo là cây nhắm nghiền.
Cây chớp mắt cũng xí một phần gần trưa.
Cuối buổi sáng sẽ là cây sếu bay...*

Giọng hát bà Kokiri chỉ còn là tiếng lầm rầm.

“Đúng là bài này rồi. Nhưng con thấy mẹ hát theo kiểu này nghe dễ chịu hơn nhiều. Rất hợp với phong cảnh trăng gió đêm nay.” - Kiki vừa liến thoắng vừa nhắm hát theo.

“Tại ngày xưa con nói mẹ hát nghe như tiếng ma kêu. Làm mẹ phải tập mãi đấy.”

“Nhưng lạ thật mẹ ạ. Không hiểu sao đêm nay con thấy mẹ hát hay hơn mọi khi nhiều.”

“Thấy mẹ hát hay nghĩa là con đã trưởng thành, biết cảm thụ âm nhạc hơn xưa rồi đấy. Thôi, ta bắt đầu nào.” - Bà Kokiri đặt cái nia trên lớp cỏ xanh mướt dưới chân, căn dặn con gái:

“Đầu tiên là gieo hạt. Chúng ta sẽ thu hoạch 12 loại thảo mộc vào ngày lập thu. Vì vậy, con phải nhắm chừng số lượng mình muốn thu hoạch là khoảng bao nhiêu để gieo vừa đủ. Gieo xong thì cứ thong thả đợi đến mùa thu... Nhớ là vừa đủ thôi. Đừng có tham lam quá. Năm ngoái tự dung mẹ thu hoạch được quá trời hạt giống luôn. Không biết là tại sao nữa.

... Giờ ngẫm lại mới thấy, chắc là lũ thảo mộc này khiến mẹ gieo nhiều hơn bình thường để năm nay có đủ phần để chia cho Kiki.”

“Vậy là đám thảo mộc này biết trước năm nay con sẽ đến thu hoạch chúng ư?”

“Đám lắm.” - Bà Kokiri đưa mắt nhìn theo đám thảo mộc được trồng đều tăm tắp ngoài sân.

“Nghe sợ thật mẹ nhỉ.” - Kiki bắt giặc thì thảm, ngược mắt nhìn lên vòm không tối đen trên đầu.

“Bắt đầu thôi. Đây là phần của con.”

Bà Kokiri mở cái túi lớn đeo trên lưng nãy giờ, lấy ra 12 túi vải nhỏ, trao chúng cùng với cái nia ban nãy cho Kiki. Trên mỗi cái túi đều có hình và tên của từng loại hạt giống được thêu cẩn thận bằng chỉ đỏ.

“Mấy cái túi này mẹ làm để dùng luôn đấy. Giữ cho cẩn thận vào.”

Bà Kokiri khụy chân xuống thăm cỏ, bày cái nia ra trước mặt. Kiki thấy thế cũng cúi đầu bắt chước theo.

“Nào, bây giờ con xem cái nia này là mặt đồng hồ, từ chỗ mốc 6 giờ sáng đến 11 giờ trưa con sẽ để vào sáu loại hạt thảo mộc ban ngày, sắp xếp theo đúng thứ tự tên của chúng như trong lời bài hát... Còn từ chỗ từ 12 giờ trưa đến 5 giờ sáng thì sẽ để vào sáu loại hạt thảo mộc ban đêm. Hiểu chưa nào? Chúng ta bắt đầu nhé.”

Nói rồi bà Kokiri bắt đầu ngâm nga:

*Nào là cây đở choẹt,
Rồi đến cây mắc mỏ
Hết cây mắc mỏ thì sẽ đến cây hạt nhỏ
Tiếp theo là cây nhắm nghiền
Cây chớp mắt cũng xí một phần gần trưa
Cuối buổi sáng sẽ là cây sếu bay
Tiếp tục là những loại thảo mộc ban đêm!
Đêm xuống sẽ là cây mắt mèo
Tối tí ta có cây chuông gió
Đêm hôm lại có cây láo liên
Về khuya là phần cây diệp thảo
Gần sáng sẽ đến lượt cây bừa bộn
Và cuối cùng là cây hoa đại ven bờ.*

“VẬY là đủ 12 loại. Bên Kiki xong chưa?”

Cô nhóc cũng vừa hát dứt bài. Tay đặt vào rổ loại thảo mộc cuối cùng.

“Con cũng vừa xong mẹ ạ.”

“Mà cây mắt mèo là loại nào thế?” - Jiji ló đầu ra, nhìn chằm chằm vào rổ thảo mộc trước mặt.

“Ở chỗ 12 giờ chứ đâu.” - Kiki khẽ đáp.

“Ra chỉ là một loại hạt giống bình thường. Tớ lại tưởng nó phải giống mắt tớ chứ.”

“Thì trông nó bình thường thế nhưng đầy phép màu trong đó nhé.”

Ánh trăng chiếu sáng khắp một vùng. Vạn vật đắm mình trong thứ ánh sáng huyền diệu đó như trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, giống như những hạt giống đang được xếp đều tăm tắp trong cái nia của hai mẹ con.

“Tuyệt hảo! Trăng đêm nay tròn phải nói là hiếm thấy luôn. Chỗ hạt giống này sẽ nảy mầm tốt lắm đây.” - Bà Kokiri ngược mặt nhìn trời với vẻ đầy thỏa mãn, hai tay bà nắm chặt lại, cảm giác phấn khích như vừa đạt được một thành công lớn lao.

Kiki đứng kế bên cũng cố bắt chước vẻ nghiêm túc của mẹ mình. Được một hồi thì cả hai lại tiếp tục đồng thanh hát “Bài ca tẩy ứ” cho nia hạt giống.

Cô nhóc cảm nhận rõ ràng ánh trăng như những sợi chỉ bạc lấp lánh, đang phủ từ trên những tầng mây xuống thế gian, bao bọc lấy toàn bộ cơ thể mình. Một cảm giác mới dễ chịu làm sao.

Hai mẹ con cứ thay nhau mà đọc thần chú, làm Jiji ngồi kế bên không dám nhúc nhích, tựa một bức tượng mèo đen.

Cô phù thủy nhỏ cố gắng diễn giải ý nghĩa của một câu mà bà Kokiri từng nói trong thư:

Chế thuốc là một điều kì diệu. Mình làm nhưng cũng không phải là mình đâu.

“Vậy là công đoạn tẩy ứ đã xong rồi à?” - Ông Okino hỏi lại lần cuối vào bữa ăn sáng ngày hôm sau.

“Vâng ạ! Trăng hôm qua đẹp ghê luôn ba ơi.”

“Phải chi có ba làm chung với hai mẹ con thì vui biết mấy nhờ?”

“Không được. Ba có phải là phù thủy đâu mà làm.”

“Dạ?” - Bỗng Kiki nhận ra mình đã nói hớ, bèn im re.

“Ba cũng nghe nói đây là luật. Tiếc thật nhỉ.”

“Đành chịu. Đến nhìn mà còn không được ấy chứ.” - Bà Kokiri đứng bên cạnh, nói quả quyết như dập tắt hi vọng mong manh của đức lang quân thân yêu.

“Nghe nói phải vậy mấy hạt giống mới chịu nảy mầm.” - Ông Okino buồn bã nói.

“Mà Kiki, con phải nhớ kĩ điều này nhé.” - Bà Koikiri nhìn con gái cung, nghiêm nghị giải thích:

“Sau khi công đoạn tẩy ứ kết thúc, chúng ta sẽ bắt đầu gieo hạt vào ngày xuân phân. Những loại thảo mộc ban ngày sẽ được gieo vào lúc 6 giờ sáng, còn loại ban đêm thì gieo vào lúc 6 giờ tối. Trong vòng 13 ngày tiếp theo, ngày nào con cũng phải tưới nước vào đúng giờ mà con đã gieo hạt. Dù hôm đó trời mưa đi nữa cũng không được bỏ tưới.

... Đến ngày lập thu vào tháng Tám, đó là thời điểm mà nhiệt độ tăng cao, chúng ta sẽ bắt đầu thu hoạch. Tất nhiên là loại ban ngày sẽ thu hoạch lúc 6 giờ sáng, loại ban đêm sẽ thu hoạch lúc 6 giờ tối. Đợi đến ngày tiếp theo, con nghiền nát rễ, thân, lá của chúng, đem bỏ vào một cái nồi đồng, nấu lửa liu riu. Ở nhà còn dư một cái nồi. Con cứ đem đi mà dùng.

... Nhớ là khi nấu thuốc, lâu lâu phải lấy đáy của cái giá mức mà ép nguyên liệu xuống. Làm thế vài lần chúng sẽ bị tán nhỏ ra và thành bột, lúc đó thì tắt lửa nhé. Sau đó, con lấy rượu nho rưới lên khoảng ba lần. Lúc này thuốc sẽ tỏa mùi thơm ngào ngạt luôn. Đến đây coi như thuốc đã được bào chế xong. Con đổ chúng vào một cái bình miệng lớn, cất đáy. Khi nào có ai bị cảm thì trích một chút ra, bỏ vào giấy gói lại rồi chia cho họ.”

“Nhưng mỗi lần phải rưới khoảng bao nhiêu rượu ạ?” - Cô nhóc lo lắng hỏi.

“Thì cứ canh, thấy vừa đủ thì ngưng thôi.”

“Con có biết ước lượng đâu chứ.” - Kiki tiếp tục hỏi. Khuôn mặt cô nhóc hiện rõ rành rành ba chữ CON KHÔNG HIỂU.

“Không cần lo lắng. Cứ canh đừng quá nhiều hay quá ít là được.” - Bà Kokiri vỗ vai cô bé, trấn an, sau đó lấy hơi tiếp tục bài thuyết trình dài vô tận của mình.

“Để chuẩn bị cho đợt gieo hạt tiếp theo, khi thu hoạch cây, con phải chừa lại một ít để lấy hạt vào đêm 15 tháng Mười. Sau khi chia hạt và phơi khô xong, con đem cất chúng vào một chỗ thật kín sáng, chờ đến khi có thể tấy uế vào năm sau. Thế là hết. Có khó gì đâu nào.”

Bà Kokiri nói gọn lọn, đưa tay chống cằm quan sát thái độ của Kiki.

Cô bé cũng nhìn vào mắt mẹ mình, e dè hỏi:

“Chẳng biết con có chế được thuốc giống mẹ không nữa...”

Kiki chưa kịp nói hết câu liền bị mẹ mình cắt ngang:

“Thuốc của con sẽ không thể giống của mẹ được. Vì nó là do con tạo ra mà.”

“Vậy ư?” - Cô nhóc ngơ ngác hỏi.

“Hồi trước ba nghe mẹ con kể rồi. Thuốc mỗi người làm thì phải khác nhau chứ.”

“Không hiểu sao tớ thích mấy cây mắt mèo, cây láo liên với cây chuông gió ghê luôn cậu ạ.” - Jiji đột ngột xen ngang vào câu chuyện.

“Thuốc của mình nhất định sẽ thành công, nhất định sẽ thành công.”

Kiki cứ lảm bảm như thế suốt như muốn tự trấn an mình. Bỗng cô nhóc nghĩ đến chuyện đem đóng hạt giống này về thành phố Koriko để gieo trồng. Nhưng trồng ở đâu mới là quan trọng.

“Con định đem đóng hạt này về thành phố Koriko trồng, mà không biết có đất để trồng không nữa.”

Đột nhiên, hình ảnh khu vườn sau nhà của Chuồn Chuồn và ngôi nhà trên núi của chú Mizuna, người chuyên chế tạo những nhạc cụ bằng cây cối hiện ra trong đầu Kiki.

“Chắc chắn con sẽ tìm ra nơi thích hợp mà.” - Bà Kokiri trấn an con gái.

“Nhưng sắp đến ngày xuân phân rồi. Mà mẹ này, đồng hạt giống này cần khoảng vườn rộng bao nhiêu mới được?” - Kiki lo lắng hỏi, tay cầm túi hạt giống trên bàn lên thử ước lượng.”

“Cái đó tùy con quyết định chứ.”

“Con á? Khó lắm mẹ à. Thành phố Koriko đất chật người đông. Đông hơn thị trấn của mình nhiều... Gần đây có rất nhiều người bị cảm. Muốn trồng thuốc đủ chia cho họ thì phải cần một khoảng đất thật lớn. Mà con thì chẳng biết tìm đâu ra nữa.”

“Đừng lo. Rồi con sẽ tìm ra được chỗ phù hợp với mình mà. Cứ thấy miếng đất nào hợp mắt là được.” - Bà Kokiri vô tư nói.

“Cũng không đơn giản như vậy đâu mẹ nó à. Lỡ như mà trồng không đủ, khách có người có người không thì kì lắm.”

“Ông có mà lo bò trắng răng. Năm ngoái phải nói là bội thu hạt giống luôn ấy chứ. Càng nghĩ càng thấy trùng hợp đến kì lạ. Giống như là có ai đó biết trước Kiki sẽ về lấy một phần hay sao ấy...”

“Năm nay mà dư thì năm sau sẽ thiếu. Thường hay vậy lắm. Cho nên con cứ từ từ. Thế nào chả kiếm được chỗ thích hợp.”

Nghe ông Okino nói vậy, mặt cô nhóc đỡ lo lắng đi phần nào.

Bà Kokiri đứng kế bên nghe hai cha con trò chuyện một hồi, nghe chồng mình nói thế liền đính chính:

“Cũng không thể nói kiêu hời hợ như ông được. Cái gì cũng phải tự thân vận động chứ. Con nó phải biết suy tính trước sau, nỗ lực sống mỗi ngày cho thật tốt. Có vậy nó mới học được cách tính toán suy luận của phù thủy chứ.”

“Cái vụ đó chắc con chịu. Không biết có làm được hay không?”

“Đương nhiên là được rồi. Chỉ cần con đừng quá lo lắng, rồi sẽ tìm thấy chỗ phù hợp thôi.”

“Thật không mẹ?”

Bà Kokiri gạt đầu triu mến, bên cạnh là ông Okino, tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kiki để giúp cô bé thêm phần tự tin.

...

“Cái gì? Đất ruộng á?” - Cô Osono tròn mắt. “Gần đây thì không có chỗ rồi. Mà cháu định mở rộng lĩnh vực kinh doanh à? Cũng hay đấy. Mà cháu cần đất rộng khoảng bao nhiêu mới được?”

“Cái đó cháu cũng chưa rõ. Phải nhìn trực tiếp mới biết được ạ.”

“Cháu nói có lí.” - Cô Osono gật gù, nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ lo lắng.

“Kiki!” - Chưa thấy người đã thấy giọng. Chính là chàng Chuồn Chuồn đáng yêu của Kiki.

“Ái chà, anh bạn thông thái của cháu đến kìa rồi kìa. Mời vào!” - Cô Osono vẫy tay chào đón.

“Kiki này! Cái vụ đất ruộng mà cậu nói ấy... Cậu có biết ngọn đồi Lũng Lỗ nằm trên đường đến ngọn núi phía Bắc không?”

“Biết chứ. Nhìn nó như có cái nón đội trên đỉnh phải không?” - Kiki từng bay qua bay lại khu vực đó nhiều lần nên nhớ rất rõ.

Vừa nghe tới tên đồi Lũng Lỗ, cô Osono đưa tay xua đi ngay:

“Chỗ đó xa tí mù khơi, có sợ ảnh hưởng đến công việc giao hàng của Kiki không? Chưa kể Kiki đến đó thì cô cháu mình chẳng thể gặp nhau thường xuyên được.”

Cô phù thủy nhỏ im lặng một lúc lâu. Ngọn đồi mà Chuồn Chuồn đề xuất quả thật rất thích hợp cho việc trồng thảo dược. Nhưng khó mà nói điều đó ra trước mặt cô Osono. Chắc đây là lúc một phù thủy cần phải tính toán rồi.

“Tớ nói trước là trong thành phố thì không có chỗ nào đủ rộng cho cậu trồng cây đâu.” - Chuồn Chuồn vẫn tiếp tục nhận xét.

“Cậu nói không sai.” - Dù không muốn cô bé cũng phải gật đầu đồng tình.

“Thế cháu sống ở đó không buồn sao?” - Bà chủ tiệm bánh mì hỏi nhỏ.

Tim Kiki chột thất lại. Trước giờ Kiki toàn sống dựa vào cô Osono. Đây cũng là dịp để cô bé học cách tự xoay sở một mình. Nhưng nghĩ đến việc làm cô Osono buồn, quả thật Kiki không muốn đi chút nào.

“Chán ghê luôn. Thành phố thì đường xá toàn lấy tên hoa để đặt. Thế mà một khoảnh đất để trồng cây cũng không có. Nghĩ đến là tức không chịu được...”

Cô Osono bắt mắt trách móc. Như chạm đúng nỗi lòng, Chuồn Chuồn la toáng lên:

“Đúng rồi! Là ‘đường xá’!”

“Nghĩa là sao?”

Cả Kiki lẫn bà chủ tiệm bánh mì đều đưa mắt nhìn anh chàng chăm chăm.

“Tại sao chúng ta không trồng ngay tại con đường trước cửa tiệm này?”

Nói rồi Chuồn Chuồn phóng như bay ra cửa, theo sau là Kiki và cô Osono.

“Chuồn Chuồn tính hay quá!” - Cô Osono như hiểu ra vấn đề.

“Chúng ta sẽ trồng thảo mộc ngay hai bên đường. Vậy thì còn gì bằng!”
- Giọng anh chàng đầy phấn khích.

(“Trồng ngay trước tiệm bánh mì Kéo-Búa-Bao ư?”)

Ngay cả trong những ý tưởng điên rồ nhất cô bé cũng không nghĩ ra chuyện này.

Khi Kiki mới đến thành phố Koriko, phía trước tiệm bánh mì chỉ là một con đường đất nện để người dân đi bộ qua mỗi ngày, cỏ mọc tốt tới độ mỗi mùa Hè cô Osono đều phải còng lưng xuống nhổ. Nhưng đó là chuyện xưa rồi. Bây giờ người ta đã làm đường đàng hoàng. Hai bên vỉa hè có hai dãy bồn hoa xinh xắn đủ màu sắc. Người ta đồn hoa nào trồng trong đó về sau sẽ được dùng để đặt tên cho con đường này.

Cô Osono và Chuồn Chuồn đều thống nhất phương án trên.

“Để cô đi hỏi thử ý kiến ông thị trưởng xem sao. Ông ấy buộc phải đồng ý thôi. Dù gì thì ông ta cũng đang nợ cháu một món quà đáp lễ mà.”

Cô nhóc đưa mắt ngắm nhìn hai dãy bồn hoa chạy dọc suốt con đường, thảm thảm tưng tưng đến ngày chúng được lấp đầy bằng những cây thảo mộc thơm ngát, tỏa hương tràn ngập phố phường.

“Mấy cây này phát triển tốt quá.”

“Mùi thơm gì đâu.”

“Hoa nở đẹp thiệt.”

Kiki thăm nghĩ đến ngày có thể cùng khách hàng vừa ngắm thảo dược vừa chia sẻ những phần thuốc trị ách-xì, sẽ vui biết chừng nào. Quan trọng hơn là nếu trồng cây ở đây thì công việc giao hàng của Kiki sẽ không bị gián đoạn. Cô nhóc như mở được cánh cửa khóa lâu ngày trong trái tim mình, cảm giác vô cùng nhẹ nhõm.

“Biết đâu mai này con đường này sẽ được đặt tên là đường Thảo Mộc cũng nên.” - Kiki thì thào.

“Quyết định vậy đi. Cứ lấy tên là đường Thảo Mộc nhé.” - Cả cô Osono và Chuồn Chuồn đều nhất trí với đề xuất đầy tính đổi mới này.

“Đường Thảo Mộc à? Ý kiến quá xuất sắc. Có Kiki là tôi hoàn toàn yên tâm.” - Ông thị trưởng đồng ý ngay mà không hề gây khó dễ gì cả.

Cuối cùng cũng đến ngày xuân phân, cô nhóc đi gieo từng hạt từng hạt một vào bệ hoa hai bên đường, miệng khẽ hát:

*Đỏ choẹt, mắc mỏ và hạt nhỏ
Nhắm nghiền, chớp mắt và sếu bay
Tắm mình trong ánh trăng bạc buổi đêm hôm
Sau lại trở về với lòng đất mẹ ấm áp
Qua ba ngày mười đêm tưới nước
Một lần nữa chúng vươn mình tái sinh mạnh mẽ...*

Và đến chiều, khi bắt đầu gieo hạt loại ban đêm, cô bé cũng hát một bài ca với nội dung tương tự, chỉ khác là đổi lại tên các loại cây thôi.

Và rồi mùa thu tới, khi những cơn gió lạnh từ đỉnh núi phương Bắc tràn về, mang theo những đợt ách-xì lan rộng khắp thành phố, thì trên tường một ngôi nhà nhỏ xinh xắn, bên cạnh tấm biển đề “Dịch vụ giao hàng phù thủy”, người ta thấy có một tấm bảng mới công được treo lên với nội dung:

**Ở ĐÂY CÓ PHÁT THUỐC TRỊ ÁCH-XÌ MIỄN PHÍ
XIN LIÊN HỆ PHÙ THỦY KIKI
~ HẾT TẬP 2 ~**

[1] Chim Hoét lưng hung: Một loài thuộc họ chim Hoét (danh pháp khoa học: Turdidae), là một nhóm các loài chim dạng sẻ, chủ yếu sinh sống tại khu vực Đại lục địa Phi - Á - Âu.

[2] Câu “Nó ở đây!” trong tiếng Nhật là “Koko no iru”.

[3] Dẫn đầu: masaki.

[4] Kusu là tên tiếng Nhật của cây long não.

[5] “Mori” nghĩa là khu rừng.

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Table of Contents

- Chương 1: Kiki trở lại thành phố Koriko
- Chương 2: Kiki và Maruko
- Chương 3: Kiki và chiếc túi xách màu da trời
- Chương 4: Kiki và cửa sổ của khu rừng
- Chương 5: Kiki và chiếc áo sơ mi phẳng phiu
- Chương 6: Kiki và tấm bưu ảnh của người cha
- Chương 7: Kiki và chiếc váy hoa cúc bướm
- Chương 8: Kiki và bức thư bắt bệnh
- Chương 9: Kiki và trái táo cuối cùng
- Chương 10: Kiki và chuyến đi dạo đáng nhớ
- Chương 11: Kiki và đôi giày đỏ
- Chương 12: Kiki và “cô bé thành thị”
- Chương 13: Kiki và vụ mùa bội thu
- Chương 14: Kiki và dịch vụ chuyển phát giày thể thao
- Chương 15: Kiki và chuyến giao hàng ngày gió bắc
- Chương 16: Kiki và những hạt giống diệu kì